ATEITIS

1982 3

ATEITIS 1982 3

Ateitininkų Federacijos leidžiamas katalikiškos-lietuviškos orientacijos mėnesinis žurnalas.

Himnas kūrėjui — kun. V. Rimas 61
Ateitis Kristui ir Lietuvai — J. B. Laučka 62
Sveikinimai Ateities jubiliejiniam kongresui 65
Savitarpio pagarbos, supratimo ir ryžto meilės keliu — J. B. Laučka 66
Tolyn į laiką — gilyn į gelmę — kun. S. Yla 68
Mūsų uždaviniai siekiant visa atnaujinti Kristuje — D. Staniškienė 70
Dvasinio atsinaujinimo perspektyvos Lietuvoje — L. Sidrys 76
Kristuje atnaujinti protą, valia, jausmus — M. Bureikaitė 78
ATVIRAI: Prisiminus kongresą — J. Vaitkus 79
„Ačiū už atsiliepimą" — L. Sidrys 79
Tarptautinio terorizmo ryšiai, ir Lietuva — L. Sidrys 80
STUDENTAI: Studentų ateitininkų suvažiavimas — R. O. Šiūlytė 81
Zuikis kryžkelėje — N. Mėlynytė 84
ATŽALOS: Kaip visa atnaujinti Kristuje — B. Abromaitytė 88
Nuostabi kelionė — G. Palubinskaitė 90
VEIKLA: 91

Šį numerį redagavo ir išdėstė Rima ir Linas Sidriai. Nuotraukos: K. Norvilos (viršelis), A. Grigaičio (61, 71, 78, 88), J. Kuprio (62), R. Musonytės (81, 82, 83, 91), A. Gulbinsko (92), H. Šatinsko (94, 95, 96, 97, 99, 100), K. Palubinsko (98). Iliustracijos: K. Juzaitytės (84, 86, 87).

Vyriausias redaktorius: kun. dr. Kęstutis Trimakas, 850 DesPlaines Ave, Apt. 409, Forest Park, IL 60130, USA. Telef.: 312-366-2446.
Redaktoriai: adv. Saulius Kuprys, Edis Razma (studentų nr.), Rima Sidrienė ir Aldona Zailskaitė.
Redakcijos nariai: dr. Roma Kuprienė, Jonas Kuprys, Vida Kuprytė ir dr. Linas Sidrys.
Rankraščių kalbą taiso J. Masilionis. Viršelio antraštė Jono Kuprio

Administratorius: Juozas Polikaitis, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629, USA. Telef.: 312-434-2243.
Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija.
Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 9.00 dol.; garbės prenumerata — 15.00 dol., susipažinimui — 7.00 dol.; kituose kraštuose — 7.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (5.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published monthly, except July and August, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada $9.00. Single copy $1.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois. © 1982 by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis. All rights reserved.

HIMNAS KŪRĖJUI

Būk pagarbintas, dangaus Kūrėjau! —
Šaukia žemė ir dangus kartu.
Gieda paukščių chorai, siaučia vėjai,
Būk pagarbintas per amžius Tu!
Būk pagarbintas, Valdove,
Giedam Tavo vardui šlovę!
Tavo vardas saulėj įrašytas,
Jūroj ir viršūnėse kalnų.
Tavo kelias žvaigždėm nusagstytas
Ir žiedais žibučių mėlynų. Būk...

Tau banguoja platūs vandenynai,
Ošia ir žaliuoja Tau miškai.
Spindi ant kalnų balti sniegynai.
Kyla į padanges Tau arai.

Tau liūliuoja ežerai Tėvynės,
Žydi sodai, pievos ir laukai.
Ilgisi Tavęs visi žemynai,
Klaupiasi žmonių pulkų pulkai.

Žvaigždės skrieja erdvėm begalinėm,
Skelbia Sutvėrėją per naktis,
O žmogus nerimstančioj krūtinėj
Dievui plaka mylinti širdis. Būk...

Tau rasos lašeliai žėri, tviska
Ir sniegynai saulės spinduliuos.
Nuostabiai keiti, puoši Tu viską.
Keisk mane! Mišių Aukoj šaukiuos. Būk...

Prieš išeinant iš bažnyčios Dievą garbinti visu savo gyvenimu, namuose ar darbovietėse, darant gera visiems.

Dieve, nešiu į pasaulį didį
Skaidrų Tavo atvaizdą širdy —
Eisiu į aukos ir meilės žygį —
Kenčiantiems padėti sunkiam kely.

KUN. VYT. RIMAS
iš Lietuvos

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

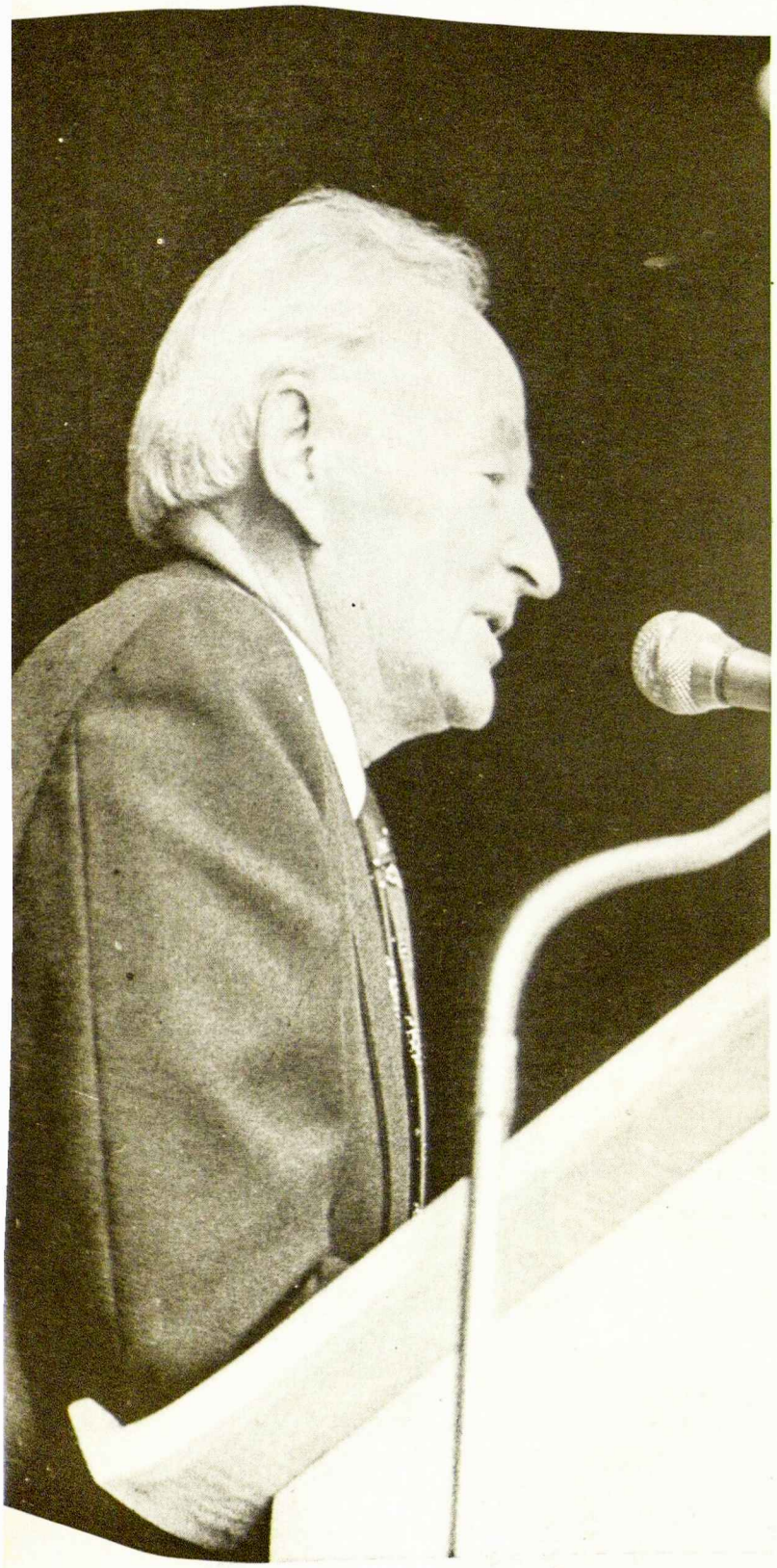

ATEITIS KRISTUI IR LIETUVAI

Ateitininkų Federacijos vado žodis *Ateities* jubiliejinio kongreso atidarymo iškilmėse.

Šią akimirką labai norėčiau pasitelkti pagalbon mūsų didžiojo pradininko Prano Dovydaičio tiesiakalbumą, Stasio Šalkauskio giliai išmąstytus žodžius, Kazio Pakšto žaibais padanges raižančias frazes, Antano Maceinos filosofinėmis puošmenomis nusagstytus įvaizdžius, Adolfo Damušio tikslias siekimų ir uždavinių aptartis, Simo Sužiedėlio visada patraukliai turtingus pasisakymus, Juozo Girniaus nesenstančius idealo ir laiko suvokimus, Justino Pikūno psichologinį įžvalgumą ir Petro Kisieliaus nuolatos optimistinę, net ir liūdnos tikrovės diagnozę... Visi šie privalumai juk kito asmens nepakartojami, tačiau man tenka privilegija Federacijos valdybos vardu pasveikinti Jus ir visus. Sveikos ir sveiki brangūs svečiai, sveiki draugės ir draugai, ir jaunesnieji, ir vyresnieji, atvykę į sukaktuvinį *Ateities* kongresą, iš eilės jau dešimtąjį mūsų sąjūdžio gyvenime. Sveiki ir su mumis negalį šiandien būti, visų pirmiausia — mūsų idėjos sesės ir broliai brangiojoje Lietuvoje. Mes su jumis ir mintimis ir širdimis. Ir Jūs su mumis. Šiomis dienomis gavome iš Lietuvos ten gyvenančių ateitininkų vardu atsiųstą Kongresui sveikinimą, kurį čia ir paskaitysiu...

Malonu pranešti, kad mūsų kongresui Jo Šventenybė popiežius Jonas Paulius II atsiuntė apaštalinį palaiminimą ir sveikinimą. Šventojo Tėvo sveikinimą perdavė apaštalinis delegatas Washingtone, arkivyskupas Pio Laghi. Sveikinimo tekstą išgirsite rytoj per iškilmingąsias mišias.

Mūsų kongresą sveikina atskiru laišku ir Jungtinių Valstybių prezidentas Ronald Reagan. Prezidento sveikinimą perskaityti kviečiu Federacijos generalinį sekretorių Liną Kojelį, šiomis dienomis talkininkavusį Baltųjų rūmų štabui.

Prisipažinkime, mūsų vyriausias tikslas „visa atnaujinti Kristuje“ ne visada ir nevisur vienodai suprantamas, todėl ir jo vykdymas nelengvai rutuliojasi.

Iš Romos gavome Lietuvos diplomatijos šefo Stasio Lozoraičio šiltą sveikinimo laišką.

Mums visiems labai džiugu, kad mūsų kongrese dalyvauja mūsų garbingieji ganytojai — Jų Ekscelencijos vyskupai Vincentas Brizgys ir Antanas Deksnys. Mes jiems reiškiame pagarbą ir padėką.

Džiaugiamės galėję susilaukti atstovų iš Brazilijos, Vakarų Vokietijos ir Italijos. Gaila, kad Australijos ateitininkai nėra čia tiesiogiai atstovaujami, bet esame gavę jų sveikinimą. Sveikiname gausią Kanados ateitininkų delegaciją.

Esame dėkingi didžiųjų bendrinių organizacijų vadovybėms už atsilankymą į mūsų kongresą. Svečių gretose matome Vliko, Pasaulio Lietuvių Bendruomenės, Pasaulio L.K. bendrijos pirmininkus, Balfo, lietuvių skautų, Lietuvos vyčių ir kitų organizacijų atstovus. Jiems visiems esame dėkingi. Visų sveikinimai raštu bus pranešti vėliau.

Malonu, kad kelis mėnesius trukęs ruošimasis sukaktuviniam *Ateities* kongresui susilaukė savo vaisiaus: kongresas prasidėjo.

Esu tikras, kad vyresnieji su džiaugsmu, pasididžiavimu ir viltimi meta žvilgsnius į jaunuosius kongreso dalyvius — jaunučius, moksleivius, studentus ir jaunuosius akademikus. Kreipdamasis tiesiog į jaunimą, noriu jam iš širdies tarti: jaunieji draugai, jūs esate mūsų sąjūdžio viltis, nes jūs — ateities ateitis. Jie nebūtų jūsų, veltui įvairias iškilmes ruoštume, veltui bandytume ir kritiškai į save žvelgti. Praeičiai minėti nereikia krūvon gausiu būriu susitelkti: atsiminimų rojuje galima ir pavieniui, paskirai pasivaikščioti. Šis kongresas daugiausia jaunuomenei skirtas. Jis pasiseks, jeigu, jaunieji draugai-gės, jis bus jums įdomus, patrauklus, atmintinas. Federacijos valdyba ir Rengimo komitetas svarstymams rinko temas, daugiausia turėdamas dėmesyje jaunuomenės interesus.

Vyresnieji nenori ir nesiekia jokio dominavimo mūsų organizacijoje. Jiems tik rūpi, kad mūsų jaunimas tvirtai įsisavintų ateitininkų pagrindinius principus: katalikiškumą, šeimyniškumą, visuomeniškumą ir inteligentiškumą. Kalbėdami apie religiškumą, apie gyvą katalikybę, kurios išpažinėjais sakome esą ar bent norį būti, turėtume atsiminti popiežiaus Jono Pauliaus II-jo pirmosios enciklikos *Redemptor Hominis* žodžius apie krikščionio uždavinius gyvenime: „rodyti pasauliui Kristų, padėti kiekvienam žmogui atrasti save Kristuje, padėti dabartinei mūsų brolių ir seserų kartai, tautoms, santvarkoms, žmonijai — visiems pažinti ‚nesuvokiamus Kristaus turtus‘, nes jie yra skirti kiekvienam žmogui — jie priklauso kiekvienam asmeniui“.

Religiškumo ir tautiškumo gyvais pavyzdžiais mums šiandien ryškiausiai spindi mūsų broliai ir sesės Lietuvoje. Eucharistijos bičiuliai, Mišių patarnautojai, religinių procesijų dalyviai, Lietuvos bažnyčių pamaldose gausiai dalyvaują tikintieji, žmogaus teisių kovotojai ryškiai liudija tautos pasitikėjimą Dievu. Šiomis dienomis, Švč. Mergelės Marijos gimimo šventės išvakarėse, tikriausiai didžiulės minios Lietuvos tikinčiųjų, sekdamos kryžių, žygiuoja į Šiluvą pasiguosti Dievo Motinai.

Visus mus žavi mūsų broliai ir sesės Lietuvoje — jų ištikimybė savo religijai, meilė savo tautai, siekimas savo valstybei nepriklausomybės atsteigimo, gynimas žmogaus teisių. Jonas Paulius II savo pirmoje enciklikoje tvirtai pabrėžia, kad „su žmogaus teisių pažeidimu kartu eina pažeidimas teisių tautos, su kuria žmogus yra susijęs organiniais ryšiais, tarsi su plačia šeima“.

Kalbėdamas apie Lietuvą, noriu nuoširdžiai pasveikinti pas mus į kongresą atsilankiusį, ką tik prieš kelias savaites iš Lietuvos pasitraukusį profesorių Kazį Ėringį... Džiaugiuosi galėdamas pranešti, kad brangusis svečias sutiko tarti žodį rytoj, kai svarstysime apie priemones pagelbėti pavergtai Lietuvai. Apie savo uždavinius ir galimybes lietuvių tautinės kultūros pažinime, puoselėjime ir ugdyme svarstysime taip pat rytoj.

Kadangi esame ir sąjūdis, ir organizacija, negalime nesidomėti ir savo vidaus gyvenimu, savo organizacine sąranga. Mūsų principai iš mūsų visų reikalauja „gerai suprasti ir gerbti krikščioniškos šeimos idealą“, tačiau negalime užmiršti, kad visi ateitininkai, kaip organizacija, yra viena šeima, kurią sudaro jau kelios kartos, įskaitant jau ir provaikaičius, sveikinime iš Lietuvos minimus... telkiamus į jaunučius. Apie atskirų kartų bendravimą ateitininkijoje jau svarstyta vakar atskiruose sąjungų pasitarimuose ir bendrajame posėdyje, Tarybos pirmininkui dr. Adolfui Damušiui padarius reikšmingą pranešimą. Reikiamas išvadas bandykime padaryti pirmadienio posėdyje.

Nesibaiminkime pasisakyti ir apie savo organizacinio gyvenimo trūkumus. Jų esama. Vienai kitai sąjungai atsiranda sunkumų sudaryti centro valdybas. Įvairiose vietovėse galimam narių prieaugliui stokojama globėjų. Ne visada lengva priprašyti paskaitininkus susirinkimams, kursams, studijų dienoms, įvairiems renginiams. Vadovybės prašymai dažnokai nesulaukia atoliepių pageidaujamu laiku. Ieškokime sprendimų silpnybėms sumažinti.

Prisipažinkime, mūsų vyriausias tikslas „Visa atnaujinti Kristuje“ ne visada ir nevisur vienodai

„Pas ateitininkus jaučiasi pasikeitimas, didesnis įsipareigojimas savo organizacijai ir kitiems, grįžimas prie principų ir jų įgyvendinimas“

suprantamas, todėl ir jo vykdymas nelengvai rutuliojasi. Mėginsime šiandien, popietiniame posėdyje, paieškoti tikslesnio supratimo, kas darytina dabarties tikrovės akivaizdoje šiam mūsų didžiajam šūkiui suprasti ir vykdyti. Kviečiu ypač jaunuosius kongreso dalyvius būti aktyviais šiose svarstybose, kokiais jūs būnate Padėkos, Kolumbo dienos ir žiemos kursuose bei stovyklų programose. Esama džiugių apraiškų. Štai viena jaunimo veiklos globėja (Nijolė Balčiūnienė iš Clevelando) neseniai man parašė labai padrąsinantį laišką. Paskaitysiu porą ištraukų:

„... Dainavos stovykla (MAS) buvo puiki. Negalėjau atsidžiaugti mūsų jaunimu, vadovais ir stovyklaujančiais. Garbė Aukščiausiam, ateina nauja jaunimo banga. Kultūringi, su pasiryžimu ir siekiais. Taip pat jiems yra labai svarbus ir aktualus Lietuvos klausimas... Pas ateitininkus jaučiasi pasikeitimas, didesnis įsipareigojimas savo organizacijai ir kitiems, grįžimas prie principų ir jų įgyvendinimas. Ateitininkijoje vyksta atgimimas. Organizacija jaučiasi gyva“.

Visiems turėtų būti suprantama, kodėl mūsų pradininkai pasirinko sau vyriausu vadovu Kristų, neišsenkamą tiesos ir meilės šaltinį. Juk Jame ir per Jį, kaip enciklikoje *Redemptor Hominis* Jonas Paulius II sako, „Dievas žmonijai pilniausiai apsireiškė, labiausiai prie jos priartėjo — ir taip Kristuje ir per Kristų žmogus įgijo pilną supratimą savo garbingumo, savo išaukštinimo, paties žmogiškumo transcedentinės vertės, savo egzistencijos prasmės“.

Norėčiau pabrėžti, kad lietuviškojo jaunimo religiniu ir tautiniu auklėjimu rūpinasi ir kitos organizacijos. Šioje srityje daug veikia ir lietuviai skautai, ir Lietuvos vyčiai. Su šiomis organizacijomis mes palaikome gerus santykius, tačiau mūsų bendradarbiavimas galėtų ir turėtų būti dar glaudesnis. Kalbėdami apie savo organizaciją, mes atvirai sakome: mes tikime turį misiją Bažnyčios ir Tautos gyvenime, tiek siekiant sielų išganymo, tiek ugdant pilną žmogaus asmenybę, tiek veiksmingai dalyvaujant tautinio išlikimo pastangose.

Kaip skelbta daug kartų, šis kongresas pirmiausia yra sukviestas paminėti mūsų žurnalo *Ateities* 70 metų sukakčiai. Su *Ateities* pasirodymu 1911 metais prasidėjo didysis mūsų pradininkų Dovydaičio, Jakšto, Kuraičio, Reinio, Jurgučio, Draugelio ir kitų pasišventėlių pašaukto dvasinio sąjūdžio išsiliejimas mokslus einančioje jaunuomenėje. Apie *Ateities* reikšmę labai prasmingai pasisakyta vakar ir šio rytmečio pamoksluose, o netrukus daugiau išgirsime minėjimo akademijoje.

Kaip mūsų turimi Federacijos duomenys rodo, savo gyvųjų narių gretose turime bene du naryste seniausius ateitininkus — profesorių Praną Jucaitį, gyvenantį prie Clevelando, Ohio valstijoje, ir kompozitorių Aleksandrą Aleksį, gyv. Waterbury, Connecticut valst. Pirmajam iš jų gruodžio mėnesį sukaks 85 metai, antrajam — spalio mėnesį 95 metai. Juodu abu atsiuntė savo sveikinimus, apgailestaudami negalį dalyvauti kongrese. Abu jie įstojo į ateitininkus 1911 metais, kai pasirodė *Ateitis*... Nedaug nuo jų naryste atsilieka du kongreso dalyviai — profesorius Balys Vitkus ir Bernardas Žukauskas, ateitininkai nuo 1912 metų.

Noriu paminėti reikšmingą sutapimą. 1977 metų kongresas sutapo su vyskupo Vincento Brizgio kunigystės 50 metų sukaktimi. Tada jis buvo visų kongreso dalyvių nuoširdžiai pasveikintas. Dabartinis kongresas sutampa su Vakarų Europos lietuvių vyskupo Antano Deksnio kunigystės 50 metų ir jo amžiaus deimantine sukaktimi. Mūsų šilčiausi jam sveikinimai ir padėka už atvykimą kongresan.

Atskirai norėčiau pasveikinti ir tuos ateitininkus, kurie dar prie Pirmąjį karą ir anksti nepriklausomybės metais išvyko iš Lietuvos ir, apsigyvenę Amerikoje, veiksmingai įsijungė į šios šalies lietuvių katalikų gyvenimą ir veiklą. Jiems visiems, jau mirusiems ir gyviems, reikšmingai atstovauja ateitininkas nuo 1917 metų, ką tik sukalbėjęs įspūdingą kongreso atidarymo maldą prelatas Jonas Balkūnas. Norėčiau dar pridurti, kad prelatas Balkūnas prieš tris mėnesius sulaukė 55 metų, kai yra Kristaus „kunigas per amžius“. Jo asmenyje sveikiname visus mūsų kunigus, vienuolius ir seseles vienuoles, dėkodami už didįjį pasišventimą ir darbą mūsų Federacijos gerovei.

Sveiki ir mūsų tautos kūrybinių pajėgų šaunūs atstovai, mūsų rašytojai, autoriai, dailininkai, dainos ir muzikos menininkai, aktoriai, interpretatoriai, dailiųjų menų grožio skleidėjai. Jus visus sveikiname čia dalyvaujančio iškiliojo poeto Bernardo Brazdžionio asmenyje.

Mūsų ypatingas žvilgsnis krypsta į sukaktuvinės *Ateities* redaktorius, buvusius ir esamus. Sveikindami juos, drauge ir dėkojame jiems visiems už didžiulį įnašą į mūsų tautos, į mūsų sąjūdžio kultūrinį gyvenimą.

Džiugu, kad su mumis šiame sukaktuviniame kongrese dalyvauja ir trys buvę Federacijos vadai — Adolfas Damušis, Justinas Pikūnas ir Petras Kisielius. Drauge ir labai apgailestauju, kad sveikatos sąlygos neleido atvykti Simui Sužiedėliui ir Juozui Girniui.

Dar kartą dėkodamas visų bendrinių ir katalikų centrinių organizacijų vadovams už atsilankymą į šį kongreso atidarymo posėdį, o taip pat ir visiems kongreso dalyviams, Federacijos valdybos vardu skelbiu sukaktuvinį *Ateities* kongresą oficialiai prasidėjus. Tegu laiminga Dievas visų mūsų pastangas šiame kongrese ir ateities dienose. Ateitis Kristui ir Lietuvai!

SVEIKINIMAI ATEITIES JUBILIEJINIAM KONGRESUI

Tęsinys

Lietuvos Romos Katalikų Bažnyčios Kronikos redaktoriai sveikina dešimtąjį ateitininkų kongresą ir *Ateities* žurnalą.

Švieskite kilniu pavyzdžiu

Malonu sveikinti Pasaulio Lietuvių Bendruomenės vardu *Ateities* jubiliejinį kongresą ir drauge su Jumis ypatingai džiaugtis *Ateities* žurnalo 70-ties metų sukaktimi.

Ateities žurnalas, sumaniai redaguojamas vyriausio redaktoriaus kun. dr. Kęstučio Trimako, yra tapęs išeivijos gyvenime leidiniu, kuris rūpestingai suranda naujus kūrėjus ir vykusiai perduoda šių dienų aktualijas krikščionybės šviesoje.

Ateitininkų federacija davė šių dienų išeivijai Lietuvių Bendruomenės idėjos ugdytojus ir pasišventusius darbininkus, kurie Kristaus mokslo šviesoje artimą mylėdami savo darbais atnaujino ir atnaujina mūsų krikščionišką tautinį gyvenimą. Mums visiems savo ateitininkiška tauria asmenybe švietė ir šviečia Pasaulio Lietuvių Bendruomenės garbės pirmininkas Stasys Barzdukas. Daugelis ateitininkų kasdieniniais bendruomeniniais darbais įprasmina sąjūdžio tikslus viso pasaulio lietuvių tarpe, išlaikydami tautinę gyvybę ir kovodami dėl Lietuvos laisvės.

Linkiu sėkmės visuose Jūsų darbuose.

Vytautas Kamantas,
PLB valdybos pirmininkas

Nešate reikšmingą atsakomybę

Ačiū už kvietimą dalyvauti ateitininkijos sąjūdžio kongrese Chicagoje.

Ypač malonu, kad šis kongresas yra sujungtas su ateitininkų judėjimo veidrožio — *Ateities* žurnalo 70 metų sukaktuvine šventė.

Vyriausio Lietuvos Išlaisvinimo Komiteto vardu širdingai sveikinu visus šio kongreso dalyvius, didžiuojuosi ateitininkų atliktais darbais, jų pasišventimu skleidžiant ir plečiant savo ideologinę pasaulėžiūrą, o taip pat, nuo pat savo įsikūrimo, atliekant didelę dalį ir Lietuvos laisvės darbų. Mums visiems yra didelė garbė, kad daugelis didžiųjų Lietuvos vyrų išplaukė iš ateitininkų eilių.

Tegul šis dešimtasis kongresas būna gausus savo dalyviais, prasmingas savo idėjomis, našus savo įsipareigojimais ir stiprus savo nutarimais.

Lietuvos laisvės kovos vienybė yra didelėje ateitininkijos įtakoje, jai atsekti jūs nešate reikšmingą atsakomybę.

Dirbkime, kovokime dėl Lietuvos!

Su geriausiais linkėjimais,

Dr. Kazys Bobelis,
Vliko pirmininkas

SAVITARPIO PAGARBOS, SUPRATIMO IR RYŽTO MEILĖS KELIU

ATEITININKŲ FEDERACIJOS VADO JUOZO LAUČKOS POKONGRESINIS ŽODIS

Naujųjų metų pradžioje žvelgdami į savo sąjūdžio ateitį, negalime užmiršti 1981 metų rugsėjo 4-7 dienomis įvykusio sukaktuvinio „Ateities" kongreso. Jis pateisino rengėjų darbą, rūpesčius ir lūkesčius ir visa programa, ir savo renginiais, ir dalyvių sudėtimi. Drįstu teigti, kad kongresas parodė organizacijos gyvastingumą. Jame atstovauta kiekvienai Jungtinių Valstybių ir Kanados vietovei, kur veikia bent vienas mūsų Federacijos vienetas. Džiaugėmės susilaukę atstovų iš Vakarų Europos ir Pietų Amerikos. Apgailestavom nesulaukę svečių iš Australijos. Entuziastiškai sutikom atėjusį sveikinimo žodį iš brangiosios Lietuvos. Šiltai sveikinom kongrese aktyviai dalyvavusius mūsų ganytojus, vyskupus Vincentą Brizgį ir Antaną Deksnį. Abiejų garbingųjų vyskupų ateitininkų nuoširdus dalyvavimas kongrese reikšmingai priminė vyresniesiems anas dienas, kai nepriklausomoje Lietuvoje joks didesnis ateitininkų sąskrydis nepraeidavo nepastebėtas Lietuvos vyskupų, ypač neužmirštamų Mečislovo Reinio ir Kazimiero Paltaroko.

Kongreso dalyvių sudėtis rodė, kad vyravo įspūdingas vyresniųjų ir jaunųjų bei jaunesniųjų skaičiaus lygis. Daugiau kaip penkių šimtų dalyvių gretose matėme ir keletą savojo sąjūdžio pirmūnų, įsijungusių į sąjūdį drauge su *Ateitimi* 1911 metais. Oficialių atstovų gretose būta visai geros pusiausvyros — 50 nuošimčių sendraugių ir 50 nuošimčių studentų ir moksleivių.

Kiek teko išsikalbėti su kongrese dalyvavusiais, girdėjau apie jį tik teigiamus atsiliepimus. Tiesa, yra kiek kritiškų pasisakymų dėl jo vieno kito atžvilgio, bet apskritai visų bent man žinomi vertinimai yra labai teigiami. Labiausiai džiugina šilti jaunimo pasisakymai, tačiau pokongresinė patirtis tiek ir mažina tą džiaugsmą... Studentų pravestos kongrese svarstybos laikomos bene geriausiai praėjusiomis, tačiau lapkričio 8 dieną Toronte įvykęs Studentų sąjungos suvažiavimas negalėjo išrinkti naujos centro valdybos. Neatsirado nei trijų kongrese dalyvavusių, kurie būtų sutikę įsipareigoti centro valdybos darbui šiems metams. Žinoma, sąjungos veikla tęsiama be pertraukos. Kelios draugovės įsipareigojo atlikti būtinus organizacinius darbus, kol bus sudaryta nauja vadovybė.

Nors kongresas nepriėmė specifinių veiklos gairių, tačiau taip gali atrodyti, neįsigilinus į kongreso paskelbtus nutarimus ir pageidavimus. Jų susidarė net 20. Kiekviename jų mūsų vienetai, tiek sendraugių, tiek studentų, tiek ir moksleivių, gali rasti vertingų nurodymų ir minčių savo veiklai. Tie nutarimai apima visas mums rūpimas sritis — ideologinę, religinę-dorovinę, tautinę, kultūrinę ir visuomeninę. Kiekvienas jų vertas ne tik vienetų vadovybių, bet ir visų Federacijos narių dėmesio ir veiksmo. Kongreso nutarimai jau paskelbti „Drauge", Darbininke" ir „Tėviškės žiburiuose". Jie pasirodė ir kongresiniame *Ateities* numeryje. Jei vienetų vadovybės atkreips dėmesį į juos ir kvies talkininkus tiems nutarimams vykdyti gyvenime, nereikės dejuoti, kad skyriams, kuopoms ar draugovėms nesą darbo.

Nutarimuose pasisakyta ir apie *Ateitį*, kurios 70 metų sukakčiai pažymėti visų pirma ir kviestas sukaktuvinis, iš eilės jau dešimtasis mūsų sąjūdžio kongresas. Juose pažymėta, kad „visiems privalu rūpintis *Ateities* žurnalu", todėl kiekviena ateitininkiška šeima turėtų pasikviesti „Ateitį".

Apie *Ateitį* girdime gražiausius atsiliepimus, bet ar leisime, kad ji būtų tartum garsusis Mona Liza paveikslas, kuriuo galima grožėtis tik iš tolo? Dabartinė *Ateitis* dar ne muziejinė. Ji dabarties kūrinys, turintis rasti sau vietą kiek galima didesniame lietuviškų šeimų skaičiuje.

Šiomis dienomis man rašytame laiške prof. Antanas Maceina apie mūsų leidžiamą žurnalą taip pasisakė: „Kun. dr. Trimako redaguojama *Ateitis* pasiekė beveik nepralenkiamą žurnalistinį aukštį. Dr. Trimakas sugebėjo sutelkti jaunimo ir jį įkinkyti į darbą... Jo sugebėjimą ašen regiu jo galioje telkti aplink save kitus, juos uždegti, įjudinti, sukti kūrybine linkme".

Turime iškilų redaktorių, turime šaunią jauną pajėgią redakciją, todėl reikėtų stengtis, kad *Ateitis* pasiektų ne tik ateitininkus, bet ir kiek galima platesnius lietuviško jaunimo ir visuomenės sluoksnius. *Ateities* administravimo naštą jau keliolika metų nešančiam Juozui Polikaičiui reikia talkos, kad būtų įvykdytas sėkmingas naujų *Ateities* prenumeratorių vajus. Nepagailėkim savo paramos pagal galimumą.

Kongreso nutarimuose yra nurodymų ir apie kitus remtinus ateitininkams artimus spaudos leidinius bei knygas, tarp jų ir prof. Maceinos naujausią studiją *Asmuo ir istorija.*

Apie mūsų pareigas Lietuvai taip pat ryškiai pasisakyta kongreso nutarimuose. Lietuvių katalikų tarnybos dažni pranešimai apie tikinčiųjų padėtį Lietuvoje yra toji medžiaga, kuri turėtų paskatinti mūsų vienetus veiksmingai atsiliepti.

Tikiu, kad Lietuvą šiemet dar jautriau prisiminsim. Ryšium su mūsų įsipareigojimais Lietuvai ir savo vienminčiams tenai, norėčiau šiame naujametiniame žodyje pakartoti kongreso pasisakymą;

„Sveikindamas pavergtą Tautą, Kongresas reiškia ypatingą pagarbą visiems jos rezistencijos dalyviams, kovojantiems už Lietuvos laisvę, už pagrindines žmogaus teises. Visi gėrimės tautos atsparumu didžios nureliginimo ir nutautinimo grėsmės akivaizdoje ir prašome Dievo palaimos visai mūsų tautai. Mūsų nuoširdūs sveikinimai mūsų vienminčiams Lietuvoje. Mes su Jumis ir mintimis, ir širdimis".

Mėgstu dažnai kartoti savo įsitikinimą, kad mūsų sąjūdžio ateitis yra mūsų jaunimas — jaunesnieji sendraugiai, studentija ir ypač moksleivija. Tačiau taip pat tiesa, kad mūsų **dabarties** pagrindas yra mūsų sendraugiai, o be dabarties taip pat nėra ateities. Gal per lengvai jaunesnieji ir net patys vyresnieji draugai daro priekaištų mūsų sendraugiams, esą jie nepajėgią eiti su dabarties gyvenimo srove, nesuprantą jaunimo, nepakankamai jį remią... Tačiau neužmirškime savo tikrovės: jei ne sendraugių parama, neturėtume nei *Ateities*, nebūtume surengę nei dešimtojo kongreso, neturėtume nei taip jaunimui reikalingo Ateitininkų šalpos fondo, neturėtume nei *Ateities* leidyklos grožinei ir ideologinei literatūrai leisti, nei jaunimui „Dainavos" stovyklavietės, nei Padėkos dienos, Kolumbo dienos ir žiemos kursų... Pažvelkite į visų mūsų pagrindinių organizacijų vadovybių sudėtį — ištraukite iš jų mūsų sendraugius, ir pamatysit, kokia didžiulė spraga ten atsirastų...

Kalbėdami apie praėjusį sukaktuvinį *Ateities* kongresą, negalime užmiršti, kad beveik visi jo pagrindiniai pranešėjai, svarbieji renginių programų dalyviai — mūsų garbingi sendraugiai. Nors ir nepatogu naujųjų metų pradžioje kalbėti apie finansus, bet vis tiek pabrėšiu, kad kongreso proga tuos keliolika tūkstančių dolerių *Ateičiai* ir organizacijos veiklai paremti sudėjo taip pat mūsų sendraugiai.

Pagaliau, ir mūsų jauniausius — jaunučius ir jaunius — globoja daugiausia taip pat sendraugiai. Taigi mūsų jaunimas ir vyresnieji galėtų visada atsiminti, kad mūsų sąjūdis remiasi visų jo dalyvių savitarpio pagarba, supratimu ir meile.

Studentų pravestos kongrese svarstybos laikomos bene geriausiai praėjusiomis, tačiau lapkričio 8 dieną Toronte įvykęs Studentų sąjungos suvažiavimas negalėjo išrinkti naujos centro valdybos.

Mano didžiausias linkėjimas ateitininkams šiais metais, kongreso nutarimų žodžiais, — „visada atsiminti mus visus jungiančius ir saistančius artimo draugiškumo ir savitarpio pagarbos bei meilės ryšius". Ne visada galime ir turime būti vienodos nuomonės visais klausimais savo organizacijos ir bendrinėje visuomeninėje veikloje, bet visada galime ir privalome būti vieningi ir ryžtingi savo idėjiniuose siekimuose.

Kalbėdamas apie vieningumą, norėčiau pakartoti buvusio mūsų Federacijos vado dr. Juozo Girniaus dar prieš keliolika metų nuoširdžiai tartus žodžius: „Rūpintis vienybe be meilės būtų lygu statyti namus be pamatų. Meilė yra gilioji vienybės versmė... Be meilės vienybė nepasiekiam" („Idealas ir laikas", p. 178). Taip pat suvoktina ir gyvenamo laiko esmė. Apie mūsų gyvenamą laikotarpį girdime tamsiausių pasisakymų. Tačiau visiškai sutinku su kun. Stasiu Yla, mūsų Federacijos dvasios vadu, kad „nėra gi laiko, kurs būtų ištisai kūrybinis ar dekadentinis. Yra tik žmonės ar sambūriai kūrybiški ar defetistiški" („Draugas", 1981.10.3).

Štai ir kviečiu mieląsias ateitininkes ir mieluosius ateitininkus ryžtui paženklinti 1982 metus organizaciniu kūrybiškumu, tęsiant jau per 70 su viršum metų mūsų sąjūdžio pagrindinių uždavinių vykdymą gyvenime ir pasikliaunant Kristaus pagalba.

Pamokslas baigiamosiose Ateities *Jubiliejinio kongreso mišiose, Jėzuitų lietuvių koplyčioje, Chicagoje 1981.IX.7*

TOLYN Į LAIKĄ — GILYN Į GELMĘ

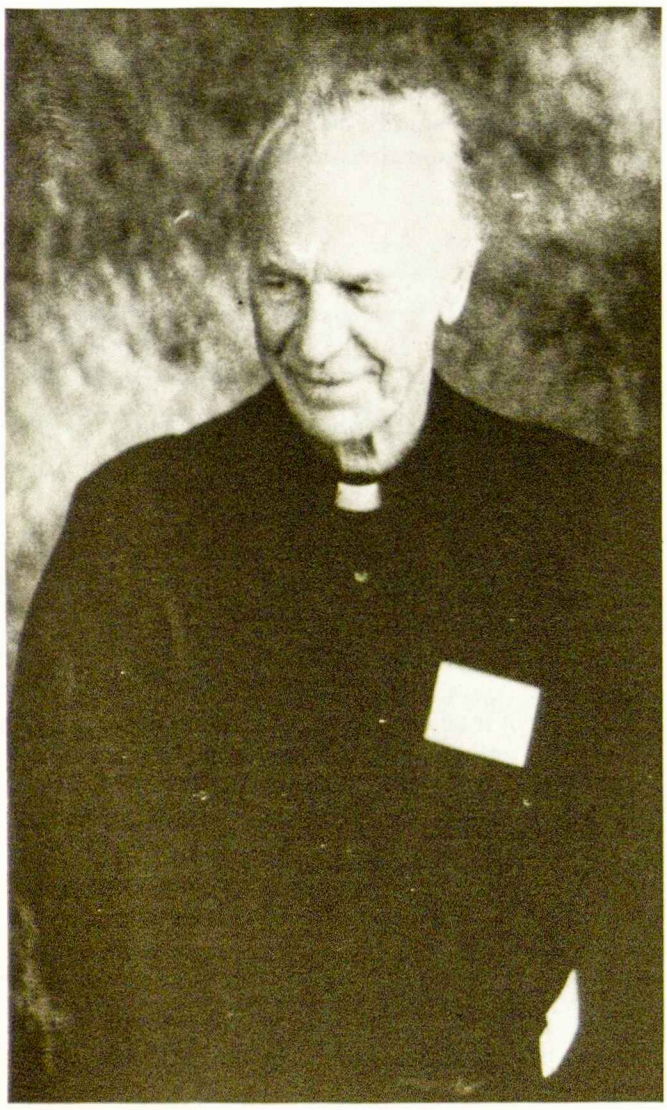

KUN. STASYS YLA

Baigėm X-tąjį savo kongresą. Atšventėm savojo žurnalo 70-metį. Prisikaupėm minčių ir įspūdžių, padarėm nutarimų. Klausimas, kas toliau? Kokios perspektyvos ateičiai?

Klausimas liečia ne pačią mūsų organizaciją: jinai gana tobula, gerai specifikuota į ketverta šakų ir koordinuota federatyviškai. Neliečia jis ir mūsų ideologijos, turinčios tvirtą filosofinę atramą ir visuotinės pasaulėžiūros perspektyvą.

Mūsų problemos kitos. Visų pirma — *plotai,* kuriuose esame pernelyg išsklaidyti. Tuose plotuose sunkiau suglaudinti ir įveiksminti savo narius, sunkiau juos paruošti bei išugdyti šalia stiprių įtakų svetimose mokyklose ir aplinkoje. Ta pati problema ir šeimoms su savo jaunimu.

Kita problema — mūsų *skaičius* permažas ir nerodo ženklų didėti. O mūsų atsakomybė nemažėja, dargi padidėjo, turint galvoj paliktąją tėvynę ir pačią mūsų išeiviją. Mūsų uždaviniai, atrodo, prašoksta mūsų jėgas, ir dėl to kyla *nerimas.* Antra vertus, neleidžia mums atlyžti *ryžtas* tęsėti ir viltis. „Kol yra kuo viltis ir tikėti, riteris... dar... nėra žuvęs“ (Oskaras Milašius, Poezija 1981, p.).

Į ką gi atremtos mūsų viltys? Ar tik į organizaciją bei ideologiją, ar gal į asmenis, kurie bręsta, turėtų subręsti, plačiomis ir atsakingomis asmenybėmis. Gerai organizuota ir mūsų Bažnyčia, turinti brandų turinį, tačiau pirmon eilėj jinai atsiremia į asmenis. Asmeninis atsinaujinimas šeimose, visuomenėje, tautose jai labiausiai rūpi. Ir Kristus nekūrė sistemų (jų ir negriovė) — ėjo tiesiai prie žmogaus.

Jei statysim asmenį pirmon eilėn ir ugdysim jo kokybę, tada netaip jau svarbūs mūsų skaičiai. „Nebijok, mažoji kaimene, — kalbėjo Kristus, — jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę“ (Lk 12, 32). Ne skaičiai apsprendė Kristaus palikimą, o dvasia asmenų, kurie nešė ir išnešė naują sėklą į tautas.

Sykį sutikau Floridoj senyvą žydą, vardu Dovydą, atvykusį iš istorinės Lietuvos. Mačiau jo veidą valgykloj prie kito staliuko, stebėjau kaip jis kalba savo tautiečiui giliu įsitikinimu. Praeinantį pakalbinau, ir jis prisėdo. Pradžioj galvojo, kad ir aš žydas (buvo gi žydų valgykla). Pasakojo apie savo įsikūrimą šioj žemėj. Susidariau įspūdį, kad, besirūpindamas savais reikalais, vis dėlto daugiau norėjo padėti kitiems. Prisiminė ir sovietinę revoliuciją ir, jo žodžiais, „pagrindinę revoliuciją atnešė žmonijai Mozė ir Kristus“.

— Matau esi tikintis žmogus, — tariau. — Sakyk, kodėl tiek daug tavo tautiečių nusigręžė nuo Dievo ir rūpinasi tik savimi? Kaip išsilaikys jūsų tauta?

— Žiūrėk namą anoj gatvės pusėj, — parodė man 15-aukštį viešbutį. — Ant ko jis laikosi? Ant pamatų, kurių nei tu, nei aš nematome... Gal ir nedaug tų mūsų tikinčiųjų, bet jie yra pamatas, ant kurio laikosi ir išsilaikys mūsų tauta.

Prancūzė Madelaine Delbrel viename savo veikale rao: *„Notre l'avenir est l'avenir de notre foi* — Mūsų ateitis yra ateitis mūsų tikėjimo“.

Ką tikim, kaip tikim ir kodėl — apsprendžia galų gale mūsų asmeninę veikseną ir visuomeninę, tautinę, bei kultūrinę. Dėl to mes, ateitininkai, pabrėžiam dieviškai žmogiškosios veiksenos idealą, kurį perteikė Kristus. Dėl to pasirinkom ir šūkį „visa atnaujinti (suderinti, suvienyti) Kristuje“. Ar to neprimena ir šv. Pauliaus žodžiai kolosiečiams (1, 27): „Kristus jumyse — garbės viltis“. Jis skelbė dievišką išmintį, „kad kiekvieną žmogų padarytų tobulą Kristuje“. To dėlei

aš ir vargstu, grumdamasis jo suteikta jėga, kuri galingai veikia manyje“ (1, 28, 29).

Tai ta pati jėga, kuri veikdino ir mūsų sąjūdį ypač pradžioje, kai dar nebuvo pakankamos organizacijos, nei ideologijos, nei paruoštų tinkamų vadovų. Buvo tik asmenys, pasklidę įvairiuos svetimuos universitetuos Rusijoj, Lenkijoj, Vakaruose. Jie turėjo tikėjimo ir grumtis ryžto, kad įtikslintų kristinį atsinaujinimą mūsų tautoje.

Įsidėmėkim šv. Pauliaus žodžius apie save: „Aš tapau... **tarnas** Dievo man duotu paskyrimu“ (Kol 1, 25). Ar ne tarnas buvo pats Kristus: „Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad jam, tarnautų, bet pats tarnauti“ (Mt 20, 28). Ir skelbė principą: kas aukštesnis, tetarnauja žemesniam; kas tvirtesnis, tepadeda silpnesniam; kas labiau subrendęs, teištiesia ranką bręstančiam.

Štai ateina Kristus šventyklon ir mato žmogų su nudžiuvusia dešiniąja ranka (Lk 6, 6 ir t.t.). Šventykloj sėdi rašto žinovai ir tautos įstatymo saugotojai ir jį stebi, Kristus ryžtasi pagydyti fiziškai neveiksmingą žmogų. Ar tik fiziškai? Invalidumas neišvengiamai paliečia ir dvasinę žmogaus būseną. Ir Kristus taria žmogui: „Ištiesk ranką“, ir šis ištiesia. O rašto žinovai ir įstatymo raidės saugotojai susierzina, kad štai laužoma šventoji diena. Kristus atsako, kad daryti gera yra aukščiau bet kokio įstatymo. Tai naujas jo principas ir įpareigojimas — nepaisyti tokių įstatymų, kurie, kaip nūnai Lietuvoj, draudžia lankyti (kunigams) ligonis, vestis (tėvams) vaikus į bažnyčią, o šiems giedoti ar patarnauti prie altoriaus.

Grįžkim prie rankų, kurios nepakyla, lyg būtų nudžiūvusios; nepakyla padėti kitiems. Visi žinom, kad automobilis genda greičiau nevartojamas, ir įrankiai nevartojami rūdija. Kodėl tos rankos tapo neveiksmingos? Ar kas užkirto jas: „Nedaryk gera kitam, nes gausi per nagus“; gal jos pačios susivaržė neturėdamos pakankamų motyvų? Šnairuojam ir mes į vienas kitą (dažniau dėl gerų pastangų nei dėl blogo) ir paralyžuojam vienas kito aktyvumą. „Nežiūrėkim šnairiai į kitus, — įspėja Dovydaitis deklaracijoje, — kad kiti nekrikščionys — patys tapkime krikščionimis“ (p. 21). Tas neveiksmingas rankas reikia atgaivinti — įdrąsinti, įkvėpti joms pasitikėjimo ir tikėjimo. Argi mūsų rankos nėra ir Kristaus rankos? „Kristus mumyse“ veikia ir nori padėti daugeliui.

Kas toji organizacinė mūsų technika ir metodika, į kurias kreipiam gana daug dėmesio? Ar ne priemonė išprusinti mūsų protą, įveiksminti valią, paakinti mūsų jutimus? Tie dalykai įdomūs ir smagūs ypač jaunesniame amžiuje. Jie pakelia natūralų mūsų pajėgumą, išryškina gabumus, padeda laimėti draugų ir gerbėjų. Bet ar tai viskas? Ar to užtenka žmogaus **kokybei**, juoba jo pilnatvei? Tas pats klausimas **subrendusiems**, išėjusiems į gyvenimą. Gaunam profesinį išprusinimą, įgyjam neblogų įgūdžių darbe — tai irgi pakelia mūsų intelektualinį ir praktinį pajėgumą. Bet ar to gana?

Gyvybinis klausimas yra kitas: ko labiau reikia dabarties žmogui — techniškos parengties ir paslaugos, ar dvasinės krypties — įprasminti savo būtį? Kai Albertas Schweitzer, žinomas vargonų virtuozas ir teologas, pasirinko gydytojo profesiją ir išvyko į Afriką, jo motyvas buvo šis: ten labiausiai apleisti žmonės, ten daugiausia kenčia fizines negales, o kūnas mažiau pajėgus pakelti vargą nei dvasia. Tuo tarpu Teresė iš Kalkutos sako priešingai: kūno negales šiandie lengviau apgalėti — medicina jau įveikė raupsus, džiovą ir kitas baisias ligas. Bet viena liga tebėra neįveikta — tai nemeilė. Kiek žmonių yra atmestų šeimose, visuomenėje, ir jų dvasia kenčia labiau nei kūnas.

> Jei statysim asmenį pirmon eilėn ir ugdysim jo kokybę, tada netaip jau svarbūs mūsų skaičiai.

Kiek žmonių šiandien skandina savo dvasinį skurdą alkoholyje arba marina narkotikais. Trūkumas meilės, atsidūrus varge, stoka širdies, bent reikiamo dėmesio tiesiog gniuždo žmogų dvasiškai. Ir Teresė, toji paprasta moteris, atsidūrusi svetimame krašte, įrodė, kad šis būdas tarnauti žmonėms yra labiausiai reikalingas, kartu labiausiai artimas Kristaus veiksenai. Ir kokios nuostabios reakcijos į jos darbą net nudvasėjusiuose sluoksniuose!

Tai tas pats kelias, kuriuo ir mes turėtume eiti artimoj ateity, būtent: padėti kitiems atrasti ir pajusti savo žmogiškąją vertę. Tai darant, turi eiti į šalį mūsų garbė ir apskaičiavimas. „Žiūrėkit, ką ir kaip mes, ateitininkai, darom!“ Ne, ne — tai būtų nekristinė tarnyba artimui. Mes turim būt kuklūs ir nuolankūs, kaip Kristus. Tuo įveiksminsim kristinę savo paskirtį.

Daug ką pakeitėm savo veiksenoje nuo anų pirminių sąjūdžio dienų ir vėlesnių — Lietuvoj ir Vokietijoj (tremtyje); brendom ir šakojomės, gludom ir sklaidėmės, — ir mokėmės. Ir nūnai gręžiamės nuo paradinio į darbinį kelią. Pradedam, man regis, akyliau pastebėti, kokia mūsų pagrindinė veiklos šaknis bei ašis ir kokios mums reikia motyvacijos. Tuos dalykus nebūtinai deklaruosim ar deklamuosim. Svarbu, kad remtumės daugiau išvidiniais, akstinais ir iščentrine jėga.

Šitoks nusiteikimas, man regis, švystelėjo ir šiame kongrese. Gal jis labiau įsibrėš ir asmeniškame mūsų būvyje ir vienetų veikloje. Patys kildami, tolydžio kelsim ir kitus, ir būsim tie, kurių ateitis bus glaudžiau susieta su pačiu mūsų tikėjimu ir jo šaknimis. Tada mes grumsimės, nebosim aukų, kaip tai darė daugelis ateitininkų prieš mus ir daro nūnai Lietuvoje. Būtų apgaulu laukti greitų išorinių rezultatų po šio kongreso. Jie bus — neabejotinai ir pasireikš tyliau, kitu būdu. Tik skaitykim ženklus. Tik prašykime gerojo Dievo ištvermės.

MŪSŲ UŽDAVINIAI SIEKIANT VISA ATNAUJINTI KRISTUJE

DALIA STANIŠKIENĖ

Šis pranešimas buvo skaitytas bendrajame posėdyje Ateities *Jubiliejiniame kongrese Chicagoje.*

„Išpažįstame Tave, didysis mūsų atnaujintojau, Kristau, žmogau-Dieve! Visa tebūna perkeista Tavyje ir per Tave! Nes ką padės mums ir mūsų draugams, jei kiti gyvens be Tavo šviesos, be Tavo teisingumo ir meilės".

Neradau prasmingesnių žodžių savo minčių pradžiai.

Didysis prancūzų mokslininkas ir religinis filosofas Pascalis teigia, kad į istoriją reikia žiūrėti ne per didžiųjų žmonių prizmę, o per Evangelijos, t.y. Kristaus prizmę. Per Kristaus prizmę noriu pažvelgti ir į man duotą temą — „Mūsų uždaviniai, siekiant visa atnaujinti Kristuje".

Kun. Kęstutis Trimakas, rašydamas „Ateityje" prieš šį kongresą, siūlė į visą dabartinę mūsų veiklą pažvelgti pirmoje „Ateityje" paskelbtų Trijų pamatinių klausimų šviesoje. Gi tie ateitininkijos tėvo prof. Prano Dovydaičio iškelti klausimai aktualūs ir šiandien. Juos Dovydaitis formulavo šitaip: 1) Kuomi mes save vadiname ir kodėl; 2) Ką mes matome aplink save; 3) Mūsų priedermės, siekiai ir keliai prie jų.

Savo dėstymo pradžioje Dovydaitis pabrėžia, kad „Pirmykštis, absoliutiškas, vienintelis visos esmės pamatas yra gyvasis Dievas". Toliau jis sako: „Kristus yra viso tvėrimo tikslas, pradžia ir pabaiga; Kristus — visos pasaulio istorijos centras". Priimdami Kristaus žodžius „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas", galime save vadinti krikščionimis.

Ką mes matome aplink save? Ir Dovydaičio laikais, ir šiandien daug kas atmeta Dievą-Kristų ir Jo tiesas. Bet, atsisakęs Dievo, žmogus praranda ir savo vertybę, nes, Dovydaičio žodžiais „laisvės ir asmens teisės šaltinis yra ne egoizmas, o tik Dievas..."

Mes žinome, kad įstatymai Dievo duoti ne tam, kad mus varžytų, o tam, kad mūsų gyvenimą palengvintų, įprasmintų ir vestų į laimę. Kaip be eismo įstatymų būtų chaosas ir daug nelaimių, taip ir Dievo įstatymų nesilaikant žmonės tampa nelaimingais vergais, stabų garbintojais. Dovydaitis teigia, kad tokiais stabais gali tapti ir kultūra, ir mokslas, ir protas, kada jie yra atskiriami nuo Kristaus, nuo tikėjimo. Tad Dovydaičio atsakymas į jo keliamą trečią pamatinį klausimą yra INSTAURARE OMNIA IN CHRISTO — „Visa atnaujinti Kristuje" — mūsų organizacijos šūkis ir pagrindinė mintis, paimta iš Pauliaus laiško efeziečiams. Norėdami įgyvendinti, turime pradėti nuo savęs, turime (vėl cituojant Dovydaitį) „atnaujinti Kristuje savo gyvenimą, parodyti savo gyvenimu, savo gyvenimo darbais ir pasielgimais, kad mums šie žodžiai tai ne tuščia frazė, kad mes savo gyvenime vadovaujamės kitokiu mokslu ir kitokiais principais, kad mes savo gyvenime siekiame kitokį tikslą". Savo gyvenimu turime parodyti, kad „Kristus mums yra reališkiausia iš visų realybių, kad kiekvienas iš mūsų galėtų ištarti su apaštalu: „Ne aš gyvenu, bet manyje Kristus".

Tam pačiam laiške efeziečiams Paulius sako: „Jis (Dievas) iš anksto paskyrė mus **per Jėzų Kristų** tapti jam įsūniais". Mūsų religijos kristocentriškumas taip pat išreiškiamas mišiose vartojamais žodžiais: „**Per** Jį, **su** Juo ir **Jame...** O taip pat visų liturginių maldų užbaiga: „To prašome **per** Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį..." liudija, kad Kristus, o ne kas kita yra mūsų gyvenimo centras.

Šventai tikiu, kad, tik suasmeninę Dievą kiekvieno ateitininko kasdieniniam gyvenime, galėsime savo uždavinių atsiekti, todėl bet kokiam ir kiekvienam ateitininkų susibūrime, malda galėtų ir turėtų tapti spontaniška, nes be maldos ir be visiško pasitikėjimo ir atsidavimo Tam, dėl Kurio ir mūsų organizacija atsirado, nerasime atsakymų ir keliamoms problemoms.

Prieš šį kongresą buvo pabrėžiama, kad jis — ne manifestacinis, o darbo kongresas. Kaip kun. St. Yla savo straipsnyje „Besiruošiant kongresui" (ATEITIS, 1981 nr. 4) teigia, „stebuklingos lazdelės viską išspręsti niekas neturi... Tačiau darbo kongresas... galės tas problemas bent pajudinti, realybę geriau pajusti ir atsakomybę pažadinti".

Taip, problemų ir uždavinių daug. Jas nagrinėjame ir nagrinėsime atskiruose sąjungų posėdžiuose. Atskiros sąjungos ir nariai jau kalbėjo apie savas problemas ir prieš kongresą — vasaros stovyklose, susirinkimuose, „Ateity" bei kitoj spaudoj ir t.t. Labai norisi, kad šiandien būtų paliestos ir šios dvi sritys, gyvybiniai svarbios visiems ateitininkams:

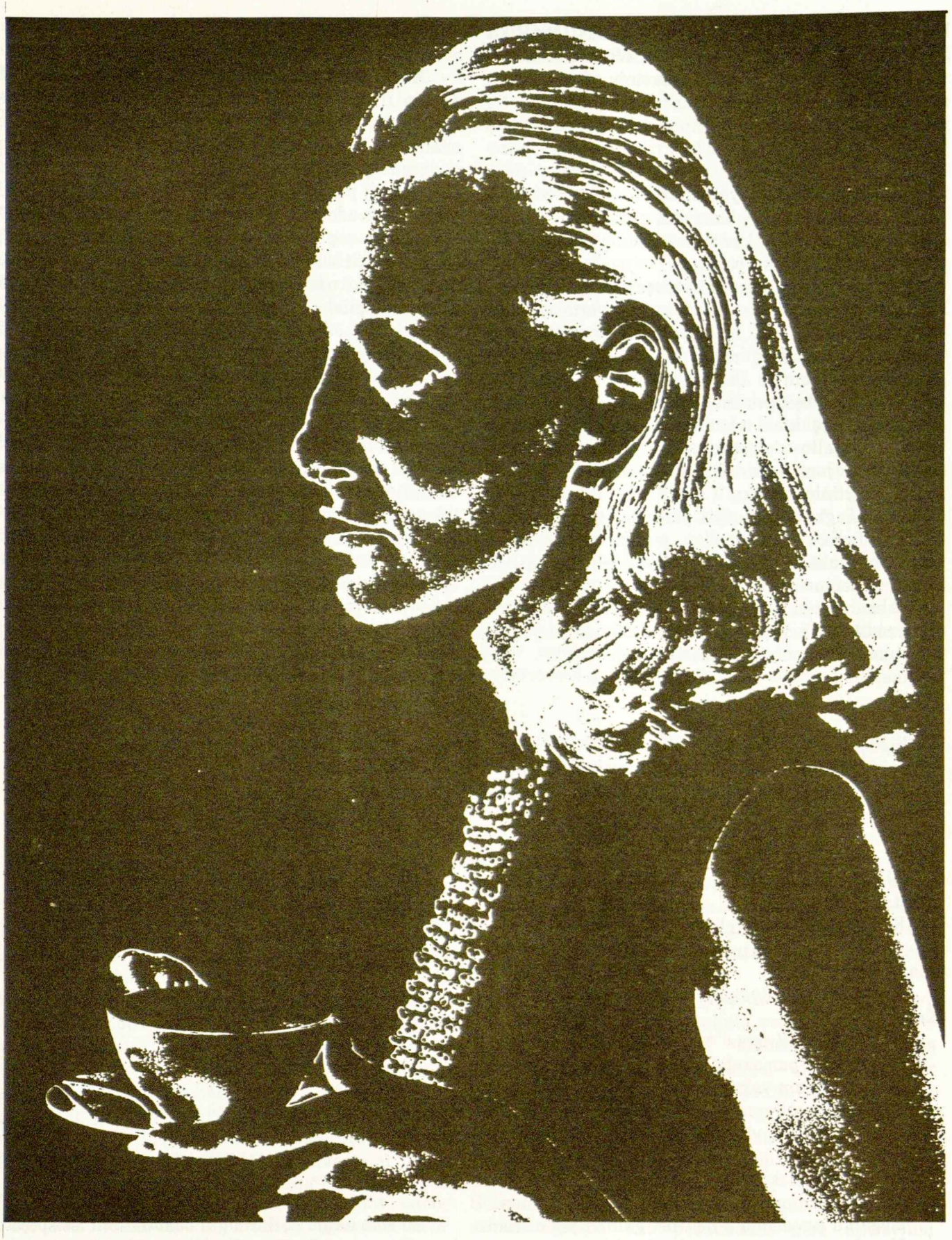

Šventai tikiu, kad, tik suasmeninę Dievą kiekvieno ateitininko kasdieniniam gyvenime, galėsime savo uždavinį atsiekti...“

būtent 1) ***PASAULIEČIŲ APAŠTALAVIMAS IR 2) MORALINIŲ VERTYBIŲ PRARADIMAS.***

Taigi, pačiu svarbiausiu uždaviniu, siekiant visa atnaujinti Kristuje, laikyčiau didesnį pasauliečių įsijungimą į bažnytinį gyvenimą, arba apaštalavimą. Pasauliečių apaštalavimas kyla iš paties jų pašaukimo būti krikščionimis ir, II-ojo Vatikano Susirinkimo teigimu, Bažnyčiai *visuomet* yra būtinas. Tadgi aktyviai jungtis į bažnytinį gyvenimą pasauliečiams reikia ne dėl to, kad trūksta kunigų, o todėl, kad tai iš esmės yra mūsų pareiga.

Kas yra pasaulietis (arba pasauliškis, kaip Ant. Maceina visuose savo raštuose tą žodį vartoja)? Savo knygoje „Krikščionis pasaulyje" Antanas Maceina teigia, kad pasauliškį reikia suprasti ne ryšium su pasauliu, o ryšium su Dievu, priklausantį Dievo Tautai. Krikščionybės pradžioj dvasiškių ir pasauliškių santykiai buvę labai vieningi. Pasauliškių rankose buvo daugelio krikščioniškųjų bendruomenių steigimas ir jam vadovavimas. Pasauliškiai ėję daugybę bažnytinių pareigų. Laikui bėgant ir Bažnyčiai darantis daugiau institucijai, pasauliškių vaidmuo joje mažėjo. Tačiau šiandien jau yra prasidėjęs sąmoningas pasauliškių grįžimas į aktyvų įsijungimą Bažnyčios gyvenime.

Labai vaizdų pasauliečių apaštalavimo apibūdinimą radau 1958 metais studentų ateitininkų sąjungos išleistame leidinėly „Krikščioniškoji meilė". Ten rašoma:

„Jei ateitininkas yra tuo, ką sako jo šūkis, jis yra apaštalas.

Kokia prasme pasaulietis yra apaštalas?

Pasauliečio apaštalavimas tai meilės apaštalavimas.

Apaštalauja, rodydamas pasauliui Kristų — „kitą Kristų".

O tas „kitas Kristus" esame tu ir aš.

Mes nesam pamokslininkai.

Mes neteikiam sakramentų.

Kitiems Kristų apreiškiam tuo, kuo esame patys, savo darbais įrodydami, kad Jis mumyse tikrai gyvena

savo meile kiekvienam žmogui.

Mūsų gyvenimas — sakramentinis gyvenimas.

Negalim nuodėmių išrišt, bet galima jas atleisti.

Negalim savo rankomis Ostijos iškelt,

bet galim kelt ją savo širdimis —

galim būti gyvomis monstrancijomis.

Mes turim iškelt Kristų savo gyvenimu,

parodyt Jo meilę, gailestingumą,

parodyt Jo grožį ir žavumą,

parodyt Jo paties duota mums priemone — patys savimi.

Tai yra pasauliečio, ateitininko, apaštalavimas".

Ant. Maceina savo straipsnyje 1981 birželio 6 dienos „Draugo" kultūriniam priede „Kunigų stokos klausimas" teigia, kad, ir kunigų mažėjimo klausimą svarstant, svarbiausias dalykas yra mūsų amžiui būdingas pasauliečių bažnytinės sąžinės atbudimas, nes, anot popiežiaus Pijaus XII-tojo, pasauliečiai „privalo visados turėti sąmonę, ne tik priklausą Bažnyčiai, bet *esą* Bažnyčia. Tad argumentai, grindžią kunigų skaičiaus mažėjimą Bažnyčios liberalėjimu nėra teisūs, nes ir pats šių laikų jaunimas yra „modernistinis, liberalistinis ir kritinis tradicijos atžvilgiu". Pasauliečių aktyvesniam įsijungimui į Bažnyčios gyvenimą pailiustruoti Maceina duoda vieną ryškų šių dienų pavyzdį: Muensterio katalikų teologijos fakultetas turi 2700 studentų (tuo tarpu 1959 m. teturėjo 400!) Iš šių 2700 (vienas trečdalis, tarp kitko, yra moterys) tikrai *100* ruošiasi būti kunigais. Visi kiti *ruošiasi dirbti Bažnyčioje kaip pasauliškiai.* Visas teologijos dėstymas tadgi nukreiptas į tuos pustrečio tūkstančio pasauliečių, besiruošiančių *apaštalauti* — t.y. dėstyti tikybą mokyklose ir universitetuose, būti parapijų sielovados padėjėjai socialinių bei karitatyvinių darbų bažnytinėse institucijose darbininkai ir t.t. — trumpai sakant, pavaduoti kunigus visose tose srityse, kurios su kunigystės šventimais nėra iš esmės susijusios. Nuo šių darbų atpalaiduotas, kunigas galės sugrįžti į tikrą ir pagrindinį savo pašaukimą: SKELBTI EVANGELIJĄ IR TEIKTI SAKRAMENTUS.

„Jei pasauliečiai pajustų tikrą savo įsipareigojimą Bažnyčiai, jei imtųsi visų tų darbų, kuriems kunigystės šventimų nereikia, tuo pačiu išsispręstų ir kunigų trūkumo problema".

Tenka sutikti su Maceinos mintimi, kad ne dėl pašaukimų stokos jaunimą, taigi ir ateitininkišką jaunimą, reikia kaltinti, o dėl jo neužtenkamo įsijungimo į Bažnyčios gyvenimą. Iš tiesų, dauguma iš mūsų tebegyvename 19-to šimtmečio nuotaika: jaučiamės esą Bažnyčioje, bet ne pati Bažnyčia. Tuo tarpu jei pasauliečiai pajustų tikrą savo įsipareigojimą Bažnyčiai, jei imtųsi visų tų darbų, kuriems kunigystės šventimų nereikia, tuo pačiu išsispręstų ir kunigų trūkumo problema. Pasauliečiai gi turi veikti patys laisvai ir atsakingai. Dvasiškis, pagal Maceiną, yra tik „pasauliškio atpildas ir pagalba".

Su šiuo nauju požiūriu gal bent dalinai išsispręstų ir mūsų organizacijos kapelionų klausimas, ypač vasaros stovyklų metu. Visa dvasinė-religinė stovyklos programa, išskyrus šv. Mišias, labai sėkmingai gali, ir eventualiai turės būti pravedama tam pasiruošusių pasauliečių. Būtų visiškai natūralu, ir dažnu atveju net efektingiau, kad asmuo, pats turįs panašaus amžiaus vaikų, dirbtų su jaunimu ir religinėj srity. Gi šv. Mišios taip pat turi būti pritaikytos vaikams-jauni-

mui stovyklų metu, o ne tik atmestinai atlaikytos, dažniausia be jokio paruošimo ar motyvacijos kasdien suvestiem vaikam... Šių metų liepos 24 dienos Clevelando vyskupijos laikrašty „The Catholic Universe Bulletin" ypatingai tai pabrėžiama straipsnyje „Children's liturgies-planning, creating, & doing". Čia iškeliama, kad Bažnyčia skatina įvairumą ir dramatizaciją šv. Mišiose. Pvz.: išvaidinti Evangelijos mintį; vietoj pamokslo pravesti pokalbį su vaikais-jaunimu. Jaunimui skirtose Mišiose jiems netinkami ar nesuprantami skaitymai gali ir turi būti pakeisti jiems prasmingais, net praleidžiami, kad žodžiai nenustelbtų minties ir esmės, kad vaikai nebūtų atstumti, o pritraukti prie Dievo.

Tačiau gerą pamokslą paruošti — ar jaunimui, ar suaugusiems — reikia daug laiko, pasiruošimo. O to laiko kunigas neturi dėl daugybės kitų darbų ir įsipareigojimų, kuriuos, kaip sakiau, turėtų atlikti pasauliečiai. Ir todėl šv. Mišios ir pamokslai daug kam nuobodūs, nepatrauklūs ir neuždegantys. Ar ne čia taip pat viena priežastis, kodėl dalis mokslus einančio jaunimo nustoja lankyti pamaldas?

Man rodos, daug pasakantys yra moksleivių anketos duomenys, paskelbti š.m. „Ateity", nr. 4. Ar moksleivių nuotaikos, liečiančios šv. Mišias, neatspindi ir kai kurių suaugusių nuotaikas? Eucharistinė auka, kuri turėtų užimti pačią centrinę vietą mūsų tikėjime, neįvertinama, nesuprasta arba netgi visiškai paneigta. Minėtos anketos duomenimis, Mišios *labai* prasminga maldos forma yra tik 16% atsakiusiųjų. Į klausimą, kas moksleiviui svarbiausia, atsakoma taip: tik 40% atsakiusių teigia, kad tikėjimas į Dievą svarbiausia. Tuo tarpu 31% pasisako, kad svarbiausia jiems šeima, o tik 7% — kad svarbiausia draugai. Ar tai neparodo, kiek daug įtakos gali turėti šeima į jaunuolio galvojimą, nusiteikimą, tikėjimo supratimą, o vertybes — į visa. Tad jei skundžiamės bet kokiomis moksleivių neigiamybėmis, ar nevertėtų tų neigiamybių šaknų ieškot pirmiausia savo šeimoj? Galbūt ten trūksta gero pavyzdžio ir teisingo nusiteikimo ugdymo. Gal per dažnai lengvu rankos mostu kaltę sumetam aplinkui, draugams...

A.a. dr. Jonas Grinius vienoje savo paskaitoje pasakė: „Gyventi prasmingai reiškia atlikti sąmoningai tam tikrus uždavinius bei pareigas sau, savo tautai, savo visuomenei ir Dievui". Tas prasmingas gyvenimas dr. Griniui ir daugeliui mūsų ateitininkijos vadų, spindinčių švyturių, nebuvo nei prabanga, nei materialinės gėrybės, o visų pirma dvasinės vertybės. Griniui tai buvo tiesa, grožis, gėris, kurių jis visada ieškojo. Jis skatino jaunimą neužkasti savo talentų, Dievo duotų dovanų. Jo kelrodis iki gyvenimo pabaigos, kada dar planavo naujus veikalus, buvo Kristaus žodžiai: „Tebūna ne mano, o Tavo valia..." (Lk. 22, 42). Ir mums visiems jis paliko nepaprasto pareigingumo, principingumo ir meilės darbui pavyzdį. O to viso šiandien mums taip dažnai trūksta... Dažnai trūksta ir meilės, broliškumo ir vienybės dvasios, kuri turėtų mus jungti bendram tikslui, nes, anot Juozo Girniaus, „Meilė nieko neišskiria, išskyrus neapykantą..." F. Dostojevskis yra pasakęs: „Broliai, mylėkite net žmogų nusidėjėlį, nes tokia meilė priartėja prie dieviškosios". Tikrą krikščionišką meilę ir draugiškumą turėtumėm daugiau parodyti ir kitiems, asmenims, kurie nepriklauso mūsų organizacijai. Savo krikščionišku pavyzdžiu turėtume juos patraukti.

Tačiau ar galime užmiršti, kad (Goethes žodžiais; „Vien tik darbais įrodoma meilės galia"? Mūsų tautos himnas siūlo semtis stiprybės iš praeities tiem darbam. Bet ir dabarty turime didelių pavyzdžių ir stiprybės šaltinių. Paimkime, kad ir Vytautą Skuodį, kurio išlaisvinimui tiek pastangų šiuo metu dedama. Š.m. birželio 20 d. „Draugo" ateitininkų skyriuje dr. Linas Sidrys iškelia Skuodžio drąsą, parašant studijinį veikalą „Dvasinis genocidas Lietuvoje". Tarp kitko, įsijungimas į akciją gelbėti šį Amerikoje gimusį lietuvį, kenčiantį dėl tikėjimo ir tautinės sąmonės — tai labai konkretus uždavinys mums visiems, ypač jaunimui. Skuodis pilnai suprato ir įgyvendino Antrojo Vatikano mintį apie pasauliečių apaštalavimą. Savo straipsnyje Linas Sidrys kelia mintį, kad „pagrindinę grėsmę tautai dabar sudaro ne kultūrinis nutautėjimas, bet *moralinių vertybių praradimas*". Aušros Nr. 22-62 rašoma: „Patys svaiginamės ir nebenorime girdėti, kad tampame girtuoklių, bedievių, paleistuvių, iškrypėlių, kriminalinių nusikaltėlių tauta..."

„Mums reikia Sadūnaičių, Skuodžių ar Lapienių ir čia (išeivijoje). Kiek iš mūsų išdrįstame ar prisiverčiame išeiti iš savo patogių, gražių namų ir eiti* Visa atnaujinti Kristuje *savo pačių aplinkoj, savam gyvenime?"

Pažvelkime šiandien giliai ir nuoširdžiai į savo širdis: ar negresia šis moralinių vertybių praradimas ir mums čia, išeivijoje? Mums, kurių niekas nespaudžia, niekas nepersekioja, niekas tikėti ir išpažinti savo įsitikinimų nedraudžia?... Mums reikia Sadūnaičių, Skuodžių ar Lapienių ir čia. Kiek iš mūsų išdrįstame ar prisiverčiame išeiti iš savo patogių, gražių namų ir eiti „Visa atnaujinti Kristuje" savo pačių aplinkoj, savam gyvenime? Tas pats Linas Sidrys savo straipsnyje taip pat rašo: „Ateitininkai seniai suprato, kad pasauliečiai nėra antraeiliai piliečiai Bažnyčioje. Nė kiek nenuvertindami kunigų paskirties, ateitininkai pabrėžė, kad patys pasauliečiai turi vadovauti sąjūdyje, kuris siekia atnaujinti Kristuje visuomenę, šeimą, kultūrą". Galbūt atėjo laikas apie tai ne tik kalbėti, ne tik žodžiais tai pripažinti, bet ir darbais įrodyti. Su nostalgija kalbame apie ateitininkų nuveiktus didelius darbus praeity, baiminamės neaiškia mūsų tautos ateitim, bet

dažnai užmirštame dabartį, kurią turime savo rankose, tą šiandieną, kurioje galime konkrečiai įgyvendinti savo uždavinius.

Prieš kiek laiko girdėjau vieną mintį, kuri įstrigo giliai į širdį: Kristų liudyti turime *visi* ir *kiekviena* pasitaikiusia proga. Ne visada būsime suprasti ar priimti, tačiau tai nereiškia, kad neturėtume liudyti ir apaštalauti. Kristus apaštalams pasakė: eikite ir mokykite... Tie žodžiai skirti ir mums, ateitininkams. Per dažnai dar paliekame apaštalavimą kunigams, lyg tai mūsų neliestų. Per mažai dar ir moteris įjungta ir įsijungus į konkretų Bažnyčios gyvenimą. Tai ypatingai liečia mus, ateitininkus ir ateitininkes, nes ir mūsų šūkis mus įpareigoja. Nelengva pripažinti trūkumus, ydas mūsų ateitininkiškam gyvenime, tačiau atėjo laikas tai padaryti. Pripažinus neužtenka apie tai padejuoti; reikia imtis ir akcijos. Į savo pažiūrų atnaujinimą ar net drastišką pakeitimą turime jungtis visi — nuo jaunesniojo moksleivio iki sendraugio.

Pradedant savęs ir savo organizacijos atnaujinimą, moksleiviams vertėtų pasvarstyti, ar į susirinkimus jie eina tik susitikt su draugais, ar taip pat pasisemt minčių ir dalyvaut diskusijose ir apie gyvenimo vertybes. Būtų tiksliausia pradėti įgyvendint ateitininkiškus idealus, dedant *visas* pastangas su bendraamžiais naudoti savo tėvų gražiąją kalbą, gilinantis į savo tautos praeitį, skaitant ir neatsisakant rašyti referatus, girdint, matant ir kreipiant dėmesį į tai, kas darosi Tėvynėje *dabar,* kur moksleiviai drįsta atsistoti prieš tarybinį mokytoją ir pareikšti: aš į bažnyčią vis vien eisiu... Moksleiviams labai vertėtų pergalvoti, išsikalbėti, išdiskutuoti savo tarpe ir su vyresniaisiais šv. Mišių ir jose prasmingo dalyvavimo reikalą, ypač stovyklų metu. Kaip jas įprasmint? Kaip pozityvų nusiteikimą puoselėti? Kur čia didžiausia problema? Siūlau moksleiviams tai labai rimtai pasvarstyti savo posėdyje po šio pranešimo. Ne tik pasvarstyti, bet ir prieiti kokių nors išvadų.

Vienu labai konkrečiu uždaviniu ir moksleiviams, ir kitoms sąjungoms laikyčiau Kronikų ir kitų okupuotos Lietuvos pogrindžio leidinių skaitymą ir platinimą bei populiarinimą — ir lietuvių, ir amerikiečių tarpe. Tai vienas labai konkretus būdas broliams ir sesėms Tėvynėje padėti. Kronikų vakarai, Kronikos ištraukų įscenizavimai buvo sėkmingai suruošti šios vasaros moksleivių ir jaunučių stovyklose. Jaunimui tai padarė įspūdį. Bet to negana. Ką ir kaip toliau daryti turėtų būti diskutuojama sąjungų atskiruose posėdžiuose (arba poryt dienos pranešimo: Mūsų pagalba Lietuvai).

Studentams patartina įprasminti savo studijas, kurių tikslas dažnai savanaudiškas — baigus gauti pelningesnį darbą. Tebūna tos studijos būdas ir priemonė pasidaryti pilnesniu, gilesniu ir ateitininkiškais idealais savo tolimesnį gyvenimą grindžiančiu žmogumi. Reikėtų ieškoti atsakymų ne tik mokslo iškeltoms problemoms, bet ir kasdienybę įprasminančių minčių); vertėtų diskutuoti jas su savo bendraminčiais susirinkimuose, skirtuose ne tik pasilinksminti ir padraugauti, bet ir save tobulinti ir kitus uždengti Kristaus idealais. Lavinti ir tvirtinti savo valią, atsisakant savo susiėjimuos, stovyklose bei kituos renginiuos mūsų tautą žudančio alkoholio, kuris nuodija gražią jaunystę ir paverčia jauną žmogų išglebusiu lepšiu, nepajėgiančiu Kristaus idealą išgyventi ar kitiems įdiegti.

Studentams taip pat reikia nebijoti, progai pasitaikius, atsistot ir pareikšt savo įsitikinimą, kad abortai — tai žmogžudystė, kad palaidas gyvenimas — tai žmonijos pražūtis, kad svarbu kenčianti tauta, kad Kristus — gyvas, kad tik Jame mūsų stiprybė... Vienas iš kun. Pugevičiaus pasiūlymų, kaip ateitininkai gali įsijungti į pagalbą žmogaus teisių gynėjams Lietuvoje yra užmezgant moralinį ryšį per Eucharistijos bičiulius (ten veikiantį sąjūdį): t.y. dažniau ir ilgiau pasimelsti už persekiojamuosius. Ar neprasminga būtų jungtis su jais, suorganizuojant Eucharistijos bičiulių būrelius ir čia?

Studentams taip pat vertėtų daugiau pasinaudoti jų pačių bei parapijų rengiamomis rekolekcijomis, susikaupimo dienomis ar kitomis dvasinėmis programomis. Į tokius renginius reikėtų ne tik kviesti, bet paraginti ir atsivežti ir draugus.

O mes, sendraugiai, neužmikime ant savo atsiektų mokslo ir gyvenimo patyrimo laurų. Nebūkim, kaip tie Kristaus apaštalai, kurie neįstengė budėti su Juo net vieną valandą Alyvų daržely, nes mūsų užmigimas šią budėjimo naktį gali reikšti mūsų ir mūsų brolių mirtį savo tautai ir savo Dievui. Negalvokim, kad savo pareigą ateitininkiškiems idealams atliekam atvažiuodami į kongresą, ateidami į susirinkimą, pasidžiaugdami gražia vasaros stovyklos gamta, susimokėdami metinį nario mokestį ar pasiųsdami vieną-kitą auką... Neužmirškime pagalbos jaunimui — moksleiviams ir studentams. Mes visi toki greiti jaunesniųjų veiklą viešai ar privačiai pakritikuoti ir tuo jaučiamės atlikę savo pareigą. Neatsisakykime, kai būsime kviečiami į globėjus ar patalkinti stovykloje, padėti susirinkime. Bet svarbiausia — turime duoti patį geriausią pavyzdį jaunesniems idėjos broliams ir sesėms ir spinduliuoti Kristų visu savo gyvenimu — visur: namie, susirinkime, suvažiavime, pasilinksminime, vasaros stovykloj... Spinduliuoti ir savo entuziazmu uždegti tuos, kurie mus seks. Nes tai mūsų, kaip sendraugių ateitininkų pašaukimas, nes kitaip mes neverti to vardo.

Kun. Pr. Garšva savo vedamajame „Draugo" birželio 20 d. nr. rašo: „Ne idealus reikia taikyti žmonėms, bet žmones ruošti, kad jie susirastų tinkamas priemones krikščioniškų idealų, kuriuos skelbė Kristus ir tebeskelbia Bažnyčia, siekti ir juos laimėti". Dar daugiau: „Kristaus Bažnyčioje ateitininkas šiandien jau turi atsakyti ne tik už veiklą tarp katalikų, bet taip pat veikti ir atsakomybės imtis už Bažnyčią, už Evangeliją ir už žmones, su kuriais tame pačiame laike gyvena".

Taigi, reikia ateitininkams konkrečiai daugiau jungtis į Bažnyčios gyvenimą savose parapijose. Gal vertėtų steigti šv. Rašto būrelius, koks jau yra Čikagoje, įtraukiant visus, ne tik organizacijos narius. Kovojant prieš didžiausią visos tautos (ir už geležinės uždangos, ir čia, išeivijoje) vėžį — alkoholizmą, gal reikėtų pagalvoto vėl apie Blaivybės būrelių steigimą ir puoselėti tą mintį taip pat jaunimo tarpe. Reikia vakaronių ir paskaitų, padedančių mums giliau pažinti Kristų kaip mūsų gyvenimo pagrindą (kaip jau daroma mūsų lietuviškoj parapijoj Clevelande). Ekumeninė dvasia turėtų būti daugiau puoselėjama ateitininkų tarpe. Ekumeninis sąjūdis — tai pats svarbiausias susiskaldžiusių krikščionių pasaulyje suartėjimo sąjūdis, puoselėtas Antrojo Vatikano suvažiavimo ir sekantis Kristaus žodžius: „Tėve, kad jie būtų viena...“ Džiugus reiškinys yra jau 15 metų gyvuojantis ekumeninis ratelis Čikagoje, tačiau tai, turbūt, vienintelis toks...

Susirinkome Jubiliejiniam „Ateities“ 70-mečio paminėjimui. Tad esame gyvi — po daugelio ilgų, sunkių bandymo metų dar vis išpažįstame tuos pačius idealus. Ir todėl yra pagrindo tikėti ateitim. Galime šiandien džiaugtis ir didžiuotis, nors ir daug bėdų turime, nors daug kas keistina mūsų ateitininkiškam gyvenime. Bet esame gyvi ir čia susirinkome ne verkti, ne bartis, o atvirai pažvelgti dabarčiai į akis ir tvirtai ryžtis šviesesniam rytojui.

Siekiant įgyvendinti ateitininkiškus idealus kasdienybėje, nebus lengva, bet Jis ir nežadėjo lengvatų čia žemėj savo sekėjams, o tik amžiną atpildą danguje... O tačiau tikrai sekant Jo mokslą, pildan Jo du svarbiausius įsakymus — mylėti Dievą ir mylėti artimą — galime tos laimės tikėtis jau ir šioj žemėj, laimės, kuri iš tiesų yra dvasinė ramybė ir Dievo artumo jausmas...

Mes visi esame pašaukti į šventumą — ir tai nereiškia palikti pasaulį ir tapti atsiskyrėliais. Tai reiškia kasdien save tobulinti, kiekvienas savam pašaukime, savam gyvenimo būde, nuolat dirbant ir geriausiai, kaip galime atliekant savo pareigas šeimoj, organizacijoj —b et kur, kur Dievo plano esame skirti. Tokį šventumo siekimą aprašo Rima Sidrienė („Draugo“ vas. 7 d. ateitininkų skyriuje), apibūdindama katalikišką tarptautinę organizaciją „Opus Dei“ (Dievo darbas), taip pavadintą, nes darbas ir yra priemonė ir kelias į šventumą. Šį kelią į šventumą Opus Dei sąjūdis, jau propoguoja 50 metų, tą patį skatina II-ojo Vatikano suvažiavimas, to pat siekia ir mūsų organizacija savo šūkiu. Kristus įsakė: „Būk tobulas taip, kaip mano Tėvas danguje yra tobulas“. Nors tobulumo pilnai niekad neatsieksime, tačiau siekti jo privalome nuolatos, kasdien ir savo asmeniniam, ir organizaciniam gyvenime.

Mano jaunesnės dukters kambary ant sienos kabo plakatas, kuriame — spalvingas aguonų laukas su užrašu: „Žydėk, kur esi pasėtas“. Dievo rankos buvome pasėti ateitininkiškam lauke. Jame žydėkime, o ne merdėkime. Atskleiskime kiekvienas savo spalvingą žiedą, atnaujinkim save ir tuo pačiu savo organizaciją ir savo aplinką.

Užbaigti noriu vėl Credo žodžiais:

„Ateitis turi būti Visa su Tavim, nes be Tavęs nėra ateities, mūsų Kristau, mūsų Broli, mūsų Valdove.

Garbė Jam!

DVASINIO ATSINAUJINIMO PERSPEKTYVOS LIETUVOJE

LINAS SIDRYS

Šis pranešimas buvo skaitytas Ateities *Jubiliejiniame kongrese sendraugių svarstybose apie uždavinius visa atnaujinti Kristuje.*

Verta giliau pažvelgti į po II Vatikano susirinkimo pasikeitimus Lietuvos Bažnyčioje ir palyginti su kitų bendrijų pasikeitimais. Pažymėtina, kad Lietuvos katalikų organizacijos vadai yra teigę nepriklausomoje Lietuvoje sukūrę katalikiškosios Europos avangardą, kuris pralenkė II Vatikano susirinkimą idėjine evoliucija. Kaip dabar vystosi Lietuvos tikinčiųjų Bendrija? Kaip pavykę Lietuvoje įgyvendinti Evangeliją šių dienų sąlygose, kas yra II Vatikano siektinas tikslas?

Išoriniai apeiginiai pasikeitimai Lietuvoje vyko labai lėtai. Man lankant mišias Vilniuje 1977 metais, teko liudyti patį pirmutinį apeigų pakeitimą. Tėve Mūsų malda buvo sukalbėta lietuviškai, ne lotyniškai. Liturgijos pakeitimai įvedami labai lėtai ir atsargiai dėl valdžios varžtų. Yra didelė knygų ir komunikacijos priemonių stoka. Man buvo paaiškinta, kad tarptautiniam Vilniaus mieste lotynų kalba vis dar paranki mišiom susirinkus įvairių tautybių tikintiesiems.

Apeiginiai pakeitimai tačiau nereikšmingi, palyginus su tikinčiųjų bendrijos vidiniu dvasiniu atsinaujinimu. Mano supratimu, II Vatikano nutarimų svarbiausiai pabrėžtinas tekstas yra pasauliečių vaidmuo Bažnyčioje. Ten diskutuojama pasauliečio apaštalinė bei kunigiška misija. Lietuvių kalba dr. Antanas Maceina yra nuodugniausiai išnagrinėjęs šią naują pasauliečio sąvoką. Lietuviai laimingi, kad pasaulietis šį darbą yra atlikęs. Kitose tautose dažniausiai vienuolis turi aiškinti pasauliečiams, kokia yra jų teisinga paskirtis dabartinėje Bažnyčioje.

Kokia yra ši pasauliečių teologija? Pastebima, kad visiem be išimties Jėzus pasakė: „Būkite tobuli, kaip mano Dangiškasis Tėvas yra tobulas". Šių žodžių pritaikymas pasauliečiams yra tiesiog revoliucinis lūžis su šimtmečiais susiformavusia galvosena. Anksčiau buvo galvota, kad tik dvasiškiams privalomas tobulumas. Todėl buvo sakoma, kad tikrai norintys sekti Kristų turi atsižadėti pasaulio ir imti įžadus, t.y. išsižadėti pasaulio. Kristaus tylus tobulumo pavyzdys savo šeimyniniame gyvenime Nazarete teologų buvo kažkaip nepastebėtas.

Istorija liudija pirmųjų krikščionių visuotiną uolumą. Tuometiniai pasauliečiai aiškiai jautė Dievo pašaukti į dvasinį tobulumą. Apie juos nustebęs romėnas parašė: „Krikščionius galima dabar rasti visur, kiekviename luome. Jie dirba ūkyje, turgavietėje ir pačioj kariuomenėje. Jie gyvena pasaulyje, bet nepriklauso pasauliui..."

Šventosios Dvasios paskatinti pasaulio vyskupai Romoje nagrinėjo pasauliečių esminį dvasinį pašaukimą. Tai tema, kuri daug šimtmečių nebuvo nagrinėta. Aišku, naujasis dėmesys pasauliečiam nė kiek nenuvertina dvasiškių svarbos. Tačiau visiem dabar aišku, kad vien dvasiškiai negali atnaujinti visuomenės Kristuje, net pasauliečiams jiems „talkininkaujant". Daug kur pasauliečiai neturi vien tik talkininkauti, o patys vadovauti. Pasauliečiams būtina imtis atsakomybės ir iniciatyvos savo asmeniško apaštalavimo baruose.

To toli gražu dabar nėra, net ir tariamai katalikiškose tautose, kurios jau baigia pamesti savo katalikiškosios kultūros paveldėjimus. Visai neseniai italų tauta atmetė popiežiaus ir savo vyskupų tiesioginius prašymus ir didele dauguma balsuotojų pritarė valstybinių lėšų naudojimui negimusių kūdikių žudyme. JAV savaitinis žinių žurnalas teigia, kad jau prasideda „pokrikščioniška" era. Apie šiuos laikus ateistai gali rašyti: Dabar galima rasti daug katalikų ir protestantų, bet mažai krikščionių. Jie gyvena pasaulyje, ir visai supasaulėję...

Todėl tenka pastebėti, kad apie platų, visą bendriją apimantį dvasinį atsinaujinimą Amerikos Bendrijoje daugiau nebekalbama. Laisvame pasaulyje institucinė Bažnyčia regimai silpnėja. Nežiūrint energingo popiežiaus visuotinių pastangų ir nepaprasto asmeniško populiarumo, Bažnyčia laisvame pasaulyje vis dar pergyvena pašaukimų krizę. Dėl darbo jėgos mažėjimo užsidaro daugybė katalikiškų mokyklų, ligoninių ir šalpos organizacijų.

Kaip yra su Lietuva ir Lenkija? Po II Vatikano sąmyšis nepasiekęs šių Bendrijų. Vakarinių tautų pobūdžio dvasinių-teologinių konfliktų nėra. Lenkijoje plačiai diskutuota II Vatikano nutarimai. Lietuvoje, aišku, tokių viešų diskusijų nėra.

Lenkija pasaulyje unikalus kraštas, kur pastaruoju dešimtmečiu smarkiai padaugėjo kunigų ir seminaristų skaičius. Vien 1980 metais buvo pašventinti 632 nauji kunigai. Tai yra daugiau kunigų negu yra dabar visoj Lietuvoje. Praėjusiais metais Lenkijoje seminaristų skaičius padidėjo net 15 nuošimčių, iki 6285. Lenkų Bendrija sudaro penkis procentus pasaulio katalikų. Tuo tarpu lenkai kunigai sudaro kone vienuolika procentų viso pasaulio kunigų. Lenkijos kunigų perteklius ir įsitvirtinusi stipri hierarchinė struktūra, valdoma politiškai galingo kardinolo tradicijom, ir ypač dabar lenkų tautybės popiežiui valdant, visos šios aplinkybės nesudaro palankių sąlygų pasauliečio misijos evoliucijai. Nelauktina, kad

Lietuvos žemėlapis iš kronikos No. 47, anglų kalboje.

artimoj ateityje lenkų pasauliečių akiratis tikinčiųjų bendrijoje daug kuo pasikeistų.

Padėtis Lietuvoje visai kitokia. Dėl valdžios sudarytų varžtų seminaristų skaičius valdžios suvaržytas. Kunigų skaičius Lietuvoje mažėja. Lietuvos jaunimo didelė dauguma nekatekizuoti. Daug kas iš jaunimo net nėra matęs Švento Rašto, nei asmeniškai pasikalbėjęs su kunigu. Du vyskupai yra tremtiniai. Ar lietuviai turi savo kardinolą ar neturi — težino tik pats popiežius. Veiklausi kunigai apmušami, apdeginami, nužudomi. 1970-mečio pradžioje pasirodė net rimta baimė, kad Maskva pajėgs pačią hierarchiją infiltruoti ir ją valdyti iš vidaus. Vienu žodžiu, bendrijos padėtis Lietuvoje vis silpnėja, o visom jėgom kovojanti hierarchija Lietuvoje nepajėgė nei bendrijos, nei savosios lėtą byrėjimą sustabdyti. Padėtis pasiekė laipsnį, kad Lietuvos bendrija turėjo kaip nors drastiškai atsinaujinti arba tyliai pražūti.

Lietuvos bendrijos atsinaujinimui parinktasis kelias buvo netikėtinas ir nelauktinas. Savo paprastumu, bet kartu ir progresyvumu apgavo tiek Maskvą, tiek išeiviją. Neabejoju, kad nustebino patį Vatikaną. Visi laukė ir stebėjo Vatikano ir lietuviškosios hierarchijos elgseną. Tuo tarpu atsinaujinimo žygis buvo įžiebtas ir vykdytas pačių pasauliečių.

Nuteistųjų dėl LKBK sąrašas tai liudija. Kartu visi kiti pogrindžio leidiniai liudija plataus masto dvasinio atgimimo judėjimą. Visi pasauliečių leidžiami leidiniai kovoja už moralines vertybes, prieš girtuokliavimą, negimusių vaikų žudymą, kriminalinių nusikaltimų ir skyrybų paplitimą. Kadangi kunigams neįmanoma apaštalauti su jaunimu, tai pasauliečiai kaip Petkus šį darbą dirba. Slaptai įšventinti kunigai yra pasauliečių globojami ir aprūpinami. Svarbų kontemplacinės dvasios sąjūdį vysto Eucharistijos bičiuliai.

Įsidėmėtina doc. Vytauto Skuodžio istorija. Prieš dešimt metų indiferentas. Tada grynai filosofinių studijų keliu sugrįžo į Bažnyčią. Norėdamas prisidėti prie TTGKK, parašė studiją „Dvasinis genocidas Lietuvoje“ ir darbą paskyrė Komitetui. Vytautas Skuodis dirbo, buvo teisiamas ir dabar kali griežto režimo lagery dėl savanoriškai užsiimto pasauliečio apaštalavimo darbų. Grynai kunigų sudarytas TTGKK paskelbė: „Pranešame, kad patenkintas doc. Vytauto Skuodžio prašymas priimti jį į Tikinčiųjų Teisėms Ginti Katalikų Komitetą ir po visais dokumentais įrašyti jo pavardę“. Lietuviai gali Skuodžiu didžiuotis, kaip tikruoju II Vatikano sūnumi, kurio pavyzdžiu lietuviai galės nugalėti tarybinės valdžios vykdomąjį dvasinį genocidą.

Kronikoj atskleistos lietuvių dvasinio gyvenimo žinutes rodo, kad lietuvių bendrijoje vystosi pasauliečių dvasinis brendimas, taipgi apaštalavimo atsakomybių supratimas. II Vatikano nutarimams būdingas dėmesys ir rūpestis pasauliečių dvasiniu gyvenimu ir jų apaštalavimo atsakomybių teisingasis supratimas pavyzdingai įvykdytas — Lietuovje!

„... Morališkai tvirta tauta — neįveikiama tvirtovė, nors jos gynėjų skaičius ir nedidelis“ (Alma Mater, Nr. ū). Jei lietuviai toliau bus ištikimi dvasinio atsinaujinimo Dvasiai, su Dievo pagalba sudarys šią tvirtovę, ir jos atsinaujinimo ugnis net peršoks Lietuvos rubežius.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

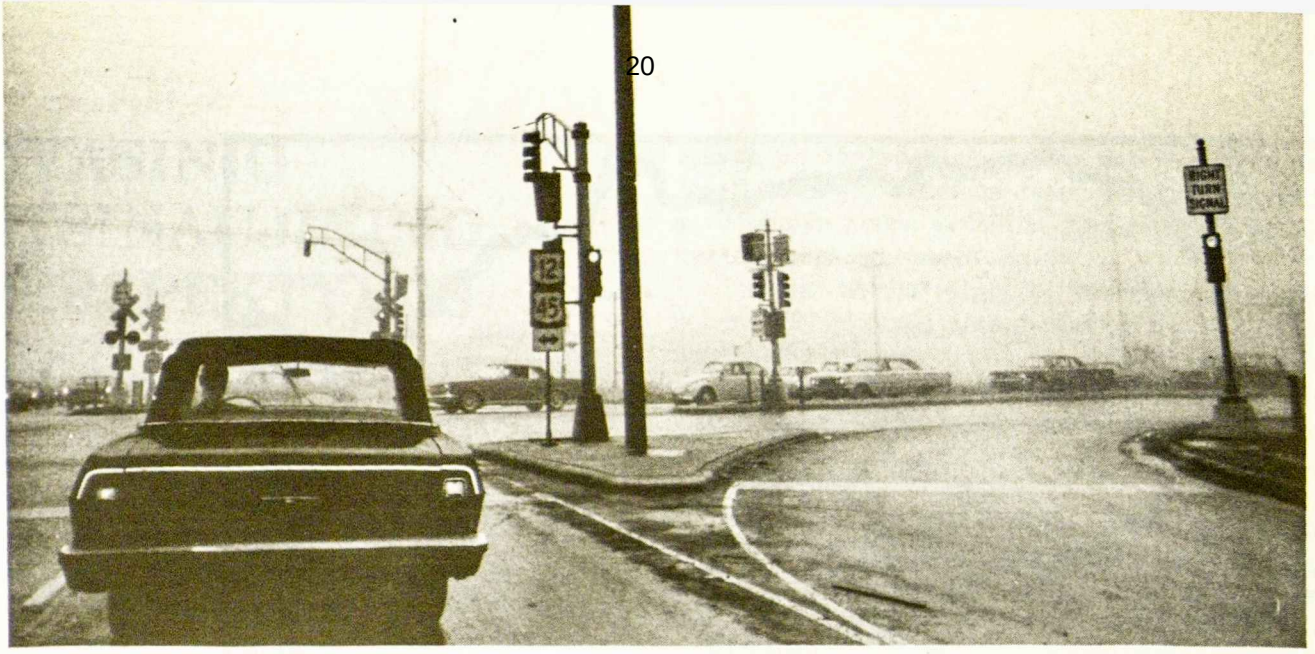

KRISTUJE ATNAUJINTI PROTĄ, VALIĄ, JAUSMUS

MARGARITA BAREIKAITĖ

Šios mintys buvo pateiktos Ateities *Jubiliejiniame kongrese Chicagoje, moksleivių svarstybose apie uždavininius, siekiant visa atnaujinti Kristuje.*

Pirmas keliamas klausimas ir būtų — Kas mums krikščionims, katalikams, ateitininkams turėtų labiausiai rūpėti?

Ar švarinti fizinę aplinką, ar pakelti žmogų, išvesti jį iš dvasinės tuštumos, duoti jo gyvenimui prasmę?

Šiuos laikus kai kas lygina su audra, vulkanu, kurie prasiveržė slopina, žudo, apakina arba sukrečia žmones, o kartu ir aplinką paverčia griuvėsiais.

Pykčio, pavydo, neapykantos krateris kunkuliuoja šių dienų pasaulyje. Kilnoji žmonių dvasia kenčia pavergtuose pasaulio kraštuose. Nerimas, netikrumas jaučiamas ir laisvajame pasaulyje. Štai ir kyla klausimas, ką gi galėtų ir turėtų daryti krikščionys, o ypač mes, ateitininkai? Bet kodėl gi mes? O gi todėl, kad Kristus mus kviečia, įpareigoja. Mes pasirinkome Jo kelią — visa atnaujinti Jame, su Juo ir per Jį.

Klausimas ir būtų, kas, kaip ir kodėl atnaujinti? Kiekvieną dieną žmogus atnaujina savo išorę. Bet ar to užtenka? Ar nesvarbiau atnaujinti dvasią: protą, valią, jausmus. Tai būtų asmeniškas atnaujinimas. O kaip visuomeniškai? Padėti kitiems atsinaujinti šeimoj, visuomenėj, tautoj, gyvenamoj aplinkoj.

Imkime asmeniškąją pusę atnaujinti protą — lavintis, mokytis, skaityti knygas, ypač Šv. Raštą, diskutuoti, dalintis.

atnaujinti valią — daryti visų pirma ne tai, kas patinka ir malonu, o tai, kas būtina. Daryt kas sutarta, pažadėta. Laiku sutvarkyti savo veikalus. Surasti laiko sportui, muzikai, mėgiamiems užsiėmimams;

atsinaujinti jausmus — ugdant pastabumą gamtoje. Eiti atviromis akimis ir ausimis per gyvenimą — pajaust tėvų, draugų ir artimųjų — šeimos problemas; nebijot ir turėti drasęs paguost, išklausyt senelių, ligonių rūpesčius;

ugdyti gerą nuotaiką šeimoje, susirinkimuose, mokykloje;

neuasidaryt nuo tėvų ir savo idėjų draugų. Draugus, kurie yra nutolę nuo Bažnyčios, patraukti savo elgesiu;

ugdyti savyje gerumo, atlaidumo jausmus ir sąmojų;

neatsiriboti nuo įvykių pasaulyje, kur yra skausmo, vargo, nelaimių;

įsijaust į Lietuvių Katalikų Bažnyčios kronikos įvykius.

Ateitininkams yra dideli plotai visuomenine prasme atsinaujinti savo šeimas, savo visuomenę, savo organizaciją.

Tėvai yra pirmieji, kurie mums ateina į pagalbą. Todėl labai svarbu susirasti laiko tam natūraliam bendravimui bei pokalbiams.

Jie pažįsta gyvenimą didesne patirtimi. Svarbu, kad visuomeninėj veikloj būtų kryptis ir kad toji veikla būtų motyvuota krikščioniškai.

Klausimas kyla, o kas gi krikščioniška? Kuo aš galiu nustatyti savo krikščioniškumą? Pasitikrinkim, ar mūsų krikščioniškumo supratimas nesibaigia su pirmosios komunijos pasiruošimu? Ar žinom, kad Kristus nori daugiau? Ar remiamės veikloj tik savimi, be Kristaus, ar priešingai — Kristus mums yra centras, modelis, mokytojas, ir vadovas? Šv. Raštas — tai yra ta pagrindinė knyga — mūsų krikščioniškumui giliau suvokti. Ją turėtume skaityti ir dalintis mintimis savo šeimoje, ateitininkų organizacijoje. Ar lietuviška knyga, laikraštis, žurnalas, ypač *Ateitis* yra mūsų rankose?

Prisiminus kongresą

Ateitininkų Federacijos valdybos narys Jonas Vaitkus po sunkaus sužeidimo pasveiko ir parašė šias pastabas apie praėjusį Ateitininkų kongresą.

Jau kuris laikas, kaip gavau Jūsų prašymą parašyti keletą minčių apie praėjusį Jubiliejinį Ateities kongresą. Gaila, kad taip vėluoju. Turbūt teko išgirsti, kad buvau gerokai sumuštas ir teko net ligoninėje ilgokai pagulėti. Sumušimai buvo dideli, tai ir pasveikimas vyko gan lėtai. Ačiū Dievui, jau atgaunu savo jėgas ir pradeda vėl jaustis kaip normalus žmogus.

Jubiliejinis Ateities kongresas, mano nuomone, praėjo labai sėkmingai. Jis pradėjo ypatingai puikioje ateitininkiškoje nuotaikoje. Kongreso dalyvių skaičius, manau, prašoko visų mūsų lūkesčius. Ypatingai malonu buvo matyti gausų jaunųjų — moksleivių ir studentų — dalyvavimą. Tasai jaunimas buvo toks maloniai darbingas, užsidegęs, sąmoningas.

Iš tikrųjų kongresas man paliko gilų įspūdį. Jame jautėsi ta tikroji gyva ateitininkų dvasia. Sakyčiau jautėsi vienos didelės ir garbingos šeimos suėjimo nuotaika. Kur nueidavau į svarstybas — jaučiau gyvą norą, gyvą ieškojimą, kaip, būdami ateitininkai, galėtume geriau įgyvendinti, gal net daugiau asmeniškai išgyventi svarbiuosius mūsų principus — katalikybę ir tautiškumą.

Mano nuomone, buvo labai naudinga kongreso programos dalį turėti bendriems reikalams, o veiklos sritis svarstyti atskirose sąjungose. Gal būtų buvę tikslu po atskirų sąjungų posėdžių ir veiklos sritis susumuoti bendrame visų sąjungų posėdyje. Kiek žinau, taip buvo planuota, bet laiko stoka to padaryti nebeleido.

Manau, kad visos sąjungos priėjo tam tikrų išvadų. Nevadinsiu nutarimais. Atrodytų, jog belieka tas išvadas, tuos pasiryžimus puoselėti ir įgyvendinti. Šitai kaip tik, mano nuomone, ir yra kongreso tikslas, kad jame mesta sėkla, mesta mintis, prieita išvada — būtų gvildenama ir išgyvenama ateinančiais metais.

Jums priklauso didelė padėka už turiningą įnašą ir visas pastangas dėl kongreso pasisekimo. Linkiu Jums ir Jūsų šauniam redakciniam kolektyvui ir toliau nepailsti gražiai ir turiningai redaguojant mūsų žurnalą *Ateitį*.

Nuoširdžiai —

Jonas Vaitkus
Hyattsville, Md., JAV

„Ačiū už atsiliepimą".

Miela Onile Šeštokiene,

Ačiū už atsiliepimą. Teisingai sakai, kad esi vienintelė, kuri išdrįsai viešai atsakyti neigiamai į mano straipsnį, nors kaip daktarai mes abu žinome, kad šiuo metu sunku būtų rasti jauną moterį, kuri su tuo straipsniu sutiktų. Ačiū, kad už jas kalbi.

Tu argumentuoji grynai psichologiškais pagrindais: vyras ir žmona turi susigyventi, vaikas yra didelė atsakomybė, moterys bijo nėštumo ir t.t. Tai gal įtikins tavo vyrą, bet Ateities forume tenka argumentuoti ateitininkiškaisiais principais. Manau, kad visi penki principai ypač katalikiškumas ir lietuviškumas aiškiai remia „gausias, gražias... lietuviškas šeimas". (Aušra 26-66).

Kai į vedybas žiūrima kaip į Dievo sukurtą ir globojamą sakramentą, tai gyvenimas pasidaro kartu paprastas ir nepaprastas. Šeimos gyvenime bendra meilė ir rūpestis vaiku suartina tėvus daugiau negu kelionės į Floridą. Popiežius Jonas Paulius II yra sakęs: geriausia dovana vaikui yra — broliukas ar sesutė!

Teisinga, kad gimimo suvaržymas yra kartais reikalingas — bet dėl rimtų priežasčių, dėl apibrėžto laiko ir su viena priemone. Gimimo suvaržymą negalima siūlyti kaip jaunų šeimų idealą arba vertybę.

Aukštieji mokslai yra paties asmens atsakomybė, ne tėvų. Tėvai, kurie mažina savo vaikų skaičių, nes jie pasiryžę visus vaikus išleisti per medicinos mokyklą, ieško savo garbės, o ne vaikų gerovės.

Įdomu, Onile, kad nepasirašai „M.D.". Tau galbūt gydymo profesija nesudaro kliūčių šeimos gyvenimo kūrime — to nemini laiške — bet kitos gydytojos man teigė, kad nenori gausios šeimos arba iš viso nenori vaikų, nes tai jas per daug apsunkintų. Deja, kartais reikia pasirinkti. Tačiau dažnai galima suderinti abu. Esu tikras, Onile, kad būsimieji seneliai su mielu noru padėtų tau auginti vaikaičius.

Klysti, ne tiek aš raginu Lietuvoje esančias šeimas, kiek jie ragina TAVE (paskaityk Aušra 26-66).

Pagaliau, Onile klysti, kad ateitininkiškoj šeimoj negalima bandyti padėti asmenims, kurie dėl madų, žinių stokos ar dėl kitų priežasčių kenkia savo ir bendros šeimos sveikatai. Kuo mažiau lietuvių vaikų, tuo didesnė galimybė, kad mano ir kitų ateitininkų vaikai nesusidraugaus su lietuviais.

Linas Sidrys, M.D.

TARPTAUTINIO TERORIZMO RYŠIAI, IR LIETUVA

„Yra galimybė, kad bandymas popiežių nušauti, kunigo Šapokos nužudymas, Lietuvos katalikų terorizavimas ir tarptautinio teroro tinklas turi „organinį ryšį".

VINOTAS KASIJONAS

Mes išeivijoje dažnai žiūrime į Lietuvą, kaip į izoliuotą pasaulio kampelį, kurios įvykiai vyksta visai atskirai nuo kitų pasaulio įvykių. Lietuva okupuota, tai lengva įsivaizduoti Lietuvą kaip vieną didelį kalėjimą, kurio ryšiai su pasauliu susideda iš penkių dienų Amerikos giminių apsilankymais. Kaip kalėjimas neturi svarbesnio įnašo į jį supančią visuomenę, taip, panašiai galvojame, ir Lietuva nedalyvaus pasaulio tautų gyvenime, kol nebus laisva.

Gal anksčiau taip buvo, tačiau dabar nėra. Padėtis pasikeitusi. Rusai nepajėgia taip griežtai supančioti okupuotą Lietuvą, kaip anksčiau buvo supančioję.

Algirdas Landsbergis rašė: „Mes *buvome* istorijoj izoliuota salelė — gal tolima praeitis įbrėžė tokį bruožą mūsų kolektyvinėje pasąmonėje. Labai svarbu pažvelgti į Lietuvą iš visos Sovietų Sąjungos ir Rytų konteksto (Ateitis, 7:81, p. 249).

Štai vienas pavyzdys: beveik tą pačią dieną, kai JAV sekretorius generolas Haig apkaltino Sovietų Sąjungą dėl internacionalinio terorizmo organizavimo, Draugas išspausdino LKB Kroniką Nr. 46. Ten Tikinčiųjų Teisėms Ginti Katalikų Komiteto dokumentas (Nr. 38) kaltino Sovietų Sąjungą terorizmu prieš Katalikų Bažnyčią Lietuvoje.

Šis dokumentas kreipėsi į Lietuvos TSR Prokurorą su pastaba ir prašymu. Pastaba, kad Lietuvos katalikai įsitikinę, jog neseniai įvykę bažnyčių apiplėšimai, deginimai, Švenčiausiojo Sakramento išniekinimai, kunigų kankinimai ir žudymai yra sąmoninga akcija prieš Katalikų Bažnyčią. Komitetas nevartojo žodžio „teroristai", tačiau dokumentas apibūdina teroristo ypatybes: „sužvėrėję nusikaltėliai... veikia labai drąsiai, tarsi jausdami stiprų užnugarį".

Komiteto prašymas prokurorui kyla iš susirūpinimo, kad nė vienas teroristas kol kas dar nebuvo valdžios suimtas, o galbūt rimtai ir neieškotas. Todėl komitetas viešai ragina prokurorą: „... imkitės skubių priemonių sudrausti tarybinę mafiją ir nusikaltėlius patraukti baudžiamojon atsakomybėn.. nusikaltimai... ypač kompromituoja tarybinę valdžią, kuri visomis priemonėmis globoja ateistus ir kovojančius prieš Bažnyčią".

Žinom, kad truputį vėliau internacionalinis teroristas bandė nužudyti Popiežių Joną Paulių II. Dar nežinom, kas sudarė šio teroristo užnugarį, tačiau aišku, kad kokia nors stipri ir turtinga organizacija šį teroristą rėmė. Nežinomi bendradarbiai papirko Turkijos griežčiausio režimo kalėjimo tarnautojus ir šį žmogžudį išlaisvino. Agci tada keliavo po Europą pusantrų metų, policijos apskaičiavimu, išleisdamas daugiau kaip 50,000 dolerių. Turkų ambasadorius per televiziją pareiškė: „Reikia pagalvoti, kam būtų naudinga šio popiežiaus mirtis"...

Keletą mėnesių vėliau anglų spauda viešai svarstė galimybę, kad KGB bandė popiežių nužudyti.

Draugo vedamasis irgi svarstė šią galimybę: „Popiežius aiškiai stojo darbininkų, skurstančiųjų pusėje. Dėl to Maskva nedrįso popiežiaus smerkti, tačiau suprato, kad pop. Jonas Paulius II yra komunizmo konkurentas. Komunizmas visą laiką skelbiasi vienintelių darbininkų klasės gynėju, o popiežius demaskavo komunizmą kaip žmonių išnaudotoją, prispaudėją, žmogaus teisių laužytoją. Pop. Jono Pauliaus vadovaujama Bažnyčia aiškiai atsistojo komunizmui skersai kelio. Štai dėl ko pop. Jonas Paulius II Maskvai pasidarė „nepatogus"."

(Draugas, 1981 m. rugsėjo 24 d.)

Dar nežinia, ar tyrinėtojai išaiškins visas šio atentato paslaptis. Tačiau yra galimybė, kad kunigo Šapoko nužudymas ir bandymas popiežių nušauti, Lietuvos katalikų terorizavimas ir tarptautinio teroro tinklas turi „organinį ryšį". Todėl pasaulio tautos gali nesuprasti tikrosios padėties, jeigu jos vadai nepastebės svarbių faktų, kuriuos LKB Kronika kaupia ir skelbia apie vidinę Sovietų Sąjungos taktiką ir terorizmo priemones.

STUDENTŲ ATEITININKŲ SUVAŽIAVIMAS

NESUDARIUS FORMALIOS CENTRO VALDYBOS, PASISKIRSTYTA NUMATYTAIS DARBAIS.

Suvažiavę iš įvairių Šiaurės Amerikos miestų, net iš tolimojo Los Angeles, iš Montrealio, studentai ateitininkai rinkosi 1981 m. lapkričio 6-8 dienomis Toronte SAS metiniam suvažiavimui. Nors dauguma susitiko penktadienio vakare Lietuvių Namų „Lokyje", suvažiavimas oficialiai prasidėjo šeštadienio rytą. Po trumpo pasveikinimo SAS centro valdybos pirm. Edis Razma (Čikaga) apibūdino maždaug 35 susirinkusiem studentam praėjusių metų valdybos veiklą. Pirmiausia pristatė 1979-80 m. SAS centro valdybos narius: pirm. Edis Razma, vicepirm. Andrius Kazlauskas, sekr. Dana Balčiūnaitė, ižd. Rena Vyšnionytė, koresp. Rėda Ardytė, bendraraščio redaktorė Rūta Staniškytė.

„Centro valdybos veikla šiais metais buvo sunkesnė, negu pernai, sakė Razma, — nes valdybos nariai išsisklaidė ir truputį atšalo, nebuvo tokie darbštūs kaip užpraėjusiais metais". Valdyba suruošė pavasario kursus Dainavoje kovo mėnesį, kuriuose dalyvavo 60 studentų; įvyko vasaros stovykla Camp Tippicanoe stovyklavietėje, Ohio valstijoj, kandidatų kursai, paruošimas studentų įžodžiui; išleistas bendraraštis, per kurį galima susirišti su nariais ir perduoti sąjungos žinias.

Svarbiausias metinio suvažiavimo uždavinys buvo išrinkti naują centro valdybą. Šiais metais savanorių neatsirado. Razma ragino įvairių draugovių narius perimti valdybos darbus. Gaila, kad po sėkmingo ateitininkų kongreso, kuris įvyko 1981 m. rugpjūčio mėnesį Čikagoj, užsidegimo bei veiklos noro trūko studentų tarpe ir neatsirado grupė, kuri perimtų SAS centro valdybos pareigas. Dauguma studentų pasisakė, kad šie metai paskutinieji mokslo metai ir negali užsikrauti lietuviškos veiklos. O kita slegianti problema — skaičiai. Daugumoje miestų nebėra pakankamai studentų ateitininkų sudaryti aktyvią draugovę.

Suvažiavimas neturėjo kitos išeities, kaip pasiskirstymą pareigų tarp įvairių narių. 1981-1982 m. Edmondas Saliklis (Čikaga) išrinktas būti iždininku; Dainavos pavasario kursus rengs Toronto studentų draugovė; Rūta Musonytė (Čikaga) su kitais draugovės nariais apsiėmė suruošti vasaros stovyklą; kiekviena draugovė atskirai tvarko kandidatų kursus pagal cv nurodytas gaires ir paruošia kandidatus įžodžiui. Rūta Šiūlytė (Otava) sutiko išleisti SAS bendraraštį.

SAS iždininkė Rena Vyšnionytė pranešė, kad perėmus iždą buvo $1,009 ir šiuo metu yra $1,031. Nors paprastai būna sunku suvesti galą su galu, lėšas sutelkė kalėdinių kortelių, baltinių ir stiklinių pardavimas.

Suvažiavimui pirmininkavo Danielius Mališka (Montrealis), sekretoriavo Rasa Narutytė (Čikaga). Rinkimų komisiją sudarė Andrius Kazlauskas (Klevelandas) ir Vida Nakaitė (Vašingtonas). Mandatų komisijos nariai buvo Rūta Staniškytė (Klevelandas) ir Antanas Rašymas (Torontas).

Studentų suvažiavimo piramidė. Iš viršaus: R. Končiūtė, B. Vingelytė, G. Čepaitytė, B. Nekrošiūtė, V. Birgelis, R. Musonytė, E. Saliklis.

SUVAŽIAVIMO NUTARIMAI

Remdamasis X ateitininkų kongreso nutarimais kaipo gairėmis, SAS suvažiavimas priėmė sekančius nutarimus:

1. Kiekviena draugovė gvildena bendrą metinę temą, kuri šiais metais yra „Ateitininkų religingumo atgaivinimas. 2. Per kiekvieną susirinkimą turi būti maldos momentas, kuriame būtų sukalbėta malda arba išreikšta susikaupimo mintis. 3. Kiekviena draugovė turi suruošti metines rekolekcijas. 4. Draugovė prisideda prie parapijos veiklos. 5. Kadangi svarbu brandinti ryšius su Lietuva, draugovės turėtų raginti visus narius ateitininkus apsilankyti Lietuvoje.

RELIGINĖ PROGRAMA

Gintaras Grušas (Los Angeles) suvažiavimui pranešė religinės ateitininkų komisijos užmojį sustabdyti metinį planą religinei veiklai. Ši komisija sudaryta kongreso metu Čikagoje. Jos centras yra Čikagoj ir jai priklauso šie nariai: Edmondas Saliklis, Rūta Končiūtė, Arvydas Žygas, Arūnas Pemkus, Raminta Pemkutė, Rita Kazlauskaitė, Vilija Dėdinaitė, Rūta Staniškytė, Zita Kripavičiūtė, Rūta Girdauskaitė ir Gintaras Grušas.

Komisija planuoja paruošti religinę bibliografiją įvairiom temom, kuri nurodytų gaires bei šaltinius religiniams skaitymams. Siūloma tai pat su visų draugovių pagalba išleisti maldaknygę. „Šios komisijos darbų pasisekimas priklausys nuo asmeninės iniciatyvos. Asmenys turi nešti religiją į ateitininkų veiklą, o ne atvirkščiai" — aiškino Grušas.

DRAUGOVIŲ PRANEŠIMAI

Čikagoje, išskyrus susirinkimus, kuriuose dalyvavo kun. K. Trimakas arba kun. J. Šarauskas, draugovė suruošė „hay ride", tradicinius Velykų šokius ir Vidos Kazlauskaitės koncertą. Didžiausias uždavinys šiais metais, pasak R. Narutytės, bus surengti žiemos stovyklą 1981 m. gruodžio 30 — 1982 m. sausio 3 Ateitininkų namuose, Lemonte, Illinois. Stovyklos tema — „Pažiūrologija". Programoj numatytos paskaitos, diskusijos, čiuožimas, slidinėjimas ir Naujų Metų sutikimas.

Detroito studentų ateitininkų veiklą stabdo narių nesilankymas susirinkimuose. Yra 25 studentai, bet gal 10 ateina į sueigas. Didžiausias valdybos rūpestis — kaip įtraukti visus į metinę veiklą. Su saujele dalyvaujančių įvyko trys susirinkimai, kuriuos buvo aptarta metinė veikla, žmogaus teisės, šeimyniškumas ir lietuvybės išlaikymas mūsų kartoje. Buvo suruoštas susitelkimo vakaras Didįjį Penktadienį. Kalėdų proga bus bendros Kūčios Detroito ateitininkam.

Studentai tarp lapų (iš tolo): R. Končiūtė, G. Čepaitytė, B. Girdauskaitė, R. Narutytė, Staniškytė, G. Čepaitytė, R.

Valdyba 1981-1982 metam: pirm. Virginija Kuraitė, sekr. Alma Lelytė, ižd. Kęstutis Smalinskas.

Klevelande buvo sudaryta centro valdyba, dėl to truputį nukentėjo metinė draugovės veikla, nes nebuvo užsidegimo sudaryti valdybą. Įvyko keletas renginių — pensininkų popietė, Gavėnios rekolekcijos, metiniai Velykų šokiai. Šios draugovės 1981-1982 metų valdybą sudaro: pirm. Rūta Staniškytė, ižd. Paulius Staniškis, Rita Kazlauskaitė ir Paulius Klimas.

Los Angeles valdybos nariai nepasiskirstė pareigomis, bet dirbo kaip vienetas. Idėja, kaip Gintaras Grušas sakė, buvo sėkminga. Kas mėnesį buvo rengiamos diskusinės sueigos, kurios nagrinėjo ideologines temas ir paruošė kandidatus įžodžiui. Šiais metais įvyko jau trys susirinkimai, kuriuose kalbėta apie X ateitininkų kongresą, jaunimą ir lietuviškas parapijas, II Vatikano santarybos nutarimus. Per Kalėdas bus ruošiamos bendros Kūčios Los Angeles ateitininkams.

Šie studentai sudaro 1981-1982 m. valdybą: pirm. Gintaras Grušas, sekr. Asta Grakauskaitė, ižd. Audrė Nelsaitė, religinės komisijos pirm. Arnoldas Kungys, socialinės komisijos pirm. Linas Polikaitis, korespondentė Rita Bureikaitė, kandidatų paruošėja Vita Polikaitytė.

Montrealyje yra tik aštuoni studentai ateitininkai, bet veikla nemiršta — sakė Julija Adamonytė. Susirinkimuose svarstomi bendri klausimai, liečią lietuvių bendruomenę ir krikščionybę kasdieniniame gyvenime. Draugovė ruošia metinę šventę lapkričio 28-29 d. Nariai dalyvavo Toronto ateitininkų metinėje šventėje ir kongrese Čikagoje.

Valdybą sudaro: Julija Adamonytė, Paulius Mališka ir Kristina Mališkaitė.

Toronto draugovė pasirinko metinę temą: „Ateitininkai — kas esam ir kur einam". Suruošė stovyklą, rekolekcijas ir metinę šventę, kurioje dalyvavo studentai iš Hamiltono, Montrealio, Klevelandoir kitur.Atstovai dalyvavo kitų draugovių šventėse, studentų ateitininkų stovykloj ir kongrese. 1981-1982 m. valdybą sudaro: pirm. Algis Rašymas, vicepirm. Dana Petkevičiūtė, sekr. bei socialinių reikalų vedėjas Laimis Andrulis, ižd. Rita Vingelytė.

Neverauskaitė, E. Saliklis, V. Birgelis, R. Nakrošiūtė, K. Veselkaitė, G. Grušas, R. R. Šatinskaitė, E. Razma. Iš arčiau: R. Narutytė.

Vašingtone nėra pakankamai lietuvių studentų, kad galėtų sudaryti draugovę — sakė Gundis Vaitkus, nors mėginama įtraukti visus atvykusius į ateitininkišką veiklą. Kol kas susidomėję asmenys dalyvauja ateitininkų veikloj pavieniui.

UŽBAIGA

Po visos dienos posėdžių visi drauge važiavo į torontiškės Giedrės Čepaitytės tėvų namus vakarieniauti ir pamatyti skaidres iš vasaros studentų stovyklos.

Nors vėlai grįžo į namus po ilgų valandų dainavimo ir šokių, sekantį rytą organizuotai dalyvavo Mišiose Prisikėlimo parapijoje. Prieš Mišias Gundis Vaitkus davė įžodį, ir jam buvo įteikta studento ateitininko juostelė. Kun. L. Januška, OFM, sveikino studentus ir palinkėjo sėkmės tolimesnėje veikloje.

Suvažiavimas baigtas netolimam parke futbolo rungtynėmis.

Rūta-Ona Šiūlytė
Iš Tėviškės Žiburių,

ZUIKIS KRYŽKELĖJE

NERIS MĖLYNYTĖ

Ateities jaunimo konkurso 19-30 metų amžiaus grupėje premijuota apysaka.

Iliustracijos: Kristinos Juzaitytės

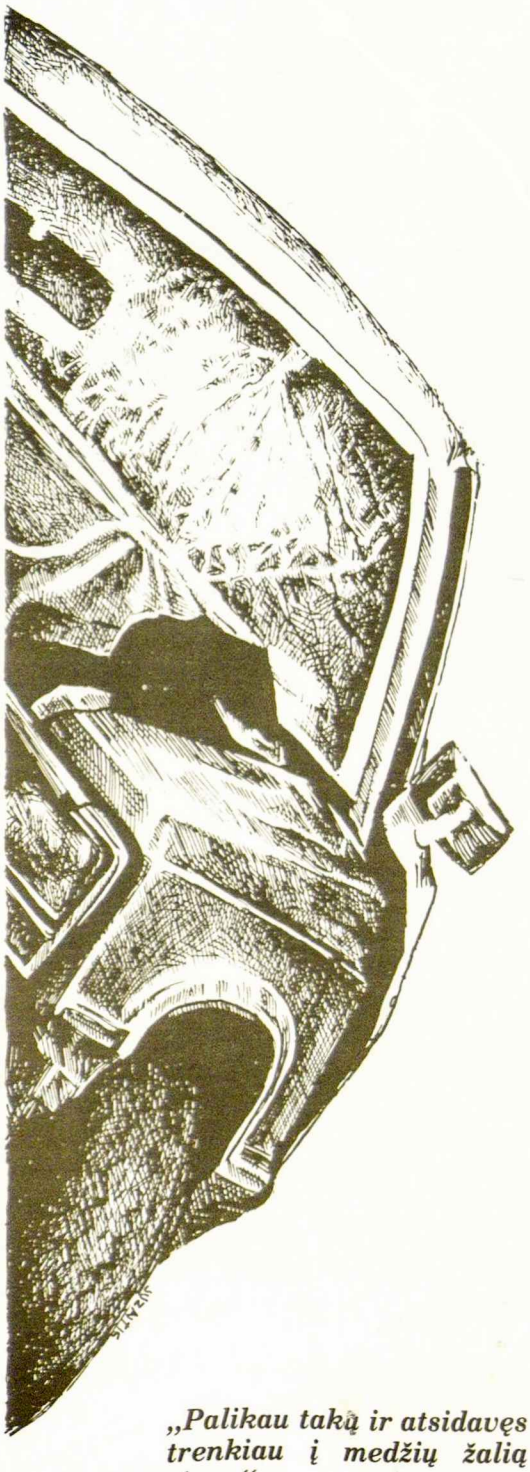

„Palikau taką ir atsidavęs trenkiau į medžių žalią sieną".

„Žmogus skubėjo ir guli kaip kruvinas zuikis kryžkelėje".

Skubėjau. Visada skubu per tą miškelio kampą, skubėjau ir tada. Skubėjau, išsigandęs priekaištų, kuriuos girdėjau medžių šlamėjime, jaučiau pavėsių tamsumose, mačiau takelių išsišakojimuose. Skubėjau vos ne tekinas iš baimės, nežiūrėdamas į takus, kuriais niekad nebuvau ėjęs, nesiklausydamas medžių teigimo, jog aš ne gyvenęs, kol negulėjau šešėlių vėsumoj. Skubėjau, nes neturėjau laiko gyvent, ir akis, įbedęs į taką, kuo greičiau ėjau per miškelį.

Sustojau. Vėjas taršė pūkinį ir kruviną zuikio kailį. Kraujo klanas liejosi per visą takelį. Sustojau, ir musių zirzimas plėšė staigiai atsiradusią tylą. Mano kelias pastotas, tai ir stojau. Medžiai iš visų pusių priartėjo, šlamėjimu užgoždami kvėpavimą, ir pastojo kelią žaliomis sienomis, augančiom ligi dangaus. Pritrūko oro, gerklėje atsirado troškulys, ausyse spengė šlamėjimas, mūsių zirzimas ir iš tolo girdimas negyvo zuikio mirties klyksmas. Sustojau, ir nebuvo kur dingt. Kraujas taką pastojo, o į praeitį grįžti jau nebegalėjau. Palikau taką ir atsidavęs trenkiau į medžių žalią sieną. Šešėlių tamsuma apgaubė mane, uždarė akis, patraukė orą iš plaučių. Bandžiau šaukti ir negalėjau. Tik zuikio klyksmas kabėjo šlamėjime, aidėjo miške, silpnėjo ir dingo.

Musės zirzė. Zirzimas pavirto balsais, nepažįstamais ir nesuprantamais. Tolėjo ir dingo. Atidariau akis ir nejudėdamas apžvelgiau žalias lubas ir sienas, užtrauktas užuolaidas. Viskas nyko pilkame rūke. Ieškojau savo kojų, kurios turėjo kyšoti kitame baltos antklodės gale. Pilkumas jas slėpė, ir antklodė, kuri tiesėsi iki smakro, slėpė kūną, kurį bijojau matyti, jausdamas jame įplėšimus ir lūžius. Įsivaizdavau save ant asfalto, kraujo klane, vėjo ištaršytais plaukais. Kaip zuikis takelyje: žmogus ant greitkelio, dangoraižių miške, fabrikų ir oro šaldytuvų šlamėjime. Miestas pilnas neperžvelgiamų ir šaltų tamsumų, neišvaikščiotų takelių, o visi bijojo ir vaikšto išmindžiotais, nuvalkiotais takais. Žmogus skubėjo ir guli kaip kruvinas zuikis kryžkelėje.

Suskaudo keliai, ir pamečiau mintį lubų žalumoj. Pro į nosį įvestą triūbelę giliai traukiau deguonį: tyrus, šviežius kvėpsnius, kuriuos nepažįstama tamsuma buvo iš manęs išplėšusi. Apgraibsčiau su susidomėjimu žarnelę, per kurią man gyvybė į rankos kraują lašėjo. Rūkas prasiblaivė, pakėliau galvą, ir viskas svirduliavo ir dingo į vėl atsiradusią pilką miglą. Musių zirzimas pildė sapnus.

Sveikau. Daktarai kaip musės sukinėjosi ir zirzimu gyrė mano kovą mirties glėbyje, užtikrindami, kad mano išvaizda puiki, o pasilikę randai vos matomi. Pasiskųsdavau, kad kairioji koja jaučiasi keistai pririšta, nevaldoma, bet kiti, kaip aš, per daug tuo nesirūpino. Bematant, šviežiai įleistas kraujas sruveno kaip upelis, veržėsi pro indelius ir užliedamas kūną kaip ištroškusį derlių, jį maitino, gydė, gaivino. Prie lango žydinčio medelio kvepalai viliojo mano dėmesį ir gundė mano kantrybę.

Tikėjausi susilaukti svečių, žinodamas, kad žmonės, kaip miško plėšrieji gyvuliai, nevisad iškenčia iki natūralios kančios galo. Darbo reikalai — tai ne meilužė, nei šeima — nelauks ir nesupras nereikalingų delsimų, beprasmiškų atidėjimų. Atvyko net pats viršininkas man gero palinkėti. Matai: nauji produktai, prekyba, naujos mintys, nauji žmonės, reikia skubėt, kas nors gali pasivyt, labai skubam, daug spaudimo, korporacijos reikalai, baisiai gaila...

Atsilošiau. Pykčio liepsnos svilino vidurius ir plėtėsi per visą kūną, kol pasiekė ir nesuvaldomą kairiąją. Atšalo ir virto šaltu prakaitu. Viršininkas toliau aidėjo miško ošimu, ir ošime skambėjo visos technologijos klyksmas: naujas žmogus, nauja mintis, naujas produktas. Žmonės perka, kiti turtėja, ir vėl perka naujo žmogaus naujus produktus. Kišenės išsituština, pinigo vertė mažėja, nauji produktai staiga nebenauji. BAIMĖ. Naujas žmogus nebenaujas, ir išplėstom zuikio akim žiūri į savo artėjančią mirtį. Reikia naujo žmogaus, naujų minčių. Skubėk! Kraujas ant asfalto, vėjas taršo plaukus, fabrikai ir oro šaldytuvai šlama. Toliau skubam: išvargę einam miegot, saulė nusileidžia, ir vėl pakilusi kasdien apšviečia vis daugiau išdėvėtą, kalnuotą taką link miesto centro.

Vyšnia už lango nužydėjo, ir žiedų saldumas pavirto sukritusio pūvimo kartumu. Slaugės ateidavo kasdieną pamankštinti mano sustingusias kojas ir prinešt man knygų, kurių nesupratau ir nenorėjau suprasti. Bandžiau piešti, bandžiau net rašyti, bet kūriniai buvo pikti ir tamsūs, tušti, be prasmės ar gyvybės. Vakarais laukdavau vaistų ir jų įsiūlyto miego. Laukiau miego kaip ryte mėnulis laukia saulėtekio: toks išblėsęs, toks nebereikalingas.

Po vyšnios nužydėjimo atsilankė ir Rožė. Nelaimė įvyko man pas ją beskubant. Gatvėse judėjimas buvo žvėriškas. Mašinos, viena prie kitos tankiai prigrūstos, veržėsi iš vidurmiesčio į kalną, vakarinės saulės link. Ir aš jų tarpe veržiausi, lenkdamas visus, landžiodamas pro tarpelius. Skubėjau tą dieną kaip visuomet. Skubėjau pas Rožę, kad galėčiau pavalgyti vakarienę, šalia atsisėdęs įsmeigt be išraiškos akis į televizijos ekrane besišaipančius, kvatojančius veidus. Vėliau užeidavo tie momentai, kada netikras juokas pavirsdavo meilės įkarščiu, kada nebegirdėdavom miesto ūžesio, ir apgauti apsivyniodavom pūkiniu saugumu, girdėdami tik kito alsavimą. Vakarai pasendavo, ir vis panašiai sutikdavom tekančią saulę.

Skubėjau pas Rožę, nes taip buvau įpratęs. Kelias irgi buvo įprastas, kasdieną išvažinėtas. Visi laukė prie šviesų nekantriai, kol pravažiavo laidotuvių procesija. Net jie skubėjo. O mes visi laukėm, pasiruošę, gavus signalą, irgi skubėt. Laukiau eilėj sukt į kairę. Šviesos vis keitėsi, trumpindamos rykę keliomis mašinom kaskart. Atėjo ir mano eilė, ruošiausi daryt šuolį, o raudona šviesa jau grėsė. Nuspaudžiau pedalį iki galo, mašina pašoko priekin. Spėsiu, spėsiu, tik reikia skubėt ir niekas nepasivys. Sunkvežimis sutiko mano mašiną viduryje gatvės, ir kaip siena užkirto ir suplojo mašiną. Sutikau asfaltą, kraujo klanas, vėjo taršomi plaukai, viskas susiliejo, o aplinkui žalia, tik žalia, šalta ir tamsu. Negalėjau kvėpuot, ir ausyse spengė klyksmas, kuris greit išnyko miesto ir mašinų ošime.

Kai buvau mažas, statydavau spąstus pelėm gaudyti. Visi vaikai statė, stačiau ir aš. Kai išgaudžiau visas peles, stačiau didesnius žiurkėm gaudyti. Stačiau gerai, gabus vaikas, suaugęs sakė. Spąstai gerai veikė, ir niekas tiek kailiukų nepririnko, kiek aš. Stačiau spąstus visur, ir kai pelių ir žiurkių nebeliko, užtaisiau laukuose ir miške. Rinkau kailiukus, nes patiko rinkti, ir niekas tiek, kiek aš, neturėjau. Kartą radau kiškį spąstuose pagautą, seniai pastipusį nusuktu sprandu. Akys buvo atdaros, ir kairioji priekaištingai žvelgė į kraujo klaną, kuris subėgo iš mažos žaizdelės į duobutę ant takelio. Musės zirzė aplinkui, nepaisydamos vėjo, kuris taršė kraujuotą pūką. Musės zirzė, ir miško šešėliai staiga pasidarė klaikūs, ir šaltas pirštas palietė petį. Vaiko klyksmas pavirto miško ošime pasimetusio zuikio paskutiniu klyksmu. Motina iš parnešto zuikio išvirė gerą sriubą, o tėvas jaunesnį brolį skatino skubėt išmokti tokius spąstus pastatyt. Skubėjau ir aš; skubėjau kailiukų rinkti, išskubėjau į miestą dirbti, tenai skubėjau subtylesnius spąstus statyti. Skubėjau, kad brolis nepasivytų, kad niekas nepagautų. Skubėjau, nes visi aplinkui mane irgi skubėjo, ir nežinojau ką kita daryti, tai neapsižvalgydamas skubėjau pro miškelį. Nenorėjau matyti visuomenės zuikių, pagautų mano spąstuose. Nenorėjau girdėti priekaištų fabrikų ūžime ir oro šaldytuvų ošime. Nesileidau į šešėlius, bijodamas būti pagautas. Vyšnia žydėjo ir žiedai puvo, o aš slėpiausi Rožės šiltame glėbyje, nežinodamas, kaip nuo takelio nusukti. Saulė pakildavo, ir aš išvykau į miestą geresnių spąstų statyti: tai aš, plėšrus gyvulys miesto miške, plėšrus zuikių žudikas. Man niekas nesakė, kas ant kitų takų buvo, tik sakė, kad reikia skubėt, kad neatsirasčiau šešėliuose. Reikėjo skubėt, kad manęs nepagautų naujas žmogus, nauja mintis, naujas produktas.

Atsibudau. Rožė dar tebestovėjo lovos gale, supama žaliai pilko rūko. Užuodžiau vyšnių pūvimą kartu su Rožės kvepalais. Ji prabilo, ir balsas, remiamas ligoninės ir miesto ūžesiais, virpėjo baime. Lauke vaikai žaisdami klykė. „Dieve, Dieve, Dieve!“ ji kartojo ir priėjusi su ranka plaukus man suvėlė.

Jaučiausi nepatogiai. Žinojau, kad nebegalėjau jos vengti. Jei ne šiandien, tai rytoj, Rožė vėl įslinks pro duris ir turėsim susikalbėt. Atmerkiau akis ir nukreipiau į jos pusę.

— Ar pabudinau?

— Ne, ne.

Žinojau, kad jos akys apžiūrinėjo mano kūną,

„Tikėjausi susilaukti svečių...“

sustodamas prie kiekvienos veido žaizdos. Buvo aišku, kad mano skausmas, tai jos skausmas, o dar blogiau, jos vargas.

— Tai ką, Rožele, atėjai manęs ligonio aplankyti?

— Nu, žinoma, atėjau. Kaip gi neateisiu? Tokia nelaimė! Toks vargelis! — dejavo jinai.

Miško šlamėjimas nurimo, paukščiai nutilo. Ir vėl tylu. Per ilgai tylu.

— Mano sūnus grįžęs, — ji vėl pradėjo.

— Gerai. — Palingavau galva parodyti, kad supratau. Supratau. Ne, ne tik kad sūnus grįžęs; supratau ką jinai man sakė tais trim žodžiais. Nesakė — sūnus grįžęs, — tarė — *mano* sūnus. *Jos* sūnus. Lingavau, nes ji teisybę man švelniai priminė. Jos šeima ne mano, ji man ne žmona, o aš jai ne vyras. Nebuvom paža-d-ėję vienas kitą mylėt ir gerbti per laimę ir nelaimę, per sveikatą ir nesveikatą. Ne auksinės grandies meilė mus rišo kartu. Tik iš baimės, bėgdami atsimušėm ir prilipom prie viens kito, įsismaginom į kasdienybės paprastumą, rutinos saugumą. Kad ir nevedę, supratom vieno kito mintis kaip ilgai susigyvenusios poros, netarę nei žodžio.

— O tu, ką dabar veiksi? Kur vyksi? Ar pagalvojai?

— Mane veš į terapiją. Vėliau gal tėvus aplankysiu. Kai sugrįšiu, pranešiu. — Rožė atsileido, žinodama, kad aš ją supratau. Dar pasikalbėjom apie jos sūnų, apie daržą, kaimynų šunis ir atsisveikinom. Ji pro ašaras užtikrino, kad dažnai mane aplankys, o aš, kad pasveikęs vėl pas ją sugrįšiu, ir abu jautėmės saugiai melo teigime.

Grįžau į tėvų namus, kuriuose užaugau. Per dvidešimt metų nedaug kas pasikeitė. Mano kambarys liko toks, kokį palikau, kai jaunas išskubėjau į didmiestį. Įėjus nusitrenkiau koją į stalčių, kurį buvau palikęs atdarą per skubumą išlėkęs. Prie namų greitai pripratau; dienos tvarka kokia buvo, tokia ir pasiliko, tie patys baldai išliko tose pačiose vietose, tai greitai pajėgiau pats apsitvarkyti. Laukų gyvenimas kartais primindavo miestą. Nauji augalai, kaip nauji produktai, pagal sezonus augo ir noko, o ciklas vis nusprendžia žmonių darbą ir gyvenimą. Dienos vis panašios, miško vakarai vėsūs ir paslaptingi ramūs, o rytais, pro atdarus langus atslenka švelnus pušų kvapas, suaustas su kunkuliuojančios kavos aromatu. Tik niekas miške neskuba.

Gerokai pasveikęs išėjau kartą su tėvu į mišką pasivaikščioti. Man buvo lengva prisiderinti prie pasenusio tėvo lėto šliaužimo. Paėmęs už alkūnės, mane pro mišką vedė ir viską išsamiai paaiškino: kokios gėlės žydi, kur paukščiai šiais metais suka lizdus, kur jis matęs meškos pėdsakus.

Sustojom takelių kryžkelėje. Tėvas priminė man tuos senus spąstus, kuriuos statydavau gaudyti laukiniams žvėriukams. Taip, palingavau, prisiminiau.

— Apsukrus vaikas buvai. Puikiai spąstus pastatydavai, tik paslėpti jų neišmokai. Čia va, vidury tako guli vienas. Kam jį čia padėjai? Mačiau jį iš tolo. Kaip tas kiškis į jį įlindo, niekad nesuprasiu. Turėjo būti aklas, o gal tik labai durnas, — nusijuokė jisai ir pasiramstydamas, šliaužė toliau.

Aš pasilenkiau paliesti gulintį zuikį. Rankomis apgraibsčiau spąstuose sugniaužtą kairiąją leteną. Spąstai buvo ją taip smarkiai suveržę, kad net kaulas buvo sutriuškintas, o zuikio burna iš skausmo dar buvo prasižiojus. Musės aplinkui zirzė, miškas ošė, negyvas zuikis klykė, ir visi vienbalsiai įtarinėjo mane žudiku. Miško šlamėjimas vis garsiau manęs klausė: Kas kaltas? Ar išradingas spąstų statytojas zuikio gyvenimą nulėmė? Ar kvailas kiškis įbėgo į iš tolo matomą pavojų? Širdis smarkiau plakė, kraujas vidurius degino ir kūną išbėrė šaltas prakaitas. Kas kaltas? Kas kaltas? Turėjau sužinot, turėjau medžiams atsakyti, kad jie mane paleistų toliau ramiai eiti takeliu. Kas kaltas? Spąstus aš pastačiau, bet zuikis įlindo... Miesto judėjimas laikė supančiotą tarp kitų mašinų, bet aš tuo keliu nutariau važiuot, aš nutariau sukti į kairę...

Atsitūpęs paglosčiau kruviną pūkinį zuikį, suleidau rankas į negyvą kūną ir jomis mačiau, ką joks regintis žmogus nebūtų drįsęs matyti.

— Ar žinai kiek laiko? — pasigirdo brolio balsas. Iškėliau rankas, kruvinas šaltu krauju ir parodžiau laikrodį. — Turim skubėt. Vakarienė laukia...

Brolio skubantys žingsniai girdėjosi vis tolstant miške. Pamažu atsistojau ir sekiau jo garsus, kartas nuo karto šaukdamas tėviškės pusėn, kad kas nors ateitų manęs vesti. Niekas neatėjo, ir tik labai atsargiai traukiau sugadintą kūną miško takeliu. Kelis kartus atsimušiau į medžius tako vingiuose ir keikiau skausmą, neišvengiamą mano padėtyje. Argi mano kaltė, kad nelaimė paliko mane aklu?

„Naujas žmogus nebenaujas, ir išplėstom zuikio akim žiūri į savo artėjančią mirtį“.

KAIP VISA ATNAUJINTI KRISTUJE

BERNADETA ABROMAITYTĖ

Šios mintys buvo pateiktos Ateities *Jubiliejiniame kongrese Chicagoje moksleivių svarstybose apie uždavinius, siekiant visa atnaujinti Kristuje.*

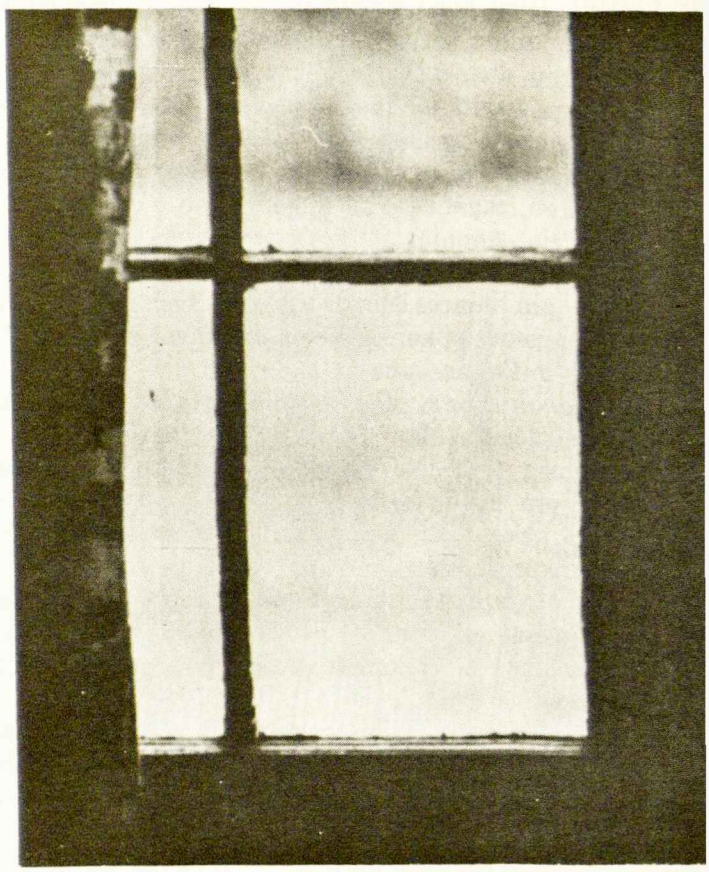

Ateitininkų šūkis „Visa atnaujinti Kristuje" yra lyg švyturys, kuris kaip Kristaus šviesa nurodo mums gaires, kuria kryptimi turėtume plaukti per gyvenimą. Taip ir visko centre turėtume statyti Kristų. Šis šūkis inkorporuoja penkis principus ir uždeda mums pareigas. Tiesa, tai gan aukštas ir kilnus idealas, kuris kartais ar gal dažnai atrodo sunkiai įgyvendinamas, ypatingai šioje perpildytoje kasdienybėje. Nekartą esame pajutę didelę įtampą, skubėdami suspėti atlikti mokyklinius projektus, kitus įsipareigojimus, suspėti į šokių repeticijas, lituanistinius kursus ar kur kitur. Rodos, mažai belieka laiko pagalvoti apie aukštesnius idealus.

Pirmiausia, jei norime „Visa atnaujinti Kristuje", reikia žinoti, ką tai reiškia. Toronto Stasio Šalkauskio kuopa bandė tai išnagrinėti. Pasiskirstę į tris grupes, pasiėmėme po vieną šūkio žodį ir, padiskutavę jo reikšmę, pristatėme visiems. Žodžiai „atnaujinti" ir „Kristuje" nebuvo tokie sunkūs, bet žodis „visa" sudarė mums sunkumų. Ar tai būtų visi darbai, visos mintys, būdai, idėjos ar kas? „Visa", nutarėm, reiškia visa, inkorporuojant visus mūsų gyvenimo aspektus, užtat niekada negalime sustoti rasti naujų būdų, kaip siekti savo idealo. Idealas atrodo abstraktus, bet tai yra mūsų pareiga įgyvendinti jo prasmę ir jį priartinti prie realybės, tai pradedant nuo savęs. Žiemos kursų metu iškelta mintis man giliai įstrigo, kad mes pasaulio nepakeisime, jei pirma savęs nepakeisime. Šv. Raštе Mato 23, Kristus pyksta ant fariziejų, kad jie hipokritai — moko kitus kaip elgtis ir gyventi, o patys to nedaro. Mes, norėdami būti vadovais, būti valdyboje ar globėjai, turime pagalvoti, ar mes esame atsinaujinę sieloje. Visas šis mūsų gyvenimas išaustas iš įvairiausių minčių, darbų ir sprendimų, užtat, atsinaujindami save, turėtume giliai apgalvoti, kas vyksta tarp mano sielos ir Kristaus, koks yra santykis su Juo, šeima ir draugais, ar esu ištikimas savo asmeniniams ir ateitininkų principams, ar gal persunku juos įgyvendinti ir paliekame juos knygose ant lentynų. Karts nuo karto turėtume sau pastatyti šiuos ir panašius klausimus, pamatyti, kur mes stovime. Tai ilgai neužtrunka, tik kelias minutes, einant gatve, prieš miegant, ilsint, bet kur ir kada galime apie juos pamąstyti. Tai daug gero padaro. Maži darbai toli nueina, pvz., rašydami laiškus prieš abortus, mes atnaujinam moralines vertybes ir taip siekiam idealo. Gal atrodo, kad vienas laiškas daug įtakos negali padaryti, bet kaip į vandenį įmestas akmuo skleidžia rutuliukus, kurie didėja, pasiekdami krantą, taip ir mūsų pastangos kitus gali paliesti ir paveikti. Šypsena, meilus, žodelis, paskatinimas prisijungti prie bendro būrelio ir pan., gali kitus giliai paveikti, nors kartais tau taip neatrodo. Šiuos ir panašius darbus mes galime skleisti nuo savęs toliau į lietuvių aplinką, parapiją, mokyklą ir kitur.

Websterio žodyne žodis atnaujinti — „renew" reiškia: I-to cause to become new once more, bring back the youth and strength of, revive, as, the spring renewed the earth. II-to take up again, resume, as, Mary renewed her piano lessons. III-to grant or obtain an extension of, as, to renew a magazine subscription, IV-to replace, as, to renew furniture.

Kaip matome, žodis atnaujinti reiškia padaryti nauja, pradėti vėl, tęsti ar keisti. Jei nedažnai keičiamės, ar atsinaujiname, mes susistovim, ir viskas pasidaro nuobodu ir monotoniška, mes smunkam žemyn. Kaip stovintis vanduo pasidaro pelkė, taip ir mes. Deja, šiandien matosi aiškiai, kad jaunimas, studentai ir moksleiviai artinasi prie paradokso tuo, kad jų tikėjimas yra palikęs paviršutiniškas, kuriame liko ryto ir vakaro maldos ir bažnyčios lankymas ir tad daugiausiai viskas įeina pro vieną ausį ir išeina pro kitą. Daugiausia einame į bažnyčią susitikti su draugais, ar ne? Kas atsimena ano sekmadienio evangeliją ar pamokslą? Mūsų mokslinis žinojimas greit auga, o

dvasinis per lėtai stumiasi pimryn. Tad pusiausyvra neišlaikyta. Reikia pasidaryti „List of Priorities" (pirmumų sąrašą), kuriame dvasiniai dalykai būtų įterpti. Šių dienų jaunimui ir kiti dalykai gan svarbūs. Tai nereiškia, kad reikia juos atmesti ar atstumti, bet dvasinius reikia pakelti ir abu derinti, o derindami galime daug atsiekti. Mato 5 kalba apie pasiryžusius krikščionis: „Jūs esate gyvenimo druska, skonis ir stiprybė. Būkite kaip neuždengta šviesa". Taip darant, kiti pastebėję norės būti tokie taip pat. Nereikia būti fanatiku, bet tuo pačiu nereikia eiti namus padegti.

Didesnioji dalis atsinaujinimo turi ateiti iš savęs: mąstymas, sprendimas, klausimas ir ieškojimas tiesos. Jeigu mąstai apie tikėjimą ir klausinėji, kodėl taip, o ne kitaip yra brendimas savo ideale. Beieškant gali nukrypti nuo tikrojo kelio ir surasti anas idėjas kitur. Gal atrodys labai geros, bet pajusi, kad kažko trūksta. Ieškodami to trūkumo, mes galime tai rasti tik Kristuje *Tas radimas turi būti asmeninis.* Daug žmonių gali tau prikalbėti, diskutuoti ir versti suprasti, bet tik perėjęs savo minčių procesą gali su širdim viską giliai suprasti, ir tai yra labai svarbu. Tuo metu tau atrodys, kad kažką ypatingo esi išradęs.

Visi keliai lydi į namus, šiuo atveju pas Dievą. Kartais gerai paimti aplinkinį kelią, kad galėtumei tikrai įvertinti Dievą ir tikėjimą. Pvz., eini taku ir pamatai mažesnį takelį, prie kurio auga gražesnės gėlės, vėjelis malonesnis ir pan., tai ir eini tuo keliu. Beeidamas prisibijai, nors gėlės gražesnės ir vėjelis švelnesnis, bet yra ir pavojus, už gėlių tupi tigrai. Pajutęs pavojų, bandysi surasti kelią atgal, sugrįžti į tikrąjį kelią. Jį suradęs, pamatysi, kad ir ten žydi tos pačios gėlės, bet be jokių sąlygų. Kitas gėles ir taką matei iš tolo kitokioje šviesoje, todėl jos atrodė tokios įdomios, bet priartėjęs pamatei kitą pusę jų, ir taip praleidai, kas jau buvo čia pat po kojų. Visiems yra koks nors taikinys — „trigger point", kuris taip stipriai paveikia žmogų, kad viskas sukrenta į vietą ir tada gali pradėti kur nors, pasirinkdamas, kuriuo keliu keliauti. Vienam gali būti Šv. Raštas, kitam knygos, stovykla, kitas žmogus, muzika, net ir šių dienų dainų lyrikos, kalbos, diskusijos ar kas bebūtų. Jei jam padeda siekti Kristų, tai tokiu būdu nuo ten ir turėtų pradėti. Nuo savęs skleisdami toliau, turėtume atsinaujinti per kitus žmones, o paskui su kitais žmonėmis. Per kitus mes galime atsinaujinti, pasimdami jų pavyzdį, gerus darbus, žodžius ir pritaikydami sau. Ar mes įsijaučiame į kitų vietą, ar gal savanaudiškai elgiamės? Įsijausdami mes siekiame idealo, nes, taip darydami, galime lengviau suprasti kitus. Jėzus sakė: „Ką padarysite mažiausiam iš mano brolių, tą padarysite man". Pradėdami nuo keletos žmonių, mes galime tęsti toliau, pereiti į didesnę grupę žmonių, o paskui kartu su jais galime telkti jėgas ir dirbti kartu.

Grupiniai mes galime siekti idealo, per diskusijas ir pokalbius, gilindami savo dvasišką žinojimą, plėsdami savo idėjas ir pasaulėžiūrą. Tikiu, kad bet kokia diskusija, jei nors vieną žmogų iš dešimties, šimto ar tūkstančio teigiamai paveiktų, būtų naudinga. Paveiktajam tai galėjo būti taikinys, dalinis ar pilnutinis supratimas ko nors, to, ko mes taip stengiamės.

Kiekvieno susirinkimo pradžioje turėtume pašvęsti 10 min. paskaityti straipsnį iš Šv. Rašto ir tai išsiaiškinti, padiskutuoti. Tai ilgai neužtrunka, bet turi savo tikslą. Kronikos platinimas ir su ja susipažinimas nebloga idėja, taip pat su kitom panašiom knygom. Rašant laiškus ir siunčiant Kalėdines korteles į Lietuvą, gali jiems padėti tiek, kiek ir kam nors čia kas gali pasinaudoti jūsų pavyzdžiu. Galima pasikviesti ypatingas grupes pas ateitininkus, kad papasakotų ir parodytų savo darbus. Toronte mes pasikvietėme „Teen Challenge", kurio atstovai išaiškino savo darbus su narkotikų vartotojais ir pabėgėliais iš namų. Tokiom organizacijom, Lietuvai, prieš abortus kovojančiom ir kitom grupėm galime pinigines aukas skirti, o aukas rinkdami galime ir smagų laiką turėti, per pyragų pardavimus, karnavalus, pasirodymus ir iškylas. Tokie ir panašūs darbai yra tie, per kuriuos mes galime „Visa atnaujinti Kristuje.

Baigiant norėčiau paskaityti citatą iš pirmo Ateities nųmerio 1911 metų. Kas yra mūsų pagrindinis tikslas, kurį pabrėžė Dovydaitis. „Pasilikę Kristaus bažnyčioje, kur yra pats Kristaus Kūnas, mes prieš visą pasaulį ištariam „visa atnaujinti Kristuje". Tai ištarusieji paima ant savęs pirmutinę didžiausią pareigą. Atnaujinti Kristuje save, atnaujinti Kristuje savo gyvenimą, parodyti savo gyvenimo darbais ir pasielgimais, kad mums šie žodžiai netuščia frazė, kad mes savo gyvenimą vadovaujam kitokiu mokslu ir kitokiais principais, kad mes savo gyvenime siekiam kitokį tikslą.

NUOSTABI KELIONĖ

Ginta Palubinskaitė

Užsivilkome savo šiltus švarkus, botus ir, pasiruošę savo iškylai žengėme pro šilto kambario duris į šaltą pasaulį. Dųobėtu keliu ėjome kalno link, tolyn nuo mūsų barakų jaukios šilumos. Mes norėjome įkopti į netolimo kalno viršūnę ir apsidairyti... pamatyti dykumos vaizdą, kuris mus supo. Ėjom pasivaikščiot ir net nepagalvojom, kad iškyloje visais savo judesiais atsakytume į Dovydaičio Tris pamatinius klausimus — kas aš esu? — kokia mano aplinka? ir — kas mano tikslas?, kurie buvo šių metų Kalifornijos Ateitininkų Kalakursų tema.

Keliu, lydinčiu ligi pakalnės, keliavome būry. Visi ėjome tuo pačiu keliu, į tą pačią vietą. Beeidami juokavom ir tiesiog plyšom juokais, kol žingsniavom, sugerdami gamtos šaltą grožį ir draugų šiltą kompaniją. Niekam netrūko geros nuotaikos, juk keliu buvo lengva žengti ir, kaip ankstyvose jaunystės dienose, nesimatė per daug kliūčių.

Pagaliau atėjo laikas nulipti nuo pagrindinio grįsto kelio ir drožti kalno link kitu būdu. Staiga ėjimas nebuvo toks lengvas... žemė buvo šlapia. Keliu plaukė purvini upeliai, sudaryti švelniai bekrintačio lietaus, ir jo turėjome vengti. Kojos kliuvo ant akmenų, pasislėpusių minkštoj žemėje, ir slydo purve. Gyvenimas pasunkėjo; buvom pasiekę šio kelio kliūtis.

Pamažu ir nepajutę išsirikiavom į eilę mažesnių būrelių. Kaip visada gyvenime, kai kuriems teko eiti priekyje, kai kuriems arčiau galo. Štai ir prasidėjo mūsų kelionė į kalną, ir štai pradėjome atsakyti į savo kursų temos klausimus.

Žengėme, slydome ir stūmėmės vingiuojančiu tak aukštyn. Bekeliaudami parodėme savo būdą, savo charakterį, tačiau abejoju, ar daug kas net akimirkai pagalvojo: „Aha, tai aš (ar jis, ar ji) esu toksai žmogus!“. Ne, mūsų atsakymas į klausimą „kas aš esu?“ šį kartą nebuvo sąmoningas. Mes nesėdėjome salėje rateliu ir neaiškinom žodžiais, kas mes esame, ką mes galvojame, kur mes keliaujame. Šį kartą parodėme savo stiprumus ir silpnumus tikro gyvenimo situacijoj. Mūsų elgesys, kalbos ir žingsniai visi parodė, kokie maždaug mes žmonės esame.

Nesąmonė? Pagalvokit. Ar nėra teisybė, kad gali daug pasakyti apie žmogų, kai matai jį besitvarkantį su problema? Nu, kai kopėme į kalną slidžiu keliu, kiekvieno žmogaus eisena ką nors apie jį pasakė. Tie, žengdami stipriai, nepakeitė žingsnių ritmo nuo pagrindinio kelio ir, nepaisydami dumblėtų skylių bei upelių, parodė stiprų charakterį. Tie, kurie sulėtino žingsnius, nežiūrėjo į purvą ir vandenį kaip menkniekius, o atsargiai ir su didele baime mynė minkštą žemę, parodė silpnesnį būdą. O tie, kurie sustiprino žingsnius, nulipę nuo kelio, parodė stiprų ryžtą pasisekimui.

Pagaliau, su vienas kito pagalba atsiradome kalno viršūnėje. Mūsų kelionės tikslas buvo atsiektas! Mes buvome pasiryžę įkopti į kalną ir nugalėti slidų, kliūtingą kelią ir tai buvome padarę.

Su pasitenkinimu apsižvalgėm į visas puses. Mus supo sodai, ir tolimoj matėsi sniego apipustytos aukštesnių kalnų viršūnės. Mūsų pasaulis buvo platus, toli siekiantis, ir pajutome norą vaikščioti soduose, paslidinėti kalnuose. Mūsų aplinka iššaukė mūsų norus pasidžiaugti gyvenimu, bet tuo pačiu norą ką nors atsiekti. Ji palietė kažką mumyse, ir pajutome kažką nuostabaus. Ką pajutome? To jausmo nėra galima žodžiais išreikšti. — Buvo smagus, įspūdingas ir raminantis jausmas pažvelgti nuo kalno viršūnės į betemstantį, pabaltavusį pasaulį. Buvo jausmas, kuris kažkaip palengvino širdį, — sudarė džiaugsmą dabarčiai, davė vilties ateičiai.

Netrukus pradėjome keliauti atgal į stovyklos rajoną. Visi, panorę nuotykių, nutarėme eiti kitu taku, susirasti savo kelią ir jį sekti. Pakeliui pažaidėme sniege ir, kai migla pradėjo tirštėti ir dangus tamsėti, rimtai traukėm barakų link.

Nulipome stačiu krantu į griovį, kurį sekėme kuriam laikui. Nutarę, kad griovys mūsų nenuves namo, pasistumdami užsirioglinom atgal ant kranto, kurį sekėme atgal iki pagrindinio kelio.

Dangui betamsėjant, grupe keliavome į barakus. Mus supo jaukus vieningumo jausmas. Mes buvome keleiviai, kartu užbaigę vieną dalį didžios gyvenimo kelionės. Buvo sunku tikėt, kad ši nuostabi kelionė truko tiktai pusvalandį.

Iškyla mus suglaudė artimiau, sustiprino draugystes. Mus rišo bendras įspūdžių, bei pergyvenimų ryšys. Štai pagalvojus, širdyje pasijuto šilta ir gera.

Sugrįžome pilni naujų jausmų, ir kitokios dvasios negu kai išėjome. Vakare, kai mūsų komendantas Arnoldas Kungys paskambino varpą sušaukti mus vakarienei, visai kita grupė žmonių subėgo į valgyklą, negu anksčiau iššygiavus kalno link.

Ginta Palubinskaitė *yra Los Angeles Vytauto Mačernio moksleivių ateitininkų kuopos pirmininkė.*

Studentų suvažiavimo pirmininkai: E. Razma ir D. Mališka.

Studentai suvažiavimo metu: R. Ardytė, G. Vaitkus, L. Bradūnaitė, A. Kazlauskas. Toliau matosi: V. Birgelis, R. Šiūlytė, G. Čepaitytė, A. Rašymas, E. Saliklis.

CLEVELANDO MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ 1980-1981 M. VEIKLA

Clevelando moksleivių ateitininkų Maironio kuopos valdybą 1980-1981 veiklos metais sudarė: pirm. Linas Vyšnionis, vicepirm. Lina Žiedonytė, ižd. Edis Čepulis, koresp. Ramūnas Balčiūnas, sekr. Vida Kašubaitė, dvasios vadas kunigas Gediminas Kijauskas, S.J.; globėjai — Nijolė Balčiūnienė ir Andrius Razgaitis.

Pirmame valdybos posėdyje suplanavome metų veiklą. Nutarėme daugiau skirti laiko, nagrinėjant ateitininkų principus, įjungti narius į susirinkimo programą, kad nariai turėtų daugiau progos diskusijoms. Valdybos pageidavimas, kad principą kas nors trumpai apibūdintų. o po to nariai suvaidintų kokią nors problemą iš kasdieninio gyvenimo ir po to sektų diskusijos. Šis metodas patiko nariams, nagrinėjant ateitininkų principus.

Pirmas kuopos susirinkimas įvyko 1980 m. rugsėjo mėn. 28 d., kuriame buvo padaryti vasaros stovyklų pranešimai. Šiame susirinkime nagrinėjome šeimyniškumo principą minėtu metodu. Susirinkimas buvo sėkmingas. Taip pat šiame susirinkime buvo pagerbimas (initiations) naujų kandidatų).

Pasinaudodami Lino Sidrio aprašymu „Drauge“ apie blaivybės šauksmą Lietuvoje, paskelbėme radijo valandėlėje, kad kiekvienas lietuvis išgertų vieną gėrimą mažiau, prisimenant Lietuvos vargus.

Pamatę aktyvesnį narių įsijungimą į praeito susirinkimo programą, panašiai darėme ir sekančiame susirinkime, kurio tema buvo tautiškumo principas. Kad tautiškumo principas neliktų vien tik teoretinės diskusijos, rašėme protesto laiškus į Washingtoną dėl aštuoniolikos lietuvių areštavimo.

Pastebėję narių norą daugiau sužinoti apie aštuoniolikos lietuvių areštavimą, pakvietėme Leoną Bernotą lapkričio mėn. 16 d. pakalbėti apie demonstracijas ir jų areštavimą Washingtone. Po šio pašnekesio nagrinėjome visuomeniškumo principą. Šiame susirinkime pradėjome ruoštis Padėkos dienos Mišioms: parašėme maldas ir piešėme plakatus. Šios Mišios turėjo būti 1980 m. lapkričio mėn. 23 d., bet neįvyko dėl susidėjusių aplinkybių.

1980 m. gruodžio 13 d. pas Razgaičius turėjome rekolekcijas, kurias pravedė seselė Ignė Marijošiūtė. Rekolekcijos labai patiko dalyviams.

Moksleiviai su studentais suruošė iškylą 1980 m. gruodžio 19 d. į Nutcracker baletą, o sekančią dieną jaunučiai, moksleiviai ir studentai suruošė seneliams programą. Moksleiviai suvaidino trumpą vaidinimą, o jaunučiai padainavo.

1981 m. sausio 17 d., susirinkome pas Čepulius. Trumpai buvo padaryti pranešimai apie Kalakursus ir žiemos kursus. Po šių

pranešimų kun. G. Kijauskas pasikalbėjimo būdu palietė ateitininkų istorijos pradžią. Susirinkimui pasibaigus, išėjome čiuožti ant ledo. Sekantį šeštadienį, po lituanistinės mokyklos pamokų, išvykome slidinėti su studentais. Slidinėjimas visiems patiko ir tas suartino narius.

Moksleiviai prisidėjo prie Vasario 16-tos vigilijos Dievo Motinos Nepaliaujamos Pagalbos parapijoje. Kun. G. Kijauskas ragino visus prisidėti prie kovos, kad Lietuva atgautų laisvę. Jis priminė, kad malda yra didelė jėga. Po vigilijos moksleiviai ir studentai buvo suruošę pasikalbėjimą su dr. Viktoru Stankum. Jis kalbėjo apie galimą komunistų demonstraciją per Vasario 16-tos minėjimą.

1981 m. kovo mėn. 15-tos dienos susirinkime dalyvavo kun. Jonas Kidykas, S.J. Jis kalbėjo apie gavėnią ir jos papročius. Po to aptarėme katalikiškumo principą. Trumpą, bet įdomų susikaupimą turėjome kovo 29 d., kurį pravedė seselė Ignė ir kun. A. Saulaitis, S.J. Balandžio mėnesį darėme ir pardavinėjome šokoladines figūrėles, kurios atnešė daug pelno ir todėl pagerėjo mūsų iždas. Gegužės 3 d. per Clevelando ateitininkų žiemos šventę moksleiviai su jaunučiais atliko programą, kuri lietė ateitininkų 70 metų istoriją.

Paskutinis kuopos susirinkimas įvyko 1981 m. gegužės 25 d., kuriame buvo išrinkta nauja valdyba: Ramūnas Balčiūnas, Siga Bankaitytė, Darius Barzdukas, Gytis Barzdukas, Edis Čepulis ir Vida Kašubaitė. Po rinkimų Saulius Čyvas papasakojo apie būsimąjį kongresą ir moksleivių ateitininkų stovyklas. Šiame susirinkime atsisveikino abiturientus ir įteikė kiekvienam po knygą. Dvasios vadas kun. G. Kijauskas ir globėjai Nijolė Balčiūnienė ir Andrius Razgaitis pasidžiaugė valdybos darbštumu ir palinkėjo daug sėkmės studentų eilėse. Po to kun. A. Saulaitis parodė skaidres apie Pietų Ameriką.

Birželio 6 d., baigiant kuopos veiklą, padarėme išvyką į zoologijos sodą.

Linas Vyšnionis

Ateitininkų Sendraugių sąjungos Los Angeles skyriaus 1981 m. valdyba. Iš k. sėdi: Aldona Audronienė — vicepirmininkė; Jonas Motiejūnas — pirmininkas. Stovi: Pranas Grušas — iždininkas; Rita Bureikienė — sekretorė; Julius Raulinaitis — jaunimo reikalų vadovas. Trūksta: dvasios vado kun. dr. Algirdo Olšausko.

METINIS SENDRAUGIŲ SUSIRINKIMAS Melbourne

Valdybos pirm. Silvestras Balčiūnas sušaukė metinį Sendraugių susirinkimą parapijos namuose 1981 m. rugsėjo 26 d., dalyvavo 24 nariai. Pasimeldus už mirusius narius, pateikta valdybos kadencijos veiklos apžvalga. Buvo 5 susirinkimai ir pasitarimai su užjūrio svečiais ateitininkų veikėjais, kai čia lankėsi iš Amerikos V. Kleiza, kun. dr. J. Šarauskas, J. Kojelis, prel. V. Balčiūnas. Ateitininkų Federacijos įgaliotiniu Australijoje yra paskirtas J. Stepanas. Australijos Ateitininkų diena numatyta ALK Federacijos suvažiavimo programoje — gruodžio 28 d. Melbourno Lietuvių namuose, kuri bus užbaigta Lietuviškojo žodžio, dainos ir šokio koncertu. Sekančiai dviejų metų kadencijai sudaryta nauja valdyba: Dvasios vadas kun. Pr. Vaseris, pirmininkas Antanas Bakaitis, sekretorė Apolonija Mieldažienė, iždininkė Jadvyga Petraitienė. Sugiedojus Ateitininkų himną, sekė

tolimesni pokalbiai prie kavutės.

Susirinkimo metu A. Bakaitis pravedė įdomų pašnekesį, kurio pagrindinės mintys tokios:

Ateitininkija yra lietuvių mokslus einančio katalikiško jaunimo ir iš jos išaugusi Sendraugių organizacija, šūkiu „Visa atnaujinti Kristuje", tarnaujant Dievui ir Tėvynei. Ateitininkai ruošia moksleivius veikliais darbininkais lietuvių tautos ir žmonijos gyvenimui atnaujinti Kristuje, auklėti juos pilnutinėmis asmenybėmis, išlavinti protą, tvirtą būdą, jautrią širdį, o katalikiškumas ir tautiškumas yra pagrindiniai Ateitininkų principai.

Ateitininkija yra lietuviškos sielos idealizmo puoselėtoja, ugdytoja. Priklausymas prie Ateitininkijos sąjūdžio privalo būti suprantamas kaip sąmoningas, nenuilstamas ruošimasis tapti karštu lietuviu patriotu, aiškiai susipratusiu kataliku, tikru inteligentu šviesuoliu, aktyviu veikėju visuomenininku, gerai pasiruošusiu savo profesijos specialistu.

PD

Iš *Tėviškės Aidų,*
1981 m.X. 3 d.

„GYVENIMO KELIAI"
Montrealyje

Ateitininkų metinės šventės proga studentai surengė simpoziumą 1981 m. lapkričio 28 d. pas seseles tema „Gyvenimo keliai". Pirmininkaujantis Paulius Mališka pristatė simpoziumo narius. Irena Lukoševičienė kalbėjo apie šeimyninį gyvenimą ir jo problemas, Romas Otto — apie darbo pasaulį ir kaip jis žiūri į baigusius universitetą studentus, kun. dr. F. Jucevičius — apie religinį gyvenimą ir pašaukimus. Susirinko neperdaugiausia klausytojų, bet iškilo labai karštos diskusijos. I. Lukoševičienė sakė, kad šeima paruošia žmogų, įdiegia principus. Šiuolaikinis pasaulis labai komercinis, o televizija sudaro nerealų gyvenimo vaizdą, todėl daug yra skyrybų, iškyla šeimyninės problemos. R. Otto paaiškino, kaip jis pradėjo savo darbą ir kaip iškilo iki dabartinės pozicijos. Skatino visus mokytis, bet sakė, kad baigę universitetą gauname tik raktą į darbo pasaulį. Turime būti pasiruošę mokytis toliau ir darbe. Kun. F. Jucevičius sakė, kad religija yra pagrindas gyvenimo. Pašaukimas į kunigystę ar vienuolystę yra iš Dievo, ir reikia atsižadėti žemiškos prigimties malonumų. Paaiškino, kad dauguma šventųjų atsižadėjo savo žemiškų gėrybių ir pradėjo skleisti Dievo žodį, būdami 16-25 metų amžiaus. Kaip tik dabar mums reikia apsispręsti ir rimtai galvoti apie gyvenimą.

Po diskusijų prie kavutės dar ir toliau buvo galima grupelėmis diskutuoti iškeltus klausimus. Pastebėta, kad toks simpoziumas turėtų būti dažniau rengiamas platesniu mastu, nes iškilo daug gerų idėjų.

Julija Adamonytė
Iš *Tėviškės Žiburių,*
1981.XII.10.

ATEITININKŲ ŠVENTĖ
Montrealyje

Montrealio ateitininkų šventė įvyko 1981 m. lapkričio 29, sekmadienį. Mišių metu ateitininkų įžodį atliko Danielius ir Paulius Mališkos ir Irena Adamonytė. Po to salėje įvyko iškilmingas aktas, kurį pravedė Paulius Mališka, pristatydamas seselę Margaritą paskaitai. Paskaitos mintys buvo skirtos ateitininkų veiklai ir jos tikslams. Po paskaitos atliktas montažas iš lietuvių poetų kūrybos. Jį paruošė Julija Adamonienė. Kūrybą skaitė Julija, Joana, Irena ir Marija Adamonytės, Vida Kudžmaitė, Kristina Mališkaitė, Paulius ir Danielius Mališkos.

Montrealio ateitininkus sveikino Domas Jurkus, buvęs ateitininku dar nepriklausomoje Lietuvoje.

Po programos visi buvo pavaišinti kava su pyragais.

Šioje Montrealio ateitininkų šventėje dalyvavo su savo vėliava ir ateitininkai iš Toronto. Jų atstovais buvo Algis ir Antanas Rašymai.

ATEITININKŲ FEDERACIJOS VALDYBOS POSĖDŽIO PRANEŠIMAS
Washingtone

Lapkričio 10-tą posėdžiavo Ateitininkų Federacijos valdyba. Federacijos vadas, pasveikinęs susirinkusios valdybos narius, priminė, jog šis posėdis yra ir sukaktuvinis, nes šį mėnesį sueina dveji metai nuo šios Federacijos valdybos pirmojo posėdžio. Jis taip pat pristatė naują valdybos narę Dainą Penkiūnaitę, kuri, MAS centro valdybos kvietimu, sutiko būti moksleivių referente Federacijos valdyboje.

Federacijos vadas pasidžiaugė sėkmingai praėjusiu kongresu ir painformavo, jog net ir finansiniai ne tik neturėta nuostolio, bet šiek tiek yra likę pinigų Ateičiai padėti ir Federacijos veiklai paremti. Kadangi finansinis vajus dar bus tęsiamas iki metų pabaigos, tai vajui užsibaigus bus paskelbta ir galutiniai jo rezultatai.

Vadas taip pat painformavo apie Ateitininkų Židinio tarybos sudarymą Čikagoje. Koordinacinį komitetą sudaro dr. P. Kisielius, dr. A. Liulevičius ir J. Baužys. Taip pat pranešė dalyvavęs Ateities redakcinio kolektyvo posėdyje. Vado nuomone, tai tikrai šaunus būrys jaunų kūrybingų ateitininkų, kurie atlieka puikų darbą ateitininkijai, sumaniai redaguodami Ateitį.

Atsistatydinus JAS centro valdybai, teko rūpintis naujos valdybos sudarymu. Ją pasisekė sudaryti Detroite ir jai pirmininkauja Birutė Bublienė. Naująją JAS centro valdybą Federacijos valdyba vienbalsiai

patvirtino. Taip pat buvo patvirtintos ir kitų dviejų ateitininkų sąjungų naujosios centro valdybos: Moksleivių, kuriai pirmininkauja Daiva Barškėtytė, Čikagoje, ir Sendraugių sąjungos centro valdyba, Los Angeles, kuriai pirmininkauja Jonas Valukonis.

Studentų referentas Gundis Vaitkus išsamiau pranešė apie Toronte lapkričio dienomis įvykysį studentų Ateitininkų sąjungos suvažiavimą. Suvažiavimas gražiai praėjo, tik nepavyko išrinkti naujosios centro valdybos. Kadangi senoji centro valdyba, pareigose išbuvusi dvejus metus, atsistatydino, tai studentų sąjunga šiuo metu neturi centro valdybos. Kad sąjungos veikla visai nesustotų, kol bus sudaryta nauja centro valdyba, suvažiavimas įgaliojo paskiras draugoves atlikti kai kuriuos darbus, kaip suruošti pavasario kursus, suorganizuoti vasaros stovyklą ir pan.

Aišku, tokia padėtis sąjungoje nėra normali ir, vadui pasiūlius, Federacijos valdyba sudarė trijų narių komisiją, kuri stengsis galimai greičiau suorganizuoti Studentų Sąjungos centro valdybą. Komisijon įeina Linas Kojelis, Gundis Vaitkus ir Daina Penkiūnaitė.

Naujajai MAS centro valdybai prašant finansiniai paremti jų veiklą, Federacijos valdyba nutarė paskirti 500 dolerių. Taip pat buvo nutarta pasiųsti 100 dolerių auką neseniai Vokietijoje mirusio dr. Jono Griniaus antkapio statymo fondui.

Antanas Vaičiulaitis plačiau painformavo apie prof. prelato P. Kuraičio biografijos ir jo raštų rinkinio redagavimo bei leidimo darbus.

Posėdžio pabaigoje buvo iškelta mintis, kad reikėtų pravesti naują Ateities skaitytojų vajų. Sutarta, kad Federacijos vadas kreipsis į visų sąjungų skyrius, juos ragindamas savo vietovėse pravesti Ateities žurnalo vajų.

jv

N.Y. vyresniųjų moksleivių globėja R. Razgaitienė skaito egzaminų aktą metinės šventės metu. Kairėje, parapijos klebonas, kun. J. Pakalniškis.

N.Y. metinės šventės metu: MAS CV pirm. D. Barškėtytė, D. Penkiūnaitė, S. Janušas, R. Ivaškaitė ir H. Šatinskas.

MOKSLEIVIAI JUDA
New Yorke

New Yorko moksleiviai ateitininkai pradėjo savo veiklos metus 1981 m. rugsėjo mėnesį su pirmu susirinkimu Kultūros Židiny. Buvo pažvelgta praėjusios vasaros stovykla Neringoje ir svarstomi planai ateinantiems metams. Entuziastiškai buvo laukiama kursų Putname. Naują valdybą sudaro: pirmininkė Ramunė Rygelytė, vicepirmininkė Laura Gudelytė, administratorius Henrikas Šatinskas, sekretorė Kristina Žukauskaitė, korespondentė Ramunė Jasaitytė, laikraštėlio redaktorė Vita Rygelytė. Globėja pasilieka Rasa Razgaitienė, dvasios vadu kun. Kazimieras Pugevičius.

Spalio mėnesį kuopos didžioji dalis išvyko į Putnamą. Ten kun. S. Yla pravedė kursus spalio 9-12 d.

Sekančiame susirinkime moksleiviai ruošėsi metinei šventei, kuri pirmą kartą turėjo įvykti rudenį. Buvo siuntinėjami kvietimai kitom kuopom, suplanuota programa, pasiskirstoma darbais. Po susirinkimo jaunimas padėjo kun. Pugevičiui su Lietuvių Katalikų Religinės Šalpos raštinės darbais.

Lapkričio 14-15 d. įspūdingai praėjo metinė šventė. Šeštadienį susirinko svečių iš artimų kolonijų. Taip pat buvo atvykusi MAS CV-bos pirmininkė Daiva Barškėtytė iš Chicagos, kuri pravedė moksleiviam pokalbį. Vakare visi dalyvavo Laisvės Žiburio radijo programos paruoštame koncerte, kurio programą atliko Grandies tautinių šokių grupė iš Chicagos.

T. Kulbis, dr. B. Tutinaitė, D. Penkiūnaitė, A. Sužiedėlis ir D. Barškėtytė dalinasi nutoraukom N.Y. metinėj šventėj.

Sekmadienį iškilmės vyko Apreiškimo parapijos bažnyčioje. Tuoj po šv. mišių viršutinėje salėje vyko iškilmingas posėdis. Prezidiume dalyvavo klebonas kun. J. Pakalniškis, kun. K. Pugevičius, Ateitininkų Federacijos atstovė iš Washingtono D. Penkiūnaitė, MAS CV-bos pirm. D. Barškėtytė, NY sendraugių pirm. Juozas Rygelis ir svečias iš Putnamo dr. Č. Masaitis.

Jaunučių įžodį davė Aleksas Lileika ir Petras Vainius. Jaunių Tomas Giedraitis, Asta Šaulytė ir Antanas Vainius. Vyresniųjų: Andrius Adams, Andrius Janušas, Asta Lukoševičiūtė, Tomas Šaulys.

Programą pravedė R. Rygelytė. Sveikino prezidiumo dalyviai ir raštu kun. S. Yla. Įžodininkų vadu atsakė A. Lukoševičiūtė. Trumpą meninę programą atliko jaunučiai ir jauniai, paruošti globėjos Liudos Gudelienės. Jaunučiai padeklamavo V. Nemunėlio eilėraštį „Knygutė" ir jaunis Jonas Janušas paskambino pianinu. Po programos visi vaišinosi gardžiom vaišėm, kurias paruošė tėvų komitetas, vadovaujamas Gražinos Janušienės. Salėj buvo išstatyti plakatai su nuotraukom iš praėjusių stovyklų, kursų veiklos. Juos paruošė Henrikas Šatinskas. Taip pat buvo galima apžiūrėti jaunučių ir jaunių spalvingai atliktus darbus.

Gruodžio 12 d. įvyko susirinkimas Kultūros Židiny, kurį pravedė Arūnas Čiuberkis. Tuo metu moksleiviai dalinosi mintim apie tai ką jie norėtų duoti ir ką norėtų gauti iš mokyklos geriausių draugų, kuopos, parapijos ir pan. Tuomet Gintė Damušytė, kuri dirba Lietuvių Informacijos centre, supažindino mus su kai kuriais Lietuvos politiniais kaliniais. Visi parašė Kalėdinį sveikinimą Vytautui Skuodžiui ir pasirinko vieną kitą kalinį, kuriam parašė kortelę. Visi sveikinimai buvo išsiųsti registruotu paštu ir Gintei bus pranešta ar bus kokie rezultatai. Korteles paaukojo „Darbininkas", pašto išlaidas, kurios buvo nemažos, padengė BATUN-as. Atlikę šį gerą darbą Kalėdų proga, jaunimas, kartu su jaunesniųjų grupe dalinosi vaišėmis ir kalba.

Rasa

KRISTAUS KARALIAUS ŠVENTĖ
Philadelphijoje

Philadelphijos ateitininkai suruošė Kristaus Valdovo šventę 1981 m. lapkričio 22 d. Pamaldų metu kun. K. Sakalauskas maldavo Dievo gailestingumo visoms mirusių ateitininkų sieloms ir išryškino Kristaus asmenybę. Jūra Viesulienė, jaunučių ateitininkų globėja, gražiai skambančiu balsu atliko skaitymus, o keturi vaikučiai, vadovaujant Marytei Sušinskienei, Mišioms atnešė duoną ir vyną. Ateitininkai pamaldose dalyvavo su savo vėliava.

Po sumos parapijos salėje, kun. K. Sakalauskui sukalbėjus trumpą maldelę, Vytautas Volertas, Philadelphijos ateitininkų sendraugių sk. pirm., remdamasis gana žymių prancūzų teologų bei filosofų citatomis, kiek naujoje šviesoje panagrinėjo du svarbius Kristaus gyvenimo momentus. Jo apkaltinimą Pilotui žydai, norėdami Išganytojui prikergti politinį atspalvį, prikaišiojo, kad Jis savinasi karaliaus titulą ir Jo pokalbį su fariziejais, kai jie maištavo dėl mokesčių mokėjimo okupantams romėnams.

Kaip žinome, po pakartotinų paklausimų, Jėzus Pilotui atsakė: „Aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas brangina Tiesą, klauso mano balso". O žydams padavus dinarą, jis parodė jiems imperatoriaus Tiberijaus atvaizdą, o kitoje pusėje įrašą — Sūnus dieviškojo Augusto, — ir tarė: „Atiduokite, kas imperatoriaus — imperatoriui, o kas Dievo — Dievui".

Kalbėtojas, prisiminęs mūsų tautos pamaldumą tėvynėje ir išeivijoje, stiprokai akcentavo paskutiniąją monetos pusę. Turėdamas galvoje, jog žmonija nuo seno vargina tiesos ieškojimas, ypač kai svarstomos pomirtinio gyvenimo problemos, Vytautas Volertas įdomiai perduotą paskaitą baigė tardamas: „Žmonės, įvairių klausimų privarginti, išeina amžinon kelionėn. Tada lieka dulkė, paprasčiausia dulkė. Ji yra pasto-

Kolumkursų nariai aplankė kun. S. Ylos statytą Mindaugo pilį.

vi. Ji keliauja per amžius su žeme. Žmogus pranyksta, bet dulkė lieka ir galbūt pasiliks mums klausimu, kas iš tikrųjų yra dulkė?"

Algis Šalčiūnas, kuris pravedė minėjimą, paskaitė ištrauką iš Louis Evely knygos „Visi mes esame broliai". Buvo išryškinta žmonių bendravimo tarpe savęs ir Kristaus reikšmė. Penkiolikmetė Birutė Šnipaitė, muziką bestudijuojanti pas Jeanne Paskal, gražiai pianinu paskambino Villa Lobos „Le Polichinelle" ir Schuberto „Impromptu in E flat". Oficialioji dalis buvo baigta, visiems sugiedojus Marija, Marija.

Popietė su Kristumi praėjo rimtame susikaupime ir davė progos nors valandėlę, atsipalaidavus nuo kasdieninių reikalų, pagalvoti apie amžinybę. Dalyviai liko dėkingi rengėjams už gražų pavaišinimą.

ATEITININKŲ SENDRAUGIŲ SĄJUNGOS PRANEŠIMAS

Jubiliejinio „Ateities" kongreso metu sudaryta naujoji Ateitininkų sendraugių sąjungos centro valdyba yra pasiskirsčiusi pareigomis taip: Jonas Valukonis — pirmininkas, Saulė Palubinskienė — vicepirmininkė, Dalilė Polikaitienė — sekretorė, Evangelina Kungienė — iždininkė, Jonas Motiejūnas — narys. Dvasios vadu pakviestas prelatas Celiešius. Pranas Baltakis yra sutikęs ASS atstovauti Ateitininkų Federacijos valdyboje.

Naujoji ASS centro valdyba jau du kartus buvo susirinkusi, bandydama surasti kitus kelius ir priemones pagyvinti sendraugių veiklą. Greitu laiku bus skyriams išsiuntinėti aplinkraščiai, kuriuose bus tie planai pasiūlyti. Jau dabar visi sendraugiai skatinami įsigyti Antano Maceinos knygą „Asmuo ir istorija" ir jos mintis pasvarstyti artimiausiuose susirinkimuose, juo labiau, kad ši knyga išleista ASS lėšomis. Kaip ir kitais metais, rugpiūčio pradžioje bus rengiama Dainavoje sendraugių stovykla, kurią suorganizuoti jau pažadėjo čikagietis Vytautas Šoliūnas.

Visi ateitininkai sendraugiai, kurie turėtų bet kokių pasiūlymų ar pageidavimų, maloniai prašomi parašyti sekretorei šiuo adresu: 3111 Ettric St., Los Angeles, CA 90027.

Jonas Motiejūnas

GAJOS SUSIRINKIMAS Chicagoje

Chicagoje „Gajos" medikų korporacijos metinis susirinkimas 1981 m. gruodžio 6 d. prasidėjo šv. Mišiomis, kurias atlaikė kun. V. Rimšelis, Marijonų provinciolas, Marijonų koplyčioje, ir paskui pusryčiai ir susirinkimu svetainėj. Susirinkime buvo pasitarta gydytojų reikalais, išrinkta „Gajos" nauja valdyba ir revizijos komisija. Naujon valdybon įeina dr. K. Ambrozaitis, dr. S. Prunskienė, dr. L. Sidrys, dr. A. Lipskis ir dr. V. Tumasonienė. Revizijos komisijon išrinkti dr. K. Rimkus, dr. E. Baltrušaitienė ir dr. P. Rasutis.

STUDENTŲ IR MOKSLEIVIŲ KALAKURSAI Californijoje

Pirmieji Los Angeles Ateitininkų Kalakursai įvyko St. Andrew's Priory, Valyermo Ca. Kursus ruošė studentai ir kvietė mus, moksleivius, dalyvauti juose kartu su jais. Šie kursai įvyko nuo lapkričio 27 - 29 d.

Kursų tema buvo „Dovydaičio trys pamatiniai klausimai". Atvažiavę ir išsipakavę ruošėmės klausyti paskaitos salėje apie jų autorių (prelegentas buvo Gediminas Mažeika). Po paskaitos turėjome trumpą pertrauką ir tada svarstėme vieni ar porelėse tuos tris klausimus. Ėjome į gamtą jų pergalvoti.

Gerokai sušalę, sugrįžome į salę, kur ratu susėdę diskutavome ir dalinomės savo mintimis bei jausmais. Padiskutavę ir išnagrinėję savo atsakymus į klausimus, kas aš esu? kokia mano aplinka? ką aš noriu savo gyvenime atsiekti? greitai bėgome virtuvės link valgyti Angelės Mičiulytės ir Viktutės Kubiliūtės skaniai paruoštą vakarienę. Pasisotinę džiaugėmės laisvalaikiu ligi vakarinės programos. Kai suskambėjo varpas, šaukiantis mus atgal į salę, nubėgome į šiltą kambarį, kur stebėjome filmą. Paskutinei šviesai

pranykus nuo ekrano, pradėjome filmą nagrinėti. Arnoldas Kungys pravedė šį programos punktą. Baigę savo paskutines dienos diskusijas, visi atsileidome bedainuodami dainas arba pasivaikščiodami barakuose, nes lauke lijo. Naktis temo ir po kiek laiko visi, gerokai išvargę, nuėjom miegot.

28 d. rytą atsikėlėm, pažvelgėm per langą ir matėme, kad naktį buvo snigę. Mūsų laimei, vėl pradėjo snigti! Bėgome kuo greičiau apsirengti savo šilčiausiais rūbais ir puolėme laukan žaisti sniege. Vos tik pradėjom sniege išdykauti, ir jau buvo laikas pusryčius valgyti! Negaišindami per daug laiko prie pusryčių stalo, vėl bėgome į baltą, mirgantį pasaulį tęsti savo žaidimus ir statyti sniego senį. Susiskirstę į komandas, daužėme vienas kitą sniego kamuoliais, ir tiesiog nepastebėtai atvažiavo mūsų paskaitininkai.

Gerokai sušlapę, išklausėme įdomią paskaitą apie Prano Dovydaičio Tris pamatinius klausimus. (Šios paskaitos prelegentai buvo p. Raulinaitis ir Gediminas Mažeika.) Trumpai paskaitą padiskutavę, turėjome pertrauką pietums ir vėl grįžome prie darb. Mes klausėmės antros paskaitos apie tą pačią temą. Jūratė Raulinaitytė ir Tomas Girnius išaiškino Trijų pamatinių klausimų vertę šių dienų gyvenime. Po to sekė diskusijos, per kurias pasidalinome savo mintimis.

Jau ilgai sėdėję, nutarėm, kad buvo laikas pasimankštinti. Iškylavome į keistą statulą, kuri stovėjo ant netolimo kalno. Užlipę į kalno viršūnę, apsidairėme ir pasidžiaugėme vaizdu. Dar kartą pasidaužę sniegu, keliavome atgal ruoštis vakarinei programai.

Gandai pasiekė mergaičių ausis, kad vakarinė programa bus šokiai, bet iš tikrųjų, mūsų linksmavakaris visiškai nesirišo su šokiais. Mes valgėme, žaidėme žaidimus, ir klausėmės baugių pasakų. Kai mums nusibodo bijoti mūsų komendanto Arnoldo Kungio sutvertų baidyklių ir svajoti apie kitų papasakotas vietas, ėjome pasivaikščioti ir stebėi žvaigždes. Netikėtumėt, kiek žvaigždžių mirksi dykumos danguje!

Sugrįžę iš savo pasivaikščiojimo, išsiskirstėme pasikalbėti, pasiklausyti muzikos, atlikti vengiamus namų darbus ir net rašyti korespondencijas! Nenorėdami praleisti paskutinę kursų naktį eikvodami laiką, tuoj metėme darbus ir praleidom laiką įdomesniais būdais. Nenoromis atsigulėm, stengdamiesi kuo ilgiau išlaikyti akis atvėrę ir pratęsti malonią naktį draugų tarpe.

Sekmadienio rytą vėlai atsikėlėm ir pro miegus apsirengėme. Nors iš tikrųjų norėjome patingėti ir pasidžiaugti dykuma, greitai pavalgę pusryčius, bėgome tvarkytis kelionei namo ir pasiruošti Šv. Mišioms.

Mišiose skaitėme skaitymus, giedojome ir dalinomės „taikos dovanėlėmis", kurias buvome anksčiau paruošę. Šv. Mišios buvo labai sėkmingos ir įspūdingos, ir man atrodo, kad visi pajuto kažką ypatingo per jas.

Pasimeldę ir padėkoję kunigui už Mišių atlaikymą, išbėgome laukan nusifotografuoti. Nusifotografavę nesuskaitomą skaičių kartų, baigėme tvarkyti stovyklos rajoną ir patenkinti Kalakursais išvažiavome namo.

Milda Palubinskaitė

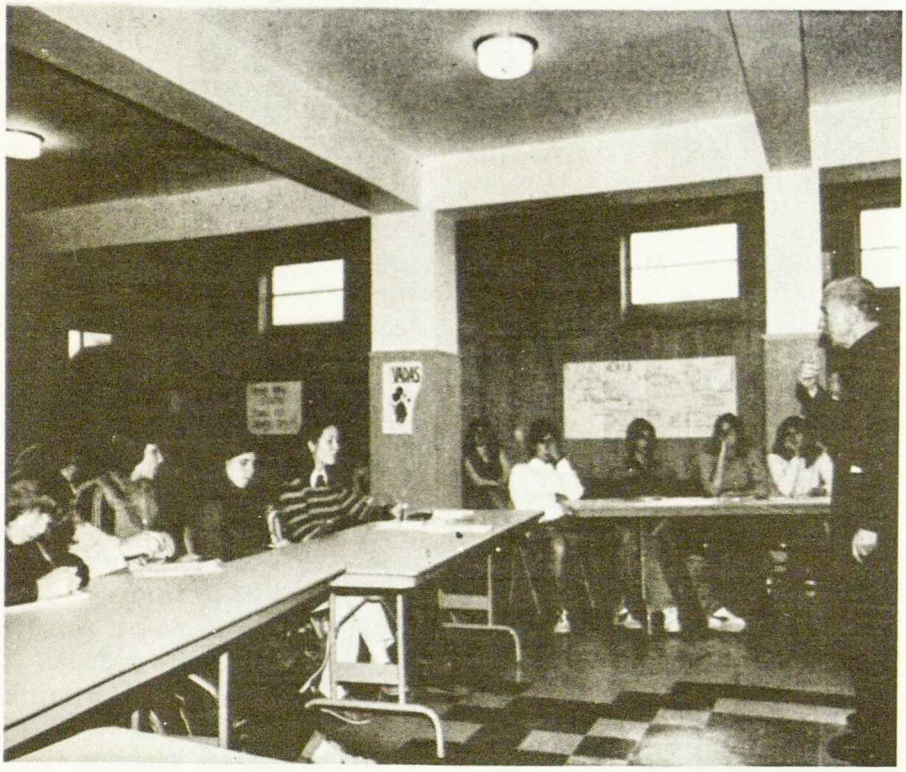

Kun. S. Yla praveda diskusijas Kolumkursuose, Putname.

VYT. MAČERNIO MOKSLEIVIŲ KUOPA
Los Angeles

1981 m. lapkričio 1 d. Vytauto Mačernio Los Angeles Moksleivių ateitininkų kuopa dalyvavo ateitininkų kapinių aplankyme. Dalytė Trotmanaitė ir Milda Palubinskaitė prisidėjo prie jaunių ir jaunučių, skaitydamos ištraukas iš Švento Rašto, kol jie skaitė eilėraščius ir laikė žvakes. Buvo gera proga pagerbti mūsų mirusius.

1981 m. lapkričio 15 d. Los Angeles Moksleivių kuopa susirinko p. Navickų namuose po jaunimo Mišių Švento Kazimiero parapijoje. Kalbėjome apie draugystę, draugus, kokie draugai esame ir turime būti ir vaidinome globėjos paruoštus vaidininėlius. Buvo smagus ir įdomus susirinkimas, ir dėkojame pirmininkei Gintai Palubinskaite ir globėjai Marytei Sandanavičiūtei-Newsom, kad taip gražiai paruošė.

Milda Palubinskaitė

MOKSLEIVIAI SVEIKINO KALINAMUS
Los Angeles

Los Angeles Moksleivių ateitininkų Vytauto Mačernio kuopa susirinko 1981 m. gruodžio 5 d. narės Sigos Kazakevičiūtės namuose.

Pradėjome susirinkimą malda ir, išklausę pranešimų, pradėjome vykdyti susirinkimo tikslą — parašyti lietuviams kalinams kalėdinius sveikinimus. Pasiskirstę kalinių vardus, parašėme visi po vieną kortelę. Kortelėse sveikinome mūsų seseris ir brolius Lietuvoje, Šventų Kalėdų proga. Truputį aprašėm save ir savo gyvenimus ir linkėjom jiems laimės šiais ateinančiais metais. Pasimeldėme, kad mūsų kortelės pasieks juos. Prašome pasimelsti už visus lietuvius kalinius Sibire ir kituose svetimuose kraštuose.

Garbė Kristui!

Milda Palubinskaitė

JAUNUČIŲ DAUMANTO KUOPOS ŠVENTĖ
Chicagoje

1981 m. lapkričio 8 d. įvyko susirinkimas Ateitininkų namuose Lemonte. Prieš susirinkimą buvo paruoštas lietuviškas Kūčių stalas. Per susirinkimą nariams buvo paaiškinta apie Kūčių papročius Lietuvoje. Tada nariai darė lietuviškus papuošalus iš šiaudelių, kuriuos vartojo sekantį mėnesį kuopos šv. Kūčiose. Buvo padaryta dovanėlių duoti seneliams prieglaudoje ir parašyta Kalėdinės maldos bei pažadai.

Gruodžio 6 d. Ateitininkų namuose įvyko kuopos šv. Kūčios. Dalyvavo nariai, globėjos, vadovai, tėveliai ir svečiai. Tarp svečių buvo kuopos kapelionas kun. A. Saulaitis, seselė Onutė Mikailaitė ir šeši seneliai iš Šv. Šeimos vilos, kuriuos atlydėjo į Kūčias Seselė Gabrielė iš tos pačios prieglaudos. Ateitininkų namus puošė graži eglutė su narių padarytais lietuviškais papuošalais. Buvo programa: Kalėdoms vaizdelis „Nuostabioji valanda“, eilėraštis „Gimė Dievulis“ ir giesmė „Sveikas, Jėzau gimusis“. Kalėdinės maldos bei pažadai narių buvo paaukoti Dievuliui, kai kuopos vadovai uždegė ir sudegino popierius, ant kurių nariai buvo parašę maldas. Per Kūčias visi vaišinosi valgiais, suneštais kuopos narių mamyčių. Po šventės buvo seneliams iš prieglaudos padovanotos narių dovanos.

Los Angeles ateitininkai švenčia Vėlines, aplankydami lietuvių kapus.

STULGINSKIO KUOPOS ŠVENTĖ
Chicagoje

A. Stulginskio ateitininkų kuopa su pasididžiavimu ir nekantrumu laukia savo metinės šventės, nes tada kuopos nariai, tėveliai ir svečiai būna liudininkais, kai moksleivių ateitininkų priesaiką duoda tie, kurie jau kandidatavę visus metus, ir tuo padidėja ateitininkų šeima.

Šįmet, norėdami pasiruošti šventei, lapkričio 12 d. kuopos nariai susirinko pas Ritą Ostrauskaitę. Po trumpų pranešimų apie pačią šventę ir kalakursus Dainavoje, visi skubėjo repetuoti vaidinimėlius ir dainas — pasiruošti šventei.

Sekmadienį, lapkr. 15d., visi susirinko Ateitininkų namuose. Šv. Mišias, 1 val. p.p., laikė kun. Saulaitis. Visi turėjo progą aktyviai dalyvauti Mišiose, išreiškiant savo intencijas ir pasisakant savo mintis ir nuomones apie skaitymus. Pamokslas apie talentus priminė visiems, kad „užkastas talentas“ neatneša niekam naudos, o naudojant savo talentus, galime padėti kitiems žmonėms. Buvo pareikšta nuomonė, kad atrodo, pagal šios dienos pamokslą, Kristus rėmė „big business“. Mišių metu kandidatai davė priesaiką, tapo tikrais nariais, gavo moksl. ateitininkų juosteles, kurias įteikė E. Vasiliauskas ir E. Žukauskienė. Priesaiką davė Marija Pabedinskaitė, Rugilė Šlapkauskaitė, Liudas Venclovas, Marius Katilius-Boydstun, Andrius

Kurkulis, Tomas Paulius ir Morkus Schrekenghost.

Mišioms pasibaigus, kuopos pirm. Arūnas Pabedinskas įteikė dovaną ir padėkojo buvusiai globėjai E. Žukauskienei, kurios priežiūroje kuopa pradėjo „žengti savo pirmuosius žingsnius“. Toliau sekė sveikinimai iš MAS CV atstovės Laimos Šulaitytės, sendraugių atstovo Kazio Pabendinsko ir ateitininkų tarybos atstovo Arūno Liulevičiaus.

Toliau visi ėjo vaišintis skaniais patiekalais, kuriuos paruošė mamytės, vadovaujant B. Pabedinskienei. Po trumpos pertraukėlės sekė narių sukurta programėlė. Viktorija Venclovaitė pianinu atliko linksmą kūrinį, kuris visiems sukėlė smagų ūpą ir davė įvadą tolimesnei programai. Berniukai pasirodė humoristiniame, detektyvinio šnipo vaidinimėlyje, kuris vadinosi „Paskutinis pasaulio lietuvis“. Mergaitės padainavo kelias daineles, gitaromis akompanuojant Elenai Žukauskaitei ir Marija Pabedinskaitei. Taip ir baigėsi laukta kuopos šventė ir maloni rudens popietė Ateitininkų namuose.

Rasa Tijūnėlytė

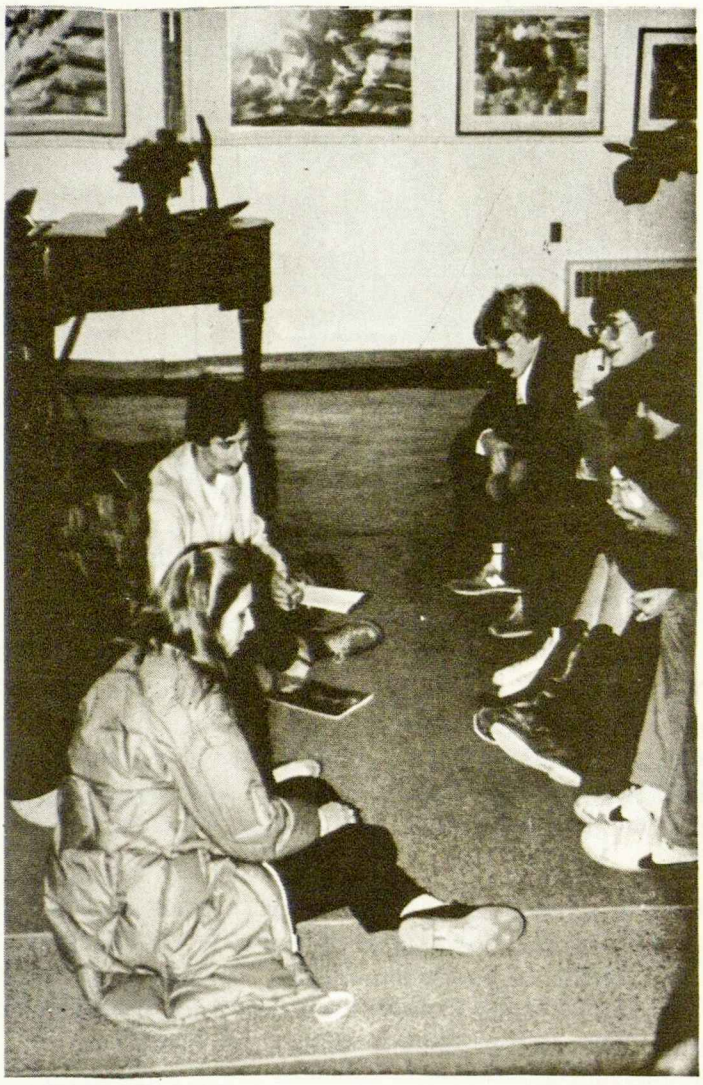

Kolumkursų diskusijų būrelis.

TRUMPAI

Montrealio ateitininkų metinė šventė įvyko lapkričio 14 d.

Ateitininkų federacijos valdybos posėdis įvyko lapkričio 19 d. Posėdžio dienotvarkė buvo įvairi: praėjusio jubiliejinio kongreso apžvalga, ateitininkų židinio tarybos sudarymas Chicagoje, sąjungų valdybos reikalai ir prof. prel. P. Kuraičio biografijos ir jo raštų rinkinio redagavimo darbas.

Ateitininkų Šalpos Fondo valdybos posėdis įvyko gruodžio 2 d. dr. Vaclovo Šaulio namuose. Dienotvarkėje: stipendijų paskirstymas, fondo finansinė padėtis ir ateities planai.

Ateitininkų namų fondo taryba gruodžio 6 d. posėdyje pasiskirstė pareigomis: dr. Adolfas Šležas (pirm.), dr. Linas Sidrys (vicepirm.), Vladas Sinkus (ižd.) ir Linas Gylys (sekr.).

Korp! Gajos metinis susirinkimas įvyko gruodžio 6 d. Tėvų Marijonų koplyčioje. Šv. Mišias atnašavo Marijonų provinciolas kun. Viktoras Rimšelis, MIC. Naująją valdybą sudaro šie asmenys: dr. K. Ambrozaitis, dr. A. Lipskis, dr. S. Prunskienė, dr. L. Sidrys ir dr. V. Tumasonienė. Į revizijos komisiją buvo išrinkti: dr. E. Baltrušaitienė, dr. P. Rasutis ir dr. K. Rimkus.

Toronto ateitininkų Kūčios buvo suruoštos gruodžio 13 d. Prisikėlimo salėje. Jaunučiai, jauniai ir moksleiviai atliko meninę programos dalį. Dalyvavo apie 200 žmonių.

New Yorko ir New Jersey ateitininkų dvasinis susitelkimas įvyko gruodžio 18-20 d. Pranciškonų vienuolyno koplyčioje ir Apreiškimo parapijos bažnyčioje. Susitelkdami vadovavo Tėvas Viktoras Gidžiūnas, OFM.

Australijos ateitininkų diena buvo suruošta gruodžio 28 d. Jos ruoša rūpinosi J. Stepanas.

Ateitininkų namų fondo taryba gruodžio 31 d. suruošė Naujųjų metų sutikimą Ateitininkų namuose.

Chicagos ateitininkų židinio koordinacinį prezidiumą sudaro: Juozas Baužys, dr. Petras Kisielius ir dr. Arūnas Liulevičius.

JAUNUČIAI-JAUNIAI

Toronto jaunučių kuopos susirinkimas įvyko lapkričio 25 d. Lietuvių vaikų namuose.

Kun. S. Yla su kursantais ir su vadovais MAS. Kolumkursuose, Putname.

SENDRAUGIAI

Toronto sendraugiai lapkričio 19 d. suruošė adventinių diskusijų vakarą Lietuvių vaikų namuose. Diskusijas pravedė ses. Ignė Marijošiūtė ir kun. Antanas Saulaitis, SJ.

Philadelphijos sendraugių gruodžio 6 d. susirinkimas įvyko Šv. Andriejaus parapijos salėje. Ona Kreivėnienė padarė išsamų pranešimą apie praėjusį jubiliejinį kongresą. Skyriaus pirm. Vytautas Volertas padarė metinės veiklos apžvalgą. Naująją skyriaus valdybą sudaro šie asmenys: Antanas Gailiušis, Kazimiera Juraitienė ir Juozas Kananavičius. Į revizijos komisiją įeina: Antanas Juraitis, Ona Kreivėnienė ir Vytautas Volertas.

Chicagos sendraugiai gruodžio 13 d. suruošė kultūrinę popietę Ateitininkų namuose, Lemont, IL. Poetė Julija Švabaitė-Gylienė skaitė iš savo neseniai išleisto eilėraščio rinkinio „Vilties ledinė valtis".

Chicagos sendraugiai gruodžio 19 d. suruošė bendras Kūčias Jaunimo centre. Šv. Mišias atnašavo ir pamokslą pasakė kun. Vytautas Bagdanavičius, MIC. Meninę programos dalį atliko aktorė Daiva Markelytė ir jaunučiai-jauniai.

Toronto sendraugiai sausio 10 d. suruošė viešą paskaitą visuomenei Prisikėlimo parodų salėje. Dr. Milda Danytė kalbėjo apie renkamą medžiagą Kanados Lietuvių imigracijos istorijai.

Toronto jaunių kuopos susirinkimas įvyko lapkričio 29 d. Lietuvių vaikų namuose.

MOKSLEIVIAI

Los Angeles Vyt. Mačernio kuopos susirinkimas įvyko spalio 25 d. Dalytės Brazdžionytės namuose. Susirinkime p. Gedminienė kalbėjo tema „Dievas mūsų draugas".

Los Angeles Vyt. Mačernio kuopos nariai lapkričio 1 d. aplankė mirusiųjų lietuvių kapus Forest Lawn kapinėse. Moksleiviai pasimeldė ir papuošė kapus gėlėmis.

Chicagos kun. Alf. Lipniūno kuopos susirinkimas įvyko lapkričio 8 d. Ritos Stukaitės namuose. Susirinkimo metu buvo diskutuojama einamieji reikalai. Po to buvo rodomos globėjos Rūtos Musonytės skaidres apie Vasario 16-tos gimnazijos mokinių gyvenimą, kelionę į Lietuvą ir ateitininkišką veiklą Amerikoje.

Toronto St. Šalkauskio kuopos narių susirinkimas įvyko lapkričio 14 d. Susirinkimo metu kalbėjo atstovas iš „Council on Mind Abuse". Po susirinkimo moksleiviai siuntė kalėdinius sveikinimus lietuviams kaliniams.

Los Angeles Vyt. Mačernio kuopos susirinkimas įvyko lapkričio 15 d. p. Navickų namuose. Susirinkimo tema — draugystė, draugai ir kokie draugai esame ir turime būti.

Chicagos priemiesčių A. Stulginskio kuopos susirinkimas įvyko gruodžio 4 d. Andriaus Kurkulio namuose. Neseniai iš Lietuvos atvykęs dr. Ėringis kalbėjo apie Lietuvos gamtą ir jos ekonomines problemas.

New Yorko M. Pečkauskaitės kuopos narių susirinkimas įvyko gruodžio 12 d. Kultūros Židinyje. Pokalbį pravedė kun. Kazimieras Pugevičius. Diskusijoms vadovavo Arūnas Čiuberkis. Susirinkusieji gamino kalėdines korteles, kurios buvo siunčiamos į Matulaičio namus, o vėliau pravedė laiškų rašymo vajų lietuviam sąžinės kaliniam.

STUDENTAI

Studentų Ateitininkų sąjungos suvažiavime, kuris įvyko lapkričio 7-8 d. Toronte, dalyvavo 35 atstovai. Nauja valdyba nebuvo išrinkta. Draugovės pasiskirstė darbus tarpusavyje. Rūta Šiūlytė redaguos žiniaraštį.

Chicagos studentų draugovės susirinkimas įvyko gruodžio 13 d. Jaunimo centro posėdžių kambaryje. Susirinkusieji pasidalino prieškalėdinėmis mintimis.

Chicagos studentų draugovė suruošė žiemos stovyklą gruodžio 30 d. - sausio 3 d. Ateitininkų namuose, Lemont, IL. Stovyklos tema: Pažiūrologija ir ateitininkų misija.

SVEIKINIMAI

Ateities redakcija nuoširdžiai sveikina prof. Praną Jucaitį, švenčiant 85 metų amžiaus sukaktį. Prof. Jucaitis yra ateitininkas nuo 1911 m.

Ateities redakcija nuoširdžiai sveikina Rasą (Ardytę) ir Juozą Juškus, sukūrusius naują ateitininkišką šeimą.

Atsiųsta paminėti

Ateities jaunimo konkurse bus vertinami visi 1981 m. rugpiūčio 2 d. — 1982 m. rugpiūčio 1 d. laikotarpyje *Ateičiai* atsiųsti kūriniai, kurie nebuvo spausdinami periodinėje spaudoje. Moksleiviams (iki 19 m. aąžiaus jaunimui) ir vyresniajam jaunimui (19-30 m. amžiaus) premijos skiriamos atskirai. Premijos bus įteiktos *Ateities* vakare, š.m. spalio 16 d. Jaunimo centre Chicagoje.

ŽVAIGŽDYNŲ SONATOS. Išeivijos lietuvių poetų antologija apie M. K. Čiurlionį. Sudarė ir redagavo Alfonsas Tyruolis. Išleido Ateities knygų leidykla su Lietuvių Fondo parama, gauta per JAV LB Kultūros tarybą. Iliustruota dail. M. K. Čiurlionio piešiniais ir grafikos darbais. Spaudė „Draugo" spaustuvė. 1981 m. Kaina 9 dol. Knygą galima įsigyti pas knygų platintojus arba tiesiog „Ateities" leidykloje, 16349 Addison, Southfield, MI 48075 USA

Pranas Gaida. NEMARUS MIRTINGASIS: Arkivyskupas Teofilius Matulionis — ganytojas, kalinys, kankinys ir laimėtojas. Įvadiniame žodyje autorius rašo: „Nors viešumon išeina tik vienas šios monografijos autorius, tačiau autorinė atsakomybė tenka ne jam vienam — antrasis autorius, gyvenąs Lietuvoje, šiuo metu negalėjo būti paskelbtas. Taigi autorinė šio darbo atsakomybė priklauso dviem asmenim, o visa redakcinė atsakomybė — tik šią pratarmę pasirašiusiam". Išleido Lietuvių Katalikų Mokslo Akademija 1981 m. Romoje. 369 psl.

Algis Norvilas. DVIKALBIŠKUMAS: PALAIMA AR PRAKEIKIMAS. Tekstas paskaitos, skaitytos Pasaulio lietuvių jaunimo ketvirtojo kongreso studijų dienose 1979 m. Išleido Pasaulio lietuvių jaunimo sąjunga 1981 m. Chicagoje. 40 psl. Kaina 2 dol.

Ateities konkursas jaunimui

Ateities žurnalo konkursas yra tapęs kasmetine tradicija. Žurnalo redakcija vėl skelbia konkursą 1981-1982 metams. Šis konkursas, kaip ir ankstyvieji, apima daug sričių: 1. beletristiką (novelę, apsakymą, apysaką ir pan.), 2. poeziją, 3. straipsnį-rašinį, 4. veiklos aprašymą, 5. veiklos fotografiją, 6. meno fotografiją ir 7. iliustraciją. Bus vertinami visi 1981 m. rugpiūčio 2 d. — 1982 m. rugpiūčio 1 d. laikotarpiu *Ateičiai* atsiųsti kūriniai, kurie nebuvo atspausdinti periodinėje spaudoje (stovyklų ir kuopų laikraštėliai į periodinę spaudą neįskaitomi). Moksleiviams (iki 19 m. amžiaus jaunimui) ir vyresniam jaunimui (19-30 m. amžiaus) premijos skiriamos atskirai. Premijoms dr. Adolfas Damušis jau paskyrė 500 dol. iš jam skirtos St. Šalkauskio kūrybinės premijos sumos, kurią jis laimėjo 1981 m. Premijų įteikimo iškilmės įvyks *Ateities* vakare, 1982 m. spalio 16 d. Jaunimo centre Chicagoje.

ALp(LKA)1786
1982, Nr.3

90.725.240